

W.E. JOHNS

BIGGLES

VĚ SLUŽBÁCH
SCOTLAND YARDU

ripRESS

Wiliam Earl Johns

Biggles ve službách Scotland Yardu

Riopress Praha

Přeložil František Jungwirth
Translanton František Jungwirth, 1993

Přeložil František Jungwirth
Copyright by W.E. Johns (Publications) 1969
Translation František Jungwirth 1993

Kapitola první

VELKÝ OTAZNÍK

„Bigglesworthe, posaďte se,“ pozdravil plukovník Raymond šéfpilota svého oddělení, když vstoupil do jeho kanceláře. „Musíme si spolu pohovořit. Zapalte si, nějakou chvíli vás zdržím.“

Biggles usedl do křesla před psacím stolem svého nadřízeného, zapálil cigaretu a čekal.

Plukovník, velitel zvláštního oddělení letecké policie New Scotland Yardu, pokračoval: „Nedávno jste mi řekl, že za rozsáhlý nárůst loupeží v posledním roce je především odpovědná jedna organizace. Nebudeme jí říkat gang, protože způsob provedení zločinů naznačuje, že jde o dobře promyšlené a náročné akce.“

„Naprosto s vámi souhlasím, pane. A svůj názor jsem nezměnil,“ odvětil Biggles.

„Přemýšlel jste o tom?“

„Příliš jsem se tímto problémem už nezabýval, pane. Zatím nic nenaznačuje, že vyšetřování těchto loupeží patří do působnosti našeho oddělení.“

„Takže věříte, že je tu řídicí mozek, který všechny akce plánuje?“

„Jsem o tom přesvědčen. Co jiného si můžeme myslet? Já vím, bývaly doby, kdy se mistři zločinu vyskytovali pouze v detektivkách. Jenže časy se změnily a vypadá to, že takový mozek skutečně existuje. Všechny akce proběhly hladce, jako po másle. Je tedy zřejmé, že loupeže byly pečlivě připravené a dokonale načasované. Obvyčejná zločinecká tlupa není schopná odvést tak perfektní práci. Pokud se vůbec podaří rozlousknout tejito tvrdý oříšek a proniknout k jeho jádru, najdeme muže s vyšším školním vzděláním a bystrým mozkiem. Může to být i nějaký štábní důstojník, voják, který vyžaduje disciplínu a přesné plnění rozkazů. Je málo pravděpodobné, že by se těchto akcí účastnil osobně. Domnívám se, že má pobočníky, kteří příkazy provedou, aniž by o nich diskutovali. A ti lidé jsou podle všeho i odborníci ve své profesi.“

„Proč myslíte?“

„Stačí se podívat, jaké akce provedli. Bankovní loupeže, krádeže klenotů a zlata v prutech – ten kouzelník zvládne všechno. Všechno je naplánováno předem jako válečná operace. Nic se neponechává náhodě. Ale pořád mi jedno zůstává záhadou.“

„Copak?“

„Co dělá s lupeny?“

„Nerozumím.“

„Spočítejte si, kolik to všechno obnáší. Klenoty a šperky může po částech prodat překupníkům, ale co s cihlami zlata a bankovkami v hodnotě mnoha miliónů? Jistě, nakonec se jich může zbavit, ale to chce čas. Kupříkladu zlato je těžké a objemné. Nemůže je přepravovat z místa na místo, aby si toho někdo nepovšiml. Mám na mysli především zlato v prutech. Napadlo mě, že by to mohl dělat nějaký vtipálek, aby se pobavil.“

Plukovník vykulil oči. „Aby se pobavil? Tomu nerozumím.“

„Možná, že mu dělá hrozně dobře, když může policii vodit za nos.“

„Propána, jak vás něco tak fantastického mohlo vůbec napadnout?“

„A z jakého jiného důvodu by to dělal?“

„To je očividné. Aby si snadno pomohl k penězům.“

„Nepochybně. Jenže pokud je pravdivá moje domněnka, že za tuto epidemii zločinů, chytrých zločinů je odpovědný jeden bystrý mozek – a způsob provedení tomu nasvědčuje – pak šéf této organizace už získal tolik peněz, že je ani nemůže utratit. Proč to nezabalil? Proč toho nenechá? Zatím mu všechno vycházelo, ale on i nadále riskuje. Jistě si o sobě myslí, že je bůhvíjak chytrý, jenže pojednou se k němu štěstí obrátí zády a on pohoří.“

„Doposud mu všechno vycházelo,“ podotkl plukovník suše.

„Akce, které vymyslel, provádějí jeho lidé. A už to znamená riziko. Může dojít k neshodě v názorech, někdo ho může shodit.“

„Zajisté, to nelze vyloučit,“ připustil plukovník.

„Připomeňme si jednu z jeho nedávných akcí,“ pokračoval Biggles, podle všeho, aby doložil, že jeho teorie je správná. „Lupiči se zmocnili nákladu skotské whisky, připraveného na export. Celých

deset tisíc galónů! Co si s ním ten člověk počne? Tolik whisky nevypije ani za sto let. A proč ji vůbec ukradl, když má peněz jako želez a může si koupit, co chce! Nějak mi to nehraje. Zlato, klenoty, peníze – a najednou alkohol!“

Velitel oddělení letecké policie se na chvíli zamyslel. „Na tom, co jste právě říkal, něco je. Máme ale před sebou velký otazník. Jak toho velkého šéfa odhalíme?“

Biggles pokrčil rameny. „Mne se na to neptejte, pane. Můžeme pouze doufat, že jednoho krásného dne zajde příliš daleko. Jak se říká, když mu dáme dost dlouhý provaz, třeba se na něm oběsí sám.“

„Zatím ho měl dlouhý ažaž, přesto nám pořád uniká.“

„Třeba mu úspěch stoupne do hlavy a on uklouzne.“

„Jenomže zatím se na veřejnosti množí hlasy, že policie je neschopná a má v hlavě mlhu.“

„Nemůžete lidem zazlívát, že říkají, co si myslí. Chtěl jste slyšet moje mínění, pane. Řekl jsem vám je. Víc udělat nemůžu.“

„Opravdu ne?“

„Jak mám tomu rozumět? Navrhujete, abych si vzal za úkol, že tomu volně poletujícímu ptáčkovi přistřihnu křídla?“

„Měl byste o tom přemýšlet.“

„Ale já o tom problému už uvažoval –“

„Tak si lámejte hlavu dál.“

Biggles se usmál a zvedl se. „Dobrá, pane. Doufám, že na něco přijdu, aniž bych doznal úhony a zvýšil spotřebu paliva. Řediteli metropolitní policie můžete povědět, co si myslím. Pokud to uzná za vhodné, může s mou teorií seznámit kriminální vyšetřovací oddělení.“

„Co mu mám tedy říct?“

„Povězte mu, že podle mého názoru je ten fenomenální zločinec potřeštěný. Někde má úkryt, vlastně sklad, kde lup shromažďuje a čeká na vhodnou chvíli, aby jej rozprodal, ovšem po částech, aby nezahltit trh. Malé ryby, jako třeba zastavárny, kupují zlato po uncích, možná odeberou i celou libru. Větší množství zlata přijímají pouze banky a ty se ovšem zajímají o jeho původ a nedají se snadno napálit.“

„Dobrá,“ řekl plukovník. „Někde je tajné skladiště s lupem. Ale kde je máme hledat?“

Biggles roztáhl ústa k úsměvu. „Promiňte, pane. O tom nemám ani tušení. Jsem ovšem přesvědčen, že jeho skrýš nenalezneme tam, kde bychom ji hledat chtěli. Nezapomínejme, že ten velký šéf má za ušima. Má mnohem víc peněz, než dokáže utratit, a proto osudím, že nyní své bohatství rozmnožuje pouze pro vlastní potěšení. Na některé lidi peníze působí jako droga. Propadnou jim jako narkomani. Čím víc peněz mají, tím víc chtějí. Jsou to chamtivci, toužící po zvětšování majetku. A s tím souvisí ještě něco, co je dobré mít na paměti. Každý lakomec chce mít své peníze po ruce, aby zlatáky mohl přepočítávat a pást se na nich očima.“

„Nechte toho mudrování a věnujte se našemu problému,“ přerušil ho plukovník. „Jak si s ním poradíme? Celý policejní sbor nyní působí dojmem ubohých diletantů.“

„Obávám se, že se situace nezmění, dokud se nenajde někdo se stejně bystrým mozkiem, jaký má hlodaný pan X.“

„Nechtěl byste to zkusit?“

Biggles se tvářil zaraženě. „Mějte přece srdce, pane. Nenaznačil jsem ani slůvkem, že mám dostatečně bystrý mozek, jaký vyřešení tohoto případu vyžaduje. A vůbec mi není jasné, jak by mohla k odhalení těch lupičů přispět letecká policie.“

„Ale tuto možnost nevylučujete.“

„Ne, to nevylučuji. Zlaté cihly jsou ovšem těžké a při letecké přepravě se může prolomit podlaha. To se skutečně stalo při jednom letu z Paříže do Londýna. Poskytněte mi nějaký záchytný bod a já udělám, co je v mých silách.“

„Kdybychom nějakou stopu měli, kriminalisté by se po ní pustili. Bohužel, budete muset na něco přijít sám.“

„Uvědomujete si, že ta hromada lupu může být ukryta kdoví kde.“

„Dávám vám volnou ruku, můžete se podívat, kam chcete.“

„Děkuji, pane.“ Biggles se zakysle usmál a vyšel z kanceláře.

Když se vrátil do své pracovny, zastihl tam své tři podřízené piloty při sportovním soutěžení. Ve vzduchu kroužila letadélka vyrobená z dopisních papírů.

„Tak, končíme,“ přerušil zábavu. „Posad'te se a dobře mě poslouvejte. Položím vám otázku a vy jeden po druhém na ni odpovíte.“ Když se rozsadili na židlích, pokračoval: „Otázka zní takto: Představte si, že máte milión liber ve zlatě, bankovkách a špercích a chcete ten poklad ukrýt. Jak byste jej schovali?“

Biggles se posadil za svůj psací stůl, zapálil si cigaretu a vyčkával.

Ginger promluvil první. Tvářil se pobaveně, když řekl: „To je nějaká nová společenská hra?“

„Ne.“

„Tedy hádanka?“

„Ne. Otázka je míněna vážně. Musíme se pokusit na ni najít správnou odpověď. Času k přemýšlení máme dost, ovšem nechci čekat celý den.“

Po několika minutách se ozval Algy. „Koupil bych na venkově dům se zahradou a rybníčkem porostlým vodními liliemi. Peníze, zlato a šperky bych dal do plastických pytlíků a ponořil. Koupil bych několik kačen, aby se čachtaly v rybníčku, kalnou vodou nikdo nedohlédne na dno. Jak se ti to líbí?“

„Moc tě nepochválím,“ odpověděl Biggles. „Nepřicházíš s ničím novým. Za války mnozí lidé v okupovaných zemích takto ukrývali své cennosti. Dodnes ještě ve Francii někdo občas vyloví z vody láhve s kvalitním vínem, které tam lidé naházeli, aby se toho dobrého moku nezmocnili náckové. Přemýšlej dál. Chci slyšet jednoduchou odpověď, ale musí to být originální nápad.“

Jako další se přihlásil Ginger. „Koupil bych podsklepený dům, a ten svůj poklad schovám do sklepa pod deset metrů uhlí.“

„Ani tahle odpověď nezaslouží pochvalu,“ poznamenal Biggles. „Tu hromadu uhlí bys tam musel natahat sám, jinak by uhlíři asi vrtalo hlavou, proč jsi ty krámy neuklidil.“

„A co dům se zahradou, kde je jeskyně?“

„Kde takový dům najdeš?“

„Určitě by se někde našel.“

„A co tvůj poklad, zatímco budeš ten dům shánět? Ten milión nemůžeš nechat jen tak někde povalovat ani vláčet s sebou. Zkus přijít na lepší řešení.“

Nyní byl na řadě Bertie. „Budu mít čas, abych nachystal skrýš než získám ty peníze a šperky a zlato, anebo začnu hledat úkryt až potom?“

„To je správná připomínka,“ přitakal Biggles. „Řeknem, že o tom miliónu víš předem, takže máš dost času připravit úkryt.“

„Pak je to snadné, kamaráde,“ prohlásil Bertie. Dýchl na monokl a pečlivě ho čistil kapesníkem. „Koupím farmu někde na vystrkově. Do kolny postavím otřískaný dvoukolák, dám tam ten milión a zaházím jej hromadou kravského hnoje. Odradím tak nějakého všetečku do toho strkat nos.“

„Ale když se k těm penězům budeš chtít dostat – ta práce ti nebude moc vonět. Měl jsem vám říct, že k svému pokladu musíte mít snadný přístup.“

„Hm, to mě nenapadlo,“ přiznal se Bertie. „Místo. hnoje tam naložím slámu, nebo řepu nebo něco podobného.“

„Potřebuješ lán obilí, abys měl slámu nebo sklídit řepu z pole. To chce čas. Co si počneš s tím miliónem zatímco budeš čekat na sklizeň?“

„Máš naprostou pravdu,“ řekl Bertie smutně.

Ginger se znovu ozval. „Pokud se nemýlím, sleduješ tím kvizem určitý záměr, vid’?“

„Nemýlíš se.“

„A proč tedy sedíš a kritizuješ nás, místo abys zkusil najít sám správnou odpověď?“ podotkl Ginger vyčítavě.

„Pokoušel jsem se ji najít,“ opáčil Biggles.

„A jak zní?“

Biggles se zazubil. „Nevím. Proto jsem se ji chtěl dovědět od vás.“

„Ale někdo ji zná.“

„To je nade vši pochybnost.“

Algy se opět přihlásil ke slovu. „Mám za to, že máš nějaký důvod, proč nás trápíš s tím hlavolamem?“

„Ano, je to tak.“

„Nemyslíš, že je načase, abys konečně přestal dělat tajnosti a řekl nám oč jde?“

„Tak dobře,“ řekl Biggles. „Vracím se od plukovníka. Řádění toho mistra zločinu dělá policii těžkou hlavu. Talíř s tímhle problémem naservírovali našemu šéfovi, ale nedali mu k tomu příbor. A on to přehrál na nás. Obávám se, že jsem jaksepatří nedržel jazyk za zuby, a proto jsem dostal za úkol najít místo, kde ten moderní Dick Turpin skrývá svůj lup. Protože nemám jediný záchytný bod, napadlo mě, že někdo z vás přijde na správnou myšlenku, odkud máme začít. To je všechno. Neříkejte, že nemáme žádné vodítko, já to dobře vím. Nic nám ovšem nebrání, abychom si o věci pohovořili.“

Kapitola druhá

PORADA

„Ještě moment,“ ozval se Ginger. „Existuje důvod, proč má být do pátrání zapojeno naše letecké oddělení?“

„Žádný, pokud mi je známo, třebaže není vyloučeno, že můžeme sehrát významnou roli,“ odpověděl Biggles.

„Proč nás tedy žádají o pomoc?“

„Myslím, že je to případ, kdy je každá pomoc dobrá. Teď zrovna nemáme toho moc na práci. Podle všeho někoho napadlo, že bychom mohli dělat něco užitečného a pátrat nezávisle na kriminálním vyšetřovacím oddělení.“

„Jak můžeš s takovou jistotou tvrdit, že ten lupič někde má tajnou skrýš?“

„Nejsem si jist. Je to pouze moje domněnka. Co jiného si může počít s takovou kořistí? Musí ji někde skladovat. Zlaté cihly nejsou běžné platidlo a kdybys přikráčel do banky se sto tisícem liber v hotovosti, pokladník zvedne obočí a bude se zajímat, jak jsi k takovému balíku peněz přišel. Bankovní úředníci vědí lépe než kdo jiný, že poctivý lidé obvykle nenosí aktovky nacpané svazky bankovek.“

„Jistě. A teď k tomu skladišti. Nasvědčuje něco tomu, že se nachází na našem území?“

„To ne, ale legálně by se ten lup nedostal za hranice. Je toho velká hromada. A zlato je těžké. Víc než jeden prut bych asi neunesl.“

„Dejte mi taky slovo,“ přerušil je Bertie. „Něco mě napadlo. Třeba je to vodítko, jak se tomu vykukovi dostat na, kobylku.“

„Tak spust,“ vyzval ho Biggles.

„Ten člověk je sběratel.“

„To už víme, že sbírá zlato,“ poznamenal Biggles ironicky.

„Nemám na mysli, že lidi obírá o zlato. Podle mne je to opravdový sběratel, milovník starožitností a uměleckých předmětů.

Chce je mít jen pro sebe, aby se jimi mohl kochat, jestli mi dobře rozumíte.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Jistě si pamatujete, že když se ze sídla lady Loxtonové v Sussexu ztratily její šperky, požádali nás, abychom zbystřili pozornost, protože se lupič pokusí ty skvosty zašantročit soukromým letadlem do zahraničí.“

„Pokračuj!“

„Tehdy jsi říkal, že je to práce toho vykutáleného ptáčka, kterého máme teď vypátrat.“

„Ano, vzpomínám si, že jsem to řekl.“

„Když jsem s inspektorem Gaskinem procházel seznam ukradených věcí, zaujala mě jedna položka. Nějak nezapadala mezi ty ostatní. Jeden z uloupených předmětů nebyl šperk, ale porcelánový stojánek.“

„Stojánek?“

„Ano. Starožitný stojánek na pečivo ze sévreského porcelánu. Dva amorci drží na hlavě talířek, tak nějak to stálo v popise. Proč zloděj ukradl stojánek? Zřejmě proto, že se mu zalíbil a nedokázal odolat pokušení.“

„Starý porcelán je cenný.“

„To jistě je, jenomže šperky mají mnohem větší cenu. A proto se domnívám, že musíme hledat sběratele.“

Vsadím se, že kdybych si jeho dům mohl prohlédnout, najdu tam sbírku vzácného starého porcelánu.“

„Zapomněl jsi na jednu maličkost. Nejdřív ten dům musíme najít, abychom se přesvědčili, že se nemýlíš.“ Konstatoval Biggles suše. „Ale píšu ti jedničku, Bertie. Možná zachytíme nějakou stopu, když se zaměříme na londýnské obchody se starožitnostmi a poptáme se na jména jejich pravidelných zákazníků.“

„Možná, kamaráde. Gaskin mi říkal, že nějaký čas sledoval aukce uměleckých předmětů, ale ten stojánek nikdo nenabídl na prodej. Z toho plyne, že si jej zloděj ponechal. A to jen potvrzuje moji domněnku, že máme co dělat se sběratelem.“

„Beru na vědomí,“ pravil Biggles. „Někdo další?“

Promluvil Algy. „Mám za to, že u většiny těch loupeží hraje důvěrná informace stěžejní roli. Jak jinak by mohl lupič vědět, kde má skvosty hledat nebo kdy a kam budou převáženy zlaté pruty nebo pytle s penězi? Předepsanou trasu a časový rozvrh jízdy také zná. Jak jinak si vysvětlíme, že si zvolí k přepadení vhodné místo a dobu? Jak by se dověděl o velké zásilce peněz, kdyby nedostal hlášku od někoho, kdo sedí přímo u pramene? Rozhodně nevěřím, že se lupič spoléhá na šťastnou náhodu.“

„Policie má nepochybně stejný názor,“ odvětil Biggles. „Ale koho mají chytit za ruku? Jak toho informátora můžou najít? Vyslechnou sice personál, ale to ovšem nikam nevede. Kdo se přizná, že vyzradil něco, co neměl? Většina lidí je za úplatek ochotna k leccemu. Policie může podezřelou osobu sledovat, všimnout si, že někdo si najednou žije nad poměry. Ovšem, to jako důkaz nestačí. Podezřelý prohlásí, že peníze vyhrál v kartách, že mu přálo štěstí při sázení. Kdepak, pátrat tímto směrem je ztráta času. Abychom učinili přítrž těm loupežím, musíme odhalit velkého šéfa. Malé ryby, co pro něho pracují, nás v této chvíli tolik nezajímají.“

„Nastražíme past,“ navrhl Ginger.

„Jak si to představuješ?“

„Nalákáme ho na auto, které převáží velkou zásilku peněz. Ovšem, to bude jenom vějička. Vzpomněl jsem si na naše obchodní lodi se skrytou výzbrojí, které jsme používali za první světové války. Jakmile je německá ponorka napadla, obvykle na to drazě doplatila.“

„Jak to chceš zaonačit v našem případě?“ vyzvídal Biggles.

„Lady Charlingtonová přišla o své šperky na cestě do Skotska. Její rolls-royce zastavil jenom jednou, u hotelu, kde ta dáma poobědvala. Kazetu s klenoty ponechala ve voze pod zadním sedadlem. Její šofér využil příležitosti, aby si odskočil na toaletu. K autu se vrátil asi za dvě minuty, ale šperky už byly fuč.“

„Ten šofér byl spolčen s lupiči,“ podotkl Algy.

„To sotva,“ namítl Biggles. „Vozí svého pána už třicet let, měl tedy dost příležitostí, aby ty šperky otočil. Nadále slouží u svého zaměstnavatele a policie nezjistila, že by nadměrně utrácel. Pořád si vyčítá, že nese vinu na tom, co se stalo a velice ho to trápí. Den odjezdu a cíl cesty lady Charlingtonové se lupiči mohli dovědět ze

společenské rubriky nějakého časopisu nebo novin. A s určitostí mohli předpokládat, že tuto dlouhou cestu rolls-royce neurazí bez zastávky. Sledovali jej autem a čekali na vhodnou příležitost. Je dobře známo, že kriminální živly se často snaží šoféry bohatých lidí získat k spolupráci. Většinou se jim to nedaří, i když nabízená odměna může nejednoho šoféra uvést v pokušení. Každý ovšem moc dobře ví, že kdyby jeho zaměstnavatel pohřešil nějaké cennosti, domácí personál je první, na koho padne podezření. Onehdy jsem s jedním z těch šoférů mluvil. Vyprávěl mi, že víckrát už dostal různé lákavé nabídky. Kupříkladu, kdyby se v určenou dobu vzdálil od vozu na pár minut, mohl být bohatší o tisíc liber.“

„Ti lupiči podle všeho věděli, kde rolls-royce zastaví,“ připomněl Ginger.

„Lady Charlingtonová uznává, že udělala chybu,“ odpověděl Biggles. „Pokaždé když jela do Skotska za manželem, se na oběd stavila v stejném hotelu.“

„A jak mohli lupiči vědět, že ta dáma s sebou veze své šperky?“

„Měla se účastnit společenského večírku, takže pochopitelně si šperky vzala.“

„Vraťme se k našemu problému,“ ozval se Ginger. „Pokusíme se nalíčit past. K tomu potřebujeme rolls, já bych vystupoval v roli nějaké cizí princezny, která sem zajela na výlet, Bertie mi může dělat šoféra. Od vás se tisk dozví, že určitého dne princezna odjíždí na návštěvu a že poveze s sebou své proslulé klenoty. Budete nás autem sledovat. Rolls cestou zastaví. Princezna odchází do hotelu, aby se naobědvala. To jsem já. Šofér Bertie si odskočí na skleničku. Lupič se pokusí klenoty šlehnout. Vy ho dopadnete při činu. To je všechno.“

Biggles se usmál. „Jak vidím, přicházíš s hotovým plánem. Není špatně vymyšlen, ale má jeden nedostatek. Kdyby všechno vyšlo, chytíme nějakého zlodějíčka. Jenomže já mám poličeno na velkého šéfa, toho prohnaného zločince, který, jak se myslím právem domníváme, všechny ty akce řídí.“

Ginger měl odpověď pohotově. „Odpomoc je snadná. Zloděje necháš běžet, budeš ho sledovat a on tě dovede k šéfovi.“

Biggles chvíli přemýšlel. „Připadá mi to jako kdybychom se pokoušeli určitou štikou vylovit z velkého rybníka,“ poznamenal. „Protože jsme na nic lepšího zatím nepřišli, zkusíme štěstí, nějaká ryba snad zabere. I když se to nestane, nic nezkazíme. Bude to nákladná akce, ale plukovník mi ponechal volnost jednání. Asi si pomyslí, že nemám všech pět pohromadě – a možná bude mít pravdu.“

„Co budu dělat já, zatímco vy se budete vozit v rollsu a užívat si v luxusních hotelech?“ zeptal se Algy.

„Můžeš se zaměřit na bohaté sběratele starého francouzského porcelánu,“ odpověděl Biggles. „Pohovoř si s obchodníky se starožitnostmi, navštěvuj aukce a tak dále. Třeba nějakou nitku zachytíš. V každém případě to aspoň stojí za pokus.“

Kapitola třetí

PODLE PLÁNU

O týden později bylo vše připraveno. V novinách a časopisech se objevila zpráva, že v londýnském hotelu Savoy se ubytovala indická princezna Lazu, a že v sobotu odjíždí na návštěvu k přátelům do Skotska. Noticku doprovázela fotografie hezké mladé ženy, která se chystá nastoupit do rolls-roycu. Bertie v šoférské uniformě držel otevřené dveře. Ani Algy mezitím nelenil a obcházel starožitníky.

Čtyři dny uplynuly a zdálo se, že návnada nezůstala bez povšimnutí. Biggles doufal, že muž, který přijel ot'ukávat situaci, patří k organizaci lupičů. Ovšem s jistotou se to říct nedalo.

Princeznin rolls stál v garáži hotelu. Jednou dopoledne, když Bertie leštil kapotu, přiblížil se muž asi padesátiletý, oblečený jako šofér a se zájmem ho pozoroval. Bertie si ho nevšímal a dál vůz pulíroval.

Muž po chvíli přistoupil k autu a obdivně pronesl: „Nádherný aut'ák.“

Bertie přikývl.

„Patří princezně Lazu, vid'íte?“

„Ano,“ odbyl ho Bertie.

„Prý ji povezete do Skotska.“

„Kdo vám to říkal?“

„Stálo to v novinách. Je to pravda?“

„Ano, je to tak,“ potvrdil Bertie.

„Nezajdete si na skleničku?“

„Díky, teď nemůžu, mám práci,“ odpověděl Bertie.

Vyčkával, co přijde dál.

Po chvíli se muž ozval znova: „Čeká vás krásný výlet, jestli se hezké počasí udrží.“

„Jistě.“

„Ale taky berete na sebe odpovědnost.“

„Jak to myslíte?“

„No, princezna asi poveze s sebou šperky a vy musíte na ně dát pozor. Podle toho, co se povídá, jsou to výstavní kousky. V sobotu odjíždíte, že?“

Bertie neodpověděl.

„Kdepak se chcete stavit na oběd?“

„Hleďte si svého,“ odsekl Bertie.

„Kdy odjíždíte?“

Bertie nechal na chvíli leštění a otočil se. „Proč vás to zajímá?“ otázal se.

Muž se usmál. „Můžete třikrát hádat.“

„Dobře mě poslouchajte, příteli,“ opáčil Bertie chladně. „Jestli mi něco chcete říct, tak se konečně vymáčknete a nechte mě na pokoji.“

„Dnes večer o osmé v hospodě na rohu vám to povím. Princezna bude u večeře, takže vás nebude potřebovat.“

„Nechodím pít do hospody s lidmi, které neznám,“ prohlásil Bertie.

„Mám pro vás návrh, který vás bude jistě zajímat.“

„Zbytečně se namáháte,“ odseknul Bertie.

Muž pozvedl obočí. „Co je s vámi? Řekl jsem snad něco?“

„Stačí mi, co jsem slyšel.“

„Tisíc liber není k zahazení.“

„A co bych měl udělat, abych si je zasloužil?“

„Nic. Právě že nic. Až se někde stavíte na oběd, na minutku nebo na dvě, odejdete z vozu. To je všecko.“

„Ach, tak je to tedy!“ zavrčel Bertie. „Mám ponechat vůz bez dohledu.“

Muž se shovívavě usmál. „Vidím, že jste pochopil.“

„Z toho nebude nic.“

„To chcete trávit nejlepší léta života vožením zazobaných paniček?“

„Vypadněte,“ pobídl ho Bertie stroze.

„Nechtě si to projít hlavou. Věřím, že si to ještě rozmyslíte. Čeká na vás deset stovek.“

Bertie neodpověděl.

Muž chvíli čekal a potom nedbale prohodil: „Tak zatím, ještě se uvidíme,“ a odešel.

Bertie šoféra po očku sledoval a viděl jak nasedá do zeleného jaguáru.

Zapamatoval si poznávací značku auta. Zdá se, že návnada přilákala nějakou rybku, pomyslel si. Jenomže kdoví, jestli právě ona nás dovede k štice, kterou hledáme, zapochyboval Bertie. Biggles přece říkal, že pokusy získat úplatkem šoféra bohatého zaměstnavatele k spolupráci, nejsou nijak ojedinělé.

Zatelefonoval Bigglesovi a vyprávěl, co se přihodilo. „Výborně,“ odpověděl Biggles. „Víš dobře, co máš dělat. Až v sobotu vyjedete, zavěším se na vás.“

Jakmile se naskytla první vhodná příležitost, Bertie v seznámil se svým zážitkem „indickou princeznu“. „Jestli nám bude přát štěstí, dostaneme toho ptáčka do klece. Třeba to není zrovna ten hledaný, ale jak praví přísloví, vrabec v hrsti je lepší než holub na střeše,“ dodal.

V sobotu ráno předjel rolls před hlavní vchod proslulého hotelu. Hotelový sluha přinesl tři kufry, které Bertie uložil do prostoru pro zavazadla. Nato se objevila princezna. V ruce držela kabelku z vepřovice kufříkového tvaru s otáčecím uzávěrem, která zřejmě obsahovala její šperky. Ve skutečnosti bylo uvnitř jen několik bezcenných replik. Bertie s čepicí v ruce, otevřel zadní dveře vozu, aby princezna mohla nastoupit. Podala mu šperkovnici, aby ji

podržel a když se posadila, kabelku převzala a položila vedle sebe na sedadlo. Bertie zavřel dveře a usedl za volant. Hotelový vrátný přiložil dva prsty k čepici a přirazil dveře. Rolls se zvolna rozjel a vzápětí zabočil na Strand.

Po celou tu dobu si Bertie musel dávat pozor, aby zachoval vážný obličej. Ginger se dokonale vžil do své role princezny. Jeho plet' měla správný odstín světlé kávy, střevíčky s vysokými podpatky mu pomohly trochu povyrůst a rtěnka s makeupem proměnu v elegantní, pohlednou mladou ženu úspěšně dovršily. Kdyby Bertie neznal pravdu, dal by se také oklamat. Sice nepředpokládali, že se s lupičem či lupiči, kteří mají spadeno na princezniny šperky dostanou do těsného kontaktu, ale protože od chvíle, kdy opustili hotel, byli jistě sledováni, oba se snažili jim přidělené role hrát co nejlépe.

Muž, který Bertiemu nabízel úplatek, se víc neukázal, ale nebyl asi daleko. Zelený jaguár se zatím také neobjevil. Bertieho to nepřekvapilo, neboť lupiči mohou použít k provedení akce jiného vozu. Bigglesův ford také nebyl nikde v dohledu. Ovšem v hustém dopravním ruchu neměl čas, aby jej hledal.

Bertie s kamennou tvářích zamířil nejkratší cestou na výpadovku North Circular Road a odtud sjel na dálnici A1. Byl krásný jarní den, ale neviděli mnoho vozidel. Za chvíli se ozval Ginger. (I nadále budeme princeznu nazývat Ginger, aby nedošlo k nedorozumění.) „Co říkáš, jak jsem si vedl?“

„Skvěle,“ odvětil Bertie, aniž otočil hlavu. „Kdybych nevěděl, kdo jsi, dal bych se taky oklamat.“

„Tak pozor, nezapomínej, že jsem tvoje zaměstnavatelka,“ odpovídal Ginger s úsměvem.

Bertie šlápl na plyn a rolls začal polykat míle. Na poradě bylo rozhodnuto, že se na oběd zastaví v známém trojhvězdičkovém hotelu George ve Stamfordu. A tam se jistě lupiči pokusí zmocnit šperků. Ten šofér kladl Bertiemu na srdce, aby nabídku ještě uvážil, takže když Bertie od vozu odejde, potvrdí tak svůj souhlas.

Rolls urazil těch devadesát mil do Stamfordu bez zvláštních příhod a zastavil před hlavním vchodem hotelu. Potom události dostaly takový spád, že Bertie „koukal jako vyjevený“, jak se vyjádřil později.

Bertie vystoupil z vozu a jak se sluší a patří, běžel otevřít dveře své zaměstnavatelce. Ginger důstojně vylezl a zamířil do hotelu. Bertie vzal kabelku se šperky a položil ji na podlahu, aby nebyla na očích. Dveře zavřel a uzamkl a pak se rozhlédl kolem. Na parkovišti stálo několik opuštěných vozů; jejich řidiči, jak se dalo očekávat, si zaskočili do hotelu. Zeleného jaguára nikde neviděl. Za rollsem zastavil tmavomodrý mercedes, jeho řidič vystoupil z vozu a zapálil si cigaretu. Bertie ho neznal, viděl ho poprvé. Šofér, s nímž v londýnské garáži hovořil, zřejmě uvěřil, že Bertieho nepřemluvil ke spolupráci a upustil od svého plánu. Bertie si řekl, že po té únavné jízdě si zaslouží skleničku a vykročil k hotelu. U dveří vstupní haly se ohlédl, zda přece jen neuvidí přijíždět zelený jaguár. Zamířil k výčepu, když koutkem oka zpozoroval, jak řidič mercedesu hbitě přiskočil k rollsu, odemkl zadní dveře – podle všeho měl náhradní klíček – uchopil kabelku a odběhl k svému vozu. Bertie jenom zíral, jak rychle a hladce vše proběhlo.

Pochopitelně, měl by vyběhnout ven a pokusit se zadržet zloděje, jenže to neudělal. Věděl, že musí ponechat věcem volný průběh. Jejich plán se osvědčil, chytili rybu na udičku. Zloděj zabouchl dveře mercedesu, jehož motor nechal běžet, neboť vůz se dal okamžitě do pohybu a uháněl pryč. Vzápětí zastavila před rollsem dodávka a zahradila mu cestu. Každého řidiče něco takového namíchne. Bertie vyběhl ven a rozhořčeně požádal řidiče bedfordu, aby mu neblokoval vůz.

Muž za volantem zachoval klid. „Nemusíte se tak čílit, za moment jsem pryč. Tohle vám mám dát.“ Oknem mu podal balíček. „Posílá vám to ten pán v mercedáku.“ Dodávka odjela, zatímco Bertie stál s balíčkem v ruce a snažil si srovnat v hlavě překotné události posledních minut.

I kdyby se rozhodl mercedes pronásledovat, neměl by naději na úspěch. Dávno se mu už ztratil z očí a dodávka mezitím také zmizela. Konečně mu došlo, že jeho rolls nezablokovala náhodou. Lupiči pracovali podle předem promyšleného plánu.

Bertie se vrátil do hotelu a otevřel balíček. Nezdržoval se počítáním tlustého svazku desetilibrovek a strčil jej hned do kapsy. Proč mu poslali ty peníze? Odpověď byla nasnadě. Ponechal vůz bez

dohledu a odešel do hotelu, takže lupiči usoudili, že prokázal svou ochotu k spolupráci. A okamžitě mu vyplatili slíbenou odměnu.

Zamířil do hotelové restaurace, kde seděl Ginger sám u stolu a obědval. Bertie se u něj zastavil a řekl tiše: „Klaplo to. Odnесли kabelku.“

„Dobrá. A co ty?“ odpověděl Ginger polohlasně, aniž by zvedl hlavu od talíře.

„Přihlížel jsem. Rolls zablokovala dodávka, takže jsem stejně nemohl vyjet.“

„V pořádku. Biggles je teď na tahu.“

„Doufejme, že máš pravdu,“ opáčil Bertie stísněně. „Neviděl jsem jeho auto.“

„Určitě se za nimi pustil,“ ujišťoval ho Ginger. „My jsme svůj úkol splnili. Nemůžeš si přisédnout, to dobře nejde. Zaskoč si do výčepu na skleničku a něco zakousni. Za půl hodiny čekej u vozu.“

„A co potom?“

„Vracíme se do Londýna.“

„Neměl bys tu krádež oznámit policii? Zloději se podiví, žes to neučinil.“

„Až poznají, že se zmocnili bezcenných oblázků, pochopí, proč jsem nic neohlásil. Policii do toho zatahovat nebudeme. Nastaly by zbytečné komplikace. Až lupiči zjistí, žes je převezl, budou ti za to neskonale vděční.“

„Alespoň jsem z nich vytáhl nějaké peníze,“ podotkl Bertie a spokojeně se usmál.

„Kradené,“ připomněl Ginger. „Takových bankovek mají jistě balíky a jsou rádi, když se pár stovek můžou zbavit.“

Bertie přikývl. „Asi máš pravdu. Budu čekat u vozu.“ Vyšel z restaurace a zamířil k výčepu.

O hodinu později už uháněl rolls směrem k Londýnu. Ginger se už těšil, že zanedlouho ze sebe shodí tu maškarádu a vezme si na sebe zas svůj civilní oděv.

S ČÍM PLÁN NEPOČÍTAL

Než vyrazili na zpáteční cestu, oba přátelé chvíli diskutovali, zda by nyní, když splnili úkol, nebylo lepší, aby se Ginger posadil dopředu vedle Bertieho. Ale nakonec Ginger přece jen usoudil, že zůstane na zadním sedadle, neboť nebylo vyloučeno, že stále ještě jsou pod dohledem. Jednalo se o maličkost, ale kdyby se Ginger rozhodl pro přední sedadlo, sotva by živ a zdrav dorazil do Londýna.

Neměli důvod ke spěchu, Bertie udržoval stálou cestovní rychlost asi čtyřicet mil za hodinu, aby si mohli v klidu hovořit.

Ginger poznamenal, že akce sice proběhla podle plánu, ale přesto se necítil spokojen. Nelíbilo se mu, že zloděj se zmocnil kabelky tak bleskurychle, že si Biggles toho asi nestačil povšimnout. Stejně jako Bertie se patrně rozhlížel, jestli neuvidí zelený jaguár. A pokud i Biggles zloděje viděl při práci, dokáže sledovat tak rychlý vůz, jakým je mercedes? Biggles jel vlastním vozem, několik let starým fordem. Nevzal si policejní vůz s „nadupaným motorem“, protože se obával, že takové auto by bylo nápadné.

Bertie byl optimista. Prohlásil, že Biggles si jistě umí poradit. Všechno šlo jako na drátku a jenom by ho zajímalo, jak se asi ten zloděj bude tvářit, až otevře kabelku a v ní najde jen pár oblázků.

Na svou otázku se dočkal odpovědi dřív než mohl tušit.

Blížili se k svému cíli průměrnou rychlostí čtyřiceti mil za hodinu. Pokud Bigglese nezastihnou ve Scotland Yardu, hodlali v kanceláři počkat na jeho návrat. Ginger se zatím snad stačí převléknout.

Krátce před čtvrtou hodinou odpolední odbočil rolls za Hatfieldem na rovnou okresní silnici. Po chvíli zahlédl Bertie v zpětném zrcátku otevřený sportovní vůz, který se řítí závodní rychlostí za nimi. Nepřikládal tomu zvláštní důležitost, pouze stočil rolls ke krajnici, aby předjíždějící auto mohlo projet. Tento nepatrný pohyb volantem mu asi zachránil život.

Bertie zahlédl, jak muž s ochrannými brýlemi, sedící vedle šoféra pozvedl ruku s revolverem a instinktivně sklonil hlavu.

Uslyšel, jak střela roztránila okenní sklo. Rolls sjel na travnatý pruh vedle vozovky, když padl další výstřel. Bertie sešlápl nožní brzdu a opatrně zvedl hlavu. Sportovní vůz uháněl asi stometrovou rychlostí a zmizel za zatáčkou. Bertie se vrátil s rollsem na vozovku a vypnul motor.

„Jsi v pořádku?“ otočil se na Gingera.

„Ano. A co' ty?“

„Vyvázl jsem bez škrábnutí.“

„Unikl jsi o vlas,“ poznamenal Ginger a ukázal na průstřel ve skle.

„To je pravda,“ ušklíbl se Bertie. „Ale jak se říká, kdo vyvázne o vlas, přece jenom vyvázne. Zatracení pacholci! Tohle jsem opravdu nečekal. Když jsem se shýbl, ten ničema si asi myslel, že mě trefil. Teď aspoň víme, s jakými lidmi máme tu čest. Naštěstí jsi neseděl vedle mne, jinak bys to koupil.“

„Jakmile zjistili, že jsme je podvedli, přijeli nám dát za vyučenou,“ uvažoval Ginger. „Nejde mi ovšem do hlavy, že to zvládli v tak krátkém čase. Zřejmě nás nemají rádi. Povšiml sis evidenčního čísla toho auta?“

„Kdepak, kamaráde. Držel jsem hlavu pěkně dole.“

„Jaká to byla značka?“

„Nevím. Jaguár ani mercedes to nebyl. Asi mají tolik různých aut, že si můžou vybrat. Pojedeme?“

„Ano. A dávej dobrý pozor na rychlé vozy,“ nabádal ho Ginger.

„Můžeš si být jistý, že to udělám. Poznali jsme, že se nezaleknou vraždy.“

Rolls se rozjel a o hodinu později zaparkoval před Scotland Yardem. Ginger s Bertiem došli ke dveřím kanceláře letecké policie. Když vstoupili do místnosti, očekávalo je překvapení. Za psacím stolem seděl Biggles a tvářil se zasmušile. Algy tam nebyl.

„Tak jak jsi pořídil?“ zeptal se Bertie.

„Nestojí to za řeč,“ odpověděl Biggles rozmrzele. „Vy jste svůj úkol splnili, ale já to zpackal.“

„Jak to?“

„Posaďte se a všechno vám povím. Jste v pořádku?“

„Jakžtakž,“ ozval se Ginger. „Máme za sebou otřesný zážitek.“

„Otřesný zážitek? Co se stalo?“

„Na zpáteční cestě po nás stříleli z jiného auta!“

„Propána! To si tedy opravdu pospíšili! Vypravujte.“

Bertie seznámil Bigglese s podrobnostmi útoku. „A proč jsi nepochodil ty?“ zeptal se nakonec.

„Udělal jsem chybu, že jsem podcenil nepřítele,“ odvětil Biggles. „Viděl jsem, jak se ve Stamfordu zloděj zmocnil kabelky. Vše se odehrálo rychleji než jsem předpokládal. Byl bych ho sice mohl zadržet i s lupem, ale jak víte, změnili jsme plán. Chtěl jsem se dovědět, kam pojedete se svou kořistí. Jenže jsem měl smůlu, ujel mi. Měl jsem si vzít rychlejší vůz. Naštěstí musel občas zpomalit, neboť se opravovala silnice, jindy zas zastavit na červenou. Takže jsem se ho stačil držet, ovšem zachovával jsem patřičný odstup, aby si mě nepovšiml.“ Biggles si zapálil cigaretu a pak pokračoval: „Projeli jsme St. Neots a pak nastaly potíže. Podle toho, jak rychle ujížděl po dálnici A1, jsem pochopitelně usoudil, že jede do Londýna. Pojednou však odbočil na okresní silnici, kterou jsem neznal. Brzy mě čekalo další překvapení. Sledovaný vůz pojednou prudce přibrzdil u muže, který stál u silnice. Viděl jsem, jak mu řidič hodil kabelku a vzápětí se mercedes zase rozjel. Teď byla dobrá rada drahá. Mělo smysl sledovat zloděje, který se zbavil lupu? Auto, v němž jel, bylo stejně asi kradené. Ale nakonec jsem se přece jen za ním rozjel. Zanedlouho jsem se však musel vyhnout vracejícímu mercedesu. Trvalo mi asi minutu, než jsem se na úzké vozovce otočil, Mercedes se mezitím ztratil z dohledu. Zřejmě se vrátil na dálnici, ale neměl jsem ponětí, kterým směrem jel. Na tom ovšem už nezáleželo, mezitím jsem totiž pochopil, proč zloděj zastavil.“

„Proč sis nevzal na mušku toho muže, který lup převzal?“ chtěl vědět Ginger.

„To nešlo.“

„Proč ne?“

„Z jednoho prostého důvodu. Odletěl vrtulníkem, který čekal někde poblíž, ukrytý za živým plotem. Uviděl jsem vrtulník teprve když nabíral výšku. Byl to malý stroj, jaký to je typ nedokázal jsem rozeznat. Zamířil k jihozápadu a brzy se mi ztratil z očí. Autem nemůžeš vrtulník sledovat. Pátrat po mercedesu bylo zbytečné, ten

mezitím byl už bůhví kde. Takže jsem zamířil domů a v duchu jsem se proklínal, že jsem se dal takhle napálit.“

„Nemáš proč si dělat výčitky,“ utěšoval ho Ginger.

„Doběhli mě. Byl jsem připraven na všechno možné, ovšem s vrtulníkem jsem nepočítal,“ odvětil Biggles kysele.

„Proč převáželi lup vrtulníkem?“ zeptal se Bertie.

„To si lze snadno domyslet,“ prohlásil Biggles. „Pochopitelně předpokládali, že krádež bude neprodleně ohlášena policii a ta postaví silniční zátarasy. Kdyby mercedes zadržela – až do vašeho příchodu jsem nevěděl, zdali jste krádež neohlásili policii – ve voze lup nenajde.“

„Rozhodli jsme se, že policii nic neřekneme,“ vysvětloval Bertie. „Museli bychom dlouze a široce vysvětlovat, proč v kabelce nebyly šperky a že zloděj ukradl bezcennou věc.“

Biggles sklepl popel z cigarety. „Když se to tak vezme, musíme uznat, že všechno dobře promyslili. Řidič mercedesu přesně věděl, kde má předat lup. Potom už byl mimo podezření, mohl klidně jet kam chce a kdyby ho policie zadržela, nenašla by nic. Mozek, který tu organizaci řídí, pracuje plán do všech podrobností a jeho akce jsou bleskurychlé. Když jste mi řekli, že po vás stříleli, napadlo mi, že jakmile se pilot vrtulníku přesvědčil, že kabelka neobsahuje šperky, pochopil, že byl podveden. A neprodleně vyjádřil svou nelibost, dal příkaz, abyste dostali pořádně za vyučenou.“

„Ale jak se se svými lidmi spojil?“ zeptal se Ginger.

„Vysílačkou, jinak by to nestihl. Porovnejte časové údaje. Byli jste napadeni na zpáteční cestě do Londýna.

Rolls je nápadný a nemohl ujít pozornosti. Tady jsme se dopustili asi další chyby. Auto, které na vás zaútočilo, bylo v radiotelefonickém spojení se šéfem. Čekali v pohotovosti pro případ potřeby. Zřejmě i mercedes byl vybaven telefonem. Je na bíledni, že řídicí mozek neponechává nic náhodě, o tom jsme se dostatečně přesvědčili. Ale ani my jsme nemámili čas. Dověděli jsme se něco o tom, jak ta organizace pracuje a není nesnadné pochopit, proč se jim až doposud jejich akce dařily.“

Mezitím se vrátil Algy. Mlčky čekal, až Biggles domluví a teprve pak se ozval.

„Kupodivu jsem dnes odpoledne jeden vrtulník viděl. Povšiml jsem si jej, protože ztrácel výšku a chystal se přistát.“

„Kdes jej zahlédl?“ zeptal se Biggles.

„V sussexském hrabství.“

„Co jsi tam pohledával?“

„Bylo to takhle,“ odvětil Algy. „Jak víš už pár dní se pídím po lidech, které zajímá starý francouzský porcelán. Opatřil jsem si katalogy aukcí, které se mají konat v nejbližší době. A v jednom katalogu jsem našel položku, navíc vytištěnou tučně, aby ji nikdo nepřehlédl. Francouzský porcelán, dva cherubíni drží talířek a tak dále. Napadlo mě, že by to mohl být ten ukradený kus, případně jeho dvojče. Řekl jsem si, že nic nezkazím, když se na tu aukci vypravím. Dražba se konala dnes. Našel jsem si místo vzadu a čekal, až ti cherubíni přijdou na řadu. Hádej, kdo je nakonec koupil?“

„Zbytečně ztrácíme čas,“ opáčil Biggles nevrle.

„Sběratel se jmenuje lord Malboise.“

„Jak ses to dověděl?“

„Dražebník udeřil kladívkem na stůl a pronesl jeho jméno. Kupce zná, jeho lordstvo se aukce neúčastnilo jistě poprvé. Vytřeštil jsem oči, když jsem slyšel, kolik za ty dvě figurky zaplatí. Člověk by řekl, že je koupí za pár liber v každém krámu. Máte představu, kam se až cena vyšplhala?“

„Umělecké předměty stojí hodně peněz.“

„Tenhle kousek se prodal za dvanáct tisíc pět set liber! Člověk zírá. Někteří lidé to v hlavě nemají v pořádku a měli by navštívit psychiatra.“

„Pověz nám, co bylo dál a komentář si ponech od cesty,“ přikázal Biggles. „Co jsi dělal v Sussexu?“

„Uklidni se, hned se to dozvíš,“ řekl Algy dotčeně. „Nu, pochopitelně jsem si pomyslel, že jsem tentokrát šlápl vedle. Člena Sněmovny lordů podezírat, že je hlavou zločinecké organizace? Hned jsem tu šílenou myšlenku pustil z hlavy. Vrátil jsem se do kanceláře a čistě ze zvědavosti jsem se podíval do Kdo je kdo, protože jsem o tomhle lordovi ještě neslyšel. Plným jménem se ozve baron Roger de Malboise a obývá Brindon Hall v sussexském hrabství. Všichni jste byli pryč, takže jsem zatím neměl nic

naléhavého na práci. Napadlo mě, že by nevadilo, kdybych si zajel to jeho sídlo prohlédnout, a věděl, jak vypadá. Takže nyní víte, jak jsem se octl v Sussexu. Mimochodem, trochu jsem bloudil, než jsem tam trefil. Poblíž není vesnice, kde by vám ukázali cestu. Jezdil jsem sem a tam a pak jsem spatřil ten vrtulník. Klesal, ale přistát jsem ho neviděl, poněvadž výhled mi zakrývala řada stromů.“

„A ten vrtulník se už znovu neobjevil?“ tázal se Biggles.

„Ne. Pokud vím, není poblíž letiště a už jsem o tom nedumal. Zanedlouho poté jsem dorazil k Bridon Hall, díky tomu, že jsem si všiml směrové tabule vedle silnice.“

„Petrně je panské sídlo přístupné veřejnosti, když tam dali ukazatel.“

Algy se zakřenil. „Uhodl jsi. Podle všeho jeho lordstvo patří k šlechtě, která si přivydělává bokem tím, že provádí návštěvníky svými vzosnými příbytky.“

„Člověk, který koupí za dvanáct tisíc starý porcelán, nemá asi nouzi o peníze.“

„Nevím, co na to říct. Panská sídla navštíví tisíce turistů, takže to není zanedbatelný příjem. Někteří majitelé si pochvalují, že si takto vydělají na daně. Lord Malboise si jistě nemůže stěžovat. Navíc nabízí jednu atrakci.“

„A to je?“

„Za chvíli se to dozvíš. Jak jsem se tam motal, vyjel jsem na silnici vedoucí podél vysoké cihlové zdi. Na ni visela tabulka: POZOR, NEBEZPEČÍ! Nevstupujte! Divoká zvěř ve volném výběhu. Konečně jsem dojel k vysoké železné bráně. Před ní s asagajem v ruce stál urostlý pán tmavé pleti vyparáděný jako zuluský válečník. Měl na sobě levhartí kožešinu, v druhé ruce držel bílými pruhy pomalovaný černý štít z kraví kůže a hlavu mu zdobila kovová čelenka.“

„Co znamená tohle divadýlko?“ vyzvídal Biggles.

„To není divadýlko, ale pravá a nefalšovaná reklama. Jeho lordstvo si totiž pořídilo zoologickou zahradu.“

„Cože? Zoo?“

„Proč ne? Obora, obehnána tou vysokou zdí má rozlohu aspoň tisíc akrů. A v ní chová divoká zvířata.“

„Vyjádři se přesněji. Víím o lordovi, který ozdobil své pozemky volně pobíhajícími lvy, aby návštěvníci měli na co koukat.“

„Pokud víím, lord Malboise žádné lvy nemá. Sežrali by mu jeho buvolý.“

„Buvoly?“

„Kromě jiných zvířat také chová stádo afrických buvolů. Slyšel jsem, že jsou nebezpečnější než lvi.“

„Kluci aspoň nechodí do obory vybírat ptačí hnízda,“ zasmál se Bertie.

„Nehrozí návštěvníkům Brindon Hall nebezpečí, že je buvoli naberou na rohy nebo ušlapou k smrti?“ chtěl vědět Biggles.

„O jejich bezpečí je postaráno. Zuluský válečník ti za pět šilinků prodá vstupenku. Pak se objeví bílý lovec v tropické přílbě a s puškou vystrojený jako by se zrovna vrátil ze safari. Landroverem tě odveze k domu. Svě auto ponecháš před vraty.“

„Koupil sis vstupenku?“

„Kdepak. Proč bych platil pět šilinků za prohlídku nějakého domu? Na dvoře mezi stromy jsem zahlédl pár pasoucích se buvolů, takže tam ta zvířata opravdu jsou.“

„Chová ještě jiné zvířecí miláčky?“

„To nevím. Nezeptal jsem se na to.“

„Když jsi tam jednou byl, měl sis to místo přece jen prohlédnout.“

„Nechtěl jsem marnit čas. Rozhodl jsem se k návratu, poněvadž jsem předpokládal, že už na mne čekáte.“

„Co myslíš, mohl ten vrtulník přistát v té oboře?“

„To ti neřeknu, ale myslím, že mohl. Když jsem jej zahlédl, neměl jsem ani tušení o tom zvěřinci. Až později jsem uviděl vysokou zeď a dojel k vrátnici.“

Biggles udusil cigaretu. Chvilí přemítal a potom řekl: „Rád bych věděl, jestli jde o pouhou shodu okolností. Lupiči odletěli s kořistí ve vrtulníku. A ty zahlédneš nějaký vrtulník v Sussexu, nedaleko sídla lorda Malboise, sběratele starého francouzského porcelánu a majitele obory, ve které chová divoká zvířata. Nějak se mi to nelíbí. Rád bych se dověděl, jak se věci mají. Samozřejmě, stádo buvolů poslouží jako

vhodná ochrana před lupiči a jinými nevítanými návštěvníky, to je pravda.“

„Neumím si představit lorda Malboise jako zloděje šperků. Nemá to zapotřebí,“ poznamenal Algy.

„Zažil jsem toho už tolik, že žádnou možnost předem nevylučuji,“ odvětil Biggles suše. „Mám chuť se tam podívat. Buvoli mě ani tolik nezajímají, viděl jsem jich už dost a dost. Můžeme si koupit vstupenku a prohlédnout si Brindon Hall a sbírku starého porcelánu – pokud nám ji ovšem jeho lordstvo ukáže.“

„Teď znám už cestu a zítra bych vás tam odvezl. Tomu černému válečníkovi jsem řekl, že se určitě později vrátím, takže ho nepřekvapí, když se tam znovu objevím.“

„Nesmíš tak zhurta. Mám lepší plán,“ odpověděl Biggles. „Myslím na ten vrtulník, cos poblíže zahlédl. Pokud tam dosedl, jistě nezůstane někde venku, kde by jej mohla poškodit zvířata anebo kde by si ho mohli všimnout turisté. Než podnikneme nějaké další kroky, prohlédneme si Brindon Hall hezky z výšky a uděláme si jasný obraz, kde co leží. Zítra dopoledne tam poletíme, pokud nám bude přát počasí, Algy, ty mi ukážeš cestu. A uděláme také pár leteckých snímků. A později můžeme navštívit Brindon Hall jako turisté. Tento vznešený aristokrat vymyslel dobrý způsob, jak zabránit nevítaným návštěvníkům vstupu na své pozemky, ale na letadla to neplatí. Jdeme domů. Ginger se už nemůže dočkat chvíle, kdy ze sebe shodí tu maškarádu.“

Kapitola pátá

BIGGLES ZACHOVÁVÁ KAMENNOU TVÁŘ

„Tamhle to je, vysoká zeď kolem obory,“ řekl Algy. „Nemůžeš se splést.“

Seděl vedle Bigglese v pilotní kabině starého, ale stále ještě spolehlivého letounu značky Auster, patřícího letecké policii. Dozadu za ně se vměstnal Bertie. Vzali ho na obhlídku na jeho vlastní žádost. Algy, nervózní, že se mu zatím nepovedlo dokonale

odstranit hnědou barvu ze své pokožky, zůstal v kanceláři a hlídal telefon.

Bylo krátce před desátou hodinou dopolední. Letěli ve výši asi tři sta metrů a Biggles nyní trochu poopravil kurs a zamířil přímo k cíli. To, co Algy nazval oborou, byl typický anglický park s hájky a s porůznu roztroušenými osamělými listnatými stromy. Také okolní krajina byla převážně lesnatá.

„Přeletíme Brindon Hall,“ řekl Biggles. „Nechceme přece budít pozornost. Bertie, nezapomeň udělat pár fotek.“

Obloha byla jako vymetená a průzračné ovzduší bylo pro fotografování ideální. Doufali, že jim bude přát štěstí a uvidí vrtulník, který Algy včera pozoroval.

„Tu helikoptéru nikde nevidím,“ poznamenal Biggles po chvíli.

„Kdyby tu byla, určitě bychom ji zpozorovali,“ potvrdil Algy, který pečlivě sledoval očima krajinu.

„K čemu asi slouží tamhleto přízemní stavba na louce za Brindon Hall?“ zeptal se Biggles a sestoupil s letounem o několik desítek metrů níže.

„Nemám ponětí,“ odvětil Algy. „Proč tě zajímá?“

„Rád bych věděl, k čemu je. Byla zřejmě postavena nedávno. Stáje a jiná hospodářská stavení bývají blíž u domu a mají přístup ze dvora.“

„Co to tedy podle tebe je?“

„Stojí na konci rozlehlé travnaté plochy, takže mě napadlo, že by to mohl být hangár pro menší letoun. Vrtulník se do ní pohodlně vejde. Víím, zdá se to přitažené za vlasy, ale přece jenom ... Stopy kol odtud vedou k obytnému domu. Seshora je zřetelně rozeznáš.“

„Já bych řekl, že je to chlév pro buvoly,“ uvažoval Algy. „Pocházející z Afriky, takže anglická zima jim asi moc nesvědčí.“

„Stavba je nová. Ale proč vypadá jako krychle?“ otázal se Biggles. „Viděl jsem hodně kravínů, všechny ale mají tvar dlouhého a úzkého obdélníku.“

„Třeba je to stodola. Zvířata se musí taky krmit senem a tak. A tady není tolik trávy, aby v drsném počasí vystačila pro stádo ovcí, o buvolech ani nemluvě. Tamhle napravo u té skupinky stromů se jich několik pase.“

„Vidím stopy vedoucí k tomu stavení,“ poznamenal Biggles.

„Slehlá tráva je pošlapaná od dobytka,“ odpověděl Algy trochu uštěpačně.

„To nejsou stopy kopyt, ale kol. Možná je zanechaly. lyžiny helikoptéry. Před tou přízemní budovou stopy končí, pokud mne zrak neklame.“

„Nějaký povoz vezl krmivo do stodoly,“ namítl Algy.

„Zatím ještě nepotřebují navážet zásoby. Všude kolem je dost čerstvé trávy.“

„Nechci se s tebou přít. Co tě vlastně znepokojuje?“

„Pořád myslím na to, že v té stodole by se klidně schoval menší letoun.“

„Není dost veliká.“

„Malý vrtulník se dovnitř vejde. Já vím, vypadá to jako bláznivý nápad, ale ty jsi v téhle končině zahlédl helikoptéru. A tu právě hledáme.“

„Rozhodně nezůstala stát někde na louce.“

„To si myslím taky. Bude někde pod střechou už jen z toho důvodu, aby nebyla na očích. Ta stavba snad slouží k ustájení buvolů, jak říkáš, ale přesto bych si ji rád prohlédl zblízka. Řekněme jen tak ze zvědavosti, abych poznal, k čemu vlastně slouží. Jsem už prostě takový, toužím se každé záhadě dostat na kloub. Naneštěstí nemáme žádný rozumný důvod, abychom si tuto část obory prohlédli, i kdybychom zaplatili vstupné jako každý jiný návštěvník.“

„Pustíme to z hlavy,“ odpověděl Algy a věnoval se kameře na letecké snímkování, zasazené do podlahy pilotního prostoru. „Z fotek se dozvíme víc.“

Motor náhle škytl a Algy prudce zvedl hlavu. Než stačil promluvit, motor škytl znovu. Biggles snížil rychlost, letoun opsal široký kruh a začal klesat k zemi.

„Máme potíže,“ odpověděl Biggles na nevyřčenou otázku v Algyho užaslých očích.

„Co budeme dělat?“ vyhrkl Andy.

„Přistaneme,“ odpověděl Biggles klidně.

„To je ale nadělení! Zrovna tady nám musí vyplivnout motor!“

„Vhodnější místo k přistání nenajdeme. Všude kolem jsou lesy.“
„To se opravdu povedlo!“ zavrčel Algy. „Zapomínáš na to stádo buvolů!“

„Musíme to risknout. Zvířata nebudou tak divoká, jak se říká. Buď jak buď, nemáme na vybranou,“ odvětil Biggles.

„Doufejme, že se nemýlíš,“ odušil Algy roztrpčeně. „Jestli nás ty potvory napadnou, je s námi amen!“

„Určitě, jestli narazím do některého z těch stromů! Zavři zobák!“

Algy zmlkl.

Vrtule se už netočila, ale letoun řízený zkušenou rukou pilota provedl klesavou zatáčku a klouzavým letem měkce dosedl na trávník. Ve vzdálenosti asi třiceti kroků od krychlové stavby se stroj zastavil. Buvolí stádo stálo opodál, zvířata zvedla hlavy a zírala na vetřelce.

Biggles otevřel dveře kabiny.

„Co děláš?“ zvolal Algy vyděšeně.

„Podívám se na motor. Ty si zatím prohlédni tu záhadnou stavbu.“

„K čertu, proč ti na ní tolik záleží?“

„Něco mi tu nehraje.“

„Co se ti nelíbí?“

„Budova nemá okna. Proč postavili tu cihlovou krychli bez oken?“

„Má střešní okno. Všiml jsem si ho, když jsme se chystali dosednout. Koukej, ta zvířata jsou neklidná!“

„Pokud je necháme na pokoji, a já nejsem takový blázen, abych je dráždil, nebudou si nás všímat. Chodí sem turistické výpravy, takže se nemáme čeho bát.“

„Hele, kamarádi, nedělejte mi těžké srdce,“ ozval se Bertie. „Jestli se buvolům znelíbíme, z té naší staré kraksny nadělají kůlničku na dříví.“

„Nevzrušuj se. Tiše sed’ a modli se,“ opáčil Biggles. Vystoupil z letounu a zamířil ke krytu motoru.

Algy stádo pozoroval. Jeden velký býk si odfrkl a hněvivě dusal předníma nohama. „Vrat’ se a neblázni!“ vykřikl Algy.

Biggles si ho nevšímal. Otevřel kryt a začal se starat v motoru, ale jeho oči pozorovaly budovu, která vzbudila jeho zvědavost. Dvojkřídlové dřevěné dveře byly uzavřené a poněvadž stavba neměla okna, nemohl vidět, co se uvnitř ukrývá.

Algy měl další důvod k znepokojení, neboť po trávníku se blížil od Brindon Hall landrover. Ve voze seděli dva muži. „Přijíždí nějaké auto,“ zavolal na Bigglese.

Ten jen krátce zvedl hlavu a věnoval se dál prohlídce motoru.

Landrover zastavil několik kroků od stroje. Jeden z mužů vystoupil, druhý zůstal sedět za volantem. Muž, který vystoupil, došel k Bigglesovi a s úsměvem řekl: „Motor se porouchal?“ Byl vysoký, urostlý a ramenatý a tvářil se přívětivě. Měl na sobě staré tvídové sako a na hlavě loveckou čepici.

„Dá se to tak říct,“ odvětil Biggles. „Myslím, že to půjde opravit.“

„Z domu jsem viděl, jak se chystáte nouzově přistát. Můžu vám nějak pomoci?“

„Děkuji, to nebude nutné,“ odvětil Biggles, aniž přerušil práci. „Nějaký nešika mechanik si hrál se zapalováním, ale myslím, že to spravím.“

„V mém domě máte telefon k dispozici.“

„Děkuji, motor je už v pořádku.“

„Nu, tak se aspoň zastavte na skleničku. Můžu vám nabídnout skutečně výtečné šery.“

„Jste velice laskav, pane,“ řekl Biggles a zavřel kapotu. „Smím se zeptat, jak se jmenujete?“

„Beze všeho. Jsem lord Malboise a v autě sedí můj mladší bratr Clarence. Obával se, aby vám moje zvířata neublížila.“

„Dosud nás nechala na pokoji,“ odvětil Biggles.

„Jsou zvyklá na lidi, ale když je vyruší člověk, kterého neznají, nemůžete vědět, jak se zachovají,“ odpověděl lord Malboise vážně. „Mne a můj vůz samozřejmě dobře znají.“

„Proč chováte velká divoká zvířata? Nezlobte se, že jsem se osmělil vám tuto otázku položit.“

„Řekněme, že hlídají mé pozemky před vetřelci.“

„Ovšem,“ řekl Biggles suše.

„A kromě toho návštěvníci rádi zaplatí, aby se mohli podívat na zvířata v oboře,“ dodal lord s úsměvem. „Vedlejší příjem, který není zanedbatelný.“

Biggles zamířil k pilotní kabině. „Motor by teď měl běžet jako hodinky,“ poznamenal.

„Počkáme, až odletíte. Opravdu se nezdržíte na skleničku?“

„Znovu vám velice děkuji za pozvání, ale musím dohnat ztracený čas. Opozdil jsem se na důležitou schůzku. Ale dovolím si využít vašeho pozvání a přijdu jindy.“

„Kdykoli se vám to bude hodit.“

Biggles nastoupil do letounu. Rozhlédl se, ale Bertieho neviděl.

„Hledá monokl,“ informoval ho Algy. „Upadl mu na podlahu.“

Biggles nastartoval a motor se rozběhl. Mávl rukou lordu Malboiseovi na znamení, že je všechno v pořádku.

Lord nasedl do auta, které odcouvalo o několik metrů, aby letoun měl volnou dráhu k rozjezdu.

Auster se vznesl do výše a když ztratili oboru z dohledu, Biggles otočil stroj a zamířil k Londýnu.

„Tak, teď si promluvíme upřímně,“ ozval se Algy a vyčkávavě se zahleděl na Bigglese. „Musels opravdu nouzově přistát nebo ta porucha motoru byla jen záminka? Měl jsi něco za lubem, vid’?“

Biggles se zazubil. „Přiznám se, že jsem měl opravdu něco za lubem.“

„Ven s tím!“

„Říkal jsem, že bych si tu podivnou stavbu rád prohlédl zblízka. A proto jsem u ní přistál. Všechno proběhlo nad očekávání dobře. Měli jsme tu čest osobně poznat lorda Malboise.“

„Choval se docela prima.“

„Jistě, snažil se působit tím dojmem.“

„Přijel, aby se přesvědčil, že nás jeho zvířata nechala na pokoji,“

„Ano, to řekl. Povšiml jsem si, že neztrácel čas a okamžitě přijel, aby se podíval, co tam vyvádíme.“

Algy povytáhl obočí. „Ty mu nevěříš?“

„Nemůžu se zbavit pocitu, že se objevil tak nahonem, protože se mu nelíbilo, že jsme přistáli u té novostavby.“

„Já tě nechápu,“ namítl Algy. „Choval se přece roztomile a zval nás na skleničku.“

„Právě proto vzbudil mou nedůvěru,“ opáčil Biggles. „Proč se choval tak přátelsky? Nezná nás. Nic pro něj neznamení. Byl až tuze medově sladký. Naučil jsem se být opatrný vůči lidem, kteří se pořád usmívají, i když nemají k tomu důvod. Jeden proslulý starověký filozof řekl, že před neznámými lidmi, kteří přicházejí s úsměvem a nabízejí nám dary, se máme mít na pozoru.“

„Budiž, ať je po tvém. Já se ale domnívám, že je to docela příjemný chlápek. Viděls tu stavbu zblízka. Co si o ní myslíš teď?“

„Nejsem o moc chytřejší. Cihlovou zdí dovnitř nevidíš. Ale přesvědčil jsem se, že se hodně používá. A to i v době docela nedávné. Tvoje domněnka, že stavba slouží k ustájení zvířat v zimě, je mylná. Možná, že se z fotografií dozvíme víc.“ Biggles pootočil hlavu. „Bertie, copak jsi hledal na podlaze?“

„Jakmile přikvačil ten auťák, kamaráde, radši jsem se honem zdekoval.“

„Pročpak?“

„Připrav se na překvápko. Chlápek za volantem toho roveru je šofér, co mi nabízel úplatek v garáži hotelu Savoy. Řekl jsem si, že by se možná divil, proč už nejždím rollsem, ale sedím v letadle.“

Biggles chvíli mlčel a pak pronesl tlumeným hlasem: „Vida, vida. To je věru zajímavé. Naše cesta přece jen přinesla ovoce.“

„Jak tomu mám rozumět?“ chtěl vědět Bertie.

„Tvoje informace jenom potvrzuje osvědčené pravidlo, že člověka nemůžeme posuzovat jenom podle jeho chování nebo vzezření. Jestliže se tě bratr jeho lordstva Clarence pokoušel podplatit, abys ponechal rolls bez dozoru, a on mohl odcizit šperky, dopustil se trestné činnosti. A nyní se domníváme, že Clarence bydlí u lorda Malboise. A pokud jeho lordstvo ví o nekalé činnosti svého bratra – a sotva lze věřit, že s ním není obeznámen – pak je spoluviníkem. Kdo chce s vlky býti, musí s nimi výti.“

„Čili vrána k vráně sedá, jak praví jiné přísloví.“

„Přesně tak. A proto mi ještě víc záleží na tom, abych se dověděl, co se v té záhadné budově skrývá.“

„Jak to ale zjistíme?“ otázal se Algy.

„Na něco přijdeme. Domnívám se, že bychom měli využít laskavého pozvání jeho lordstva a ochutnat jeho šery. Budeme mít tak příležitost porozhlédnout se po jeho sídle. A teď zpátky domů. Pokusme se něco vymyslet. Nemáme naspěch. Nemohu se zbavit pocitu, že v té oboře se neprohánějí jenom afričtí buvoli, které vidí návštěvníci Brindon Hall. Necháme se překvapit.“

Kapitola šestá

BIGGLES UČINÍ ROZHODNUTÍ

Biggles zůstal skoupý na slovo a teprve když došli do jeho kanceláře, zase nabyl řeči. Dověděli se, o čem přemýšlel. „Je to prapodivná záležitost,“ řekl a zapálil si cigaretu. „Bylo by proto nebezpečné dělat ukvapené závěry. Především lord Malboise na mne působil divným dojmem. Nedovedu dobře vysvětlit, co se mi na něm nelíbilo, ale nepřipadal mi zcela normální.“

„Mně se nezdál nijak zlověstný,“ ozval se Algy. „Naopak, řekl bych, že byl jen drobet nervózní.“

„Možná,“ připustil Biggles. „Ale uvažuj. Pokud se Bertie nemýlil a v Clarencovi poznal chlápka, který ho v hotelové garáži chtěl podmazat, aby auto ponechal bez dohledu, je jasné, že měl něco za lubem. Něco, co můžeme nazvat trestnou činností. Bertie, je Clarence tím šoférem, který tě přemlouval?“

„Jsem si tím naprosto jist, kamaráde,“ prohlásil Bertie. „Omyl je vyloučen. Poznal jsem ho okamžitě.“

„Dobrá. Řekněme, že je Clarence zločinec. Udrží je úzké styky se svým bratrem, asi dokonce u něho i bydlí. Z toho plyne, že jeho lordstvo určitě ví, čím se jeho bratr zabývá. Rád bych věděl, zda Clarence je skutečně jeho bratr. Algy, odkud jsi čerpal informace o lordu Malboise?“

„Z encyklopedie Kdo je kdo.“

„Byla tam nějaká zmínka o jeho bratrovi?“

„Nevím.“

„Radši si to ještě jednou ověříme.“

Algy vzal tlustou encyklopedii z police a chvíli v ní listoval. „Tady to máme, Malbotee. Ctihodný Clarence Edgar Brindon Hall, Sussex. Rodinné jméno Brindon. Předchozí sídlo Chateau Malboise, Normandie, Francie.“ Algy se odmlčel a po chvílce pokračoval tónem, v němž bylo znát vzrušení: „Teď nastavte uši! Sloužil u R. A. F. za války 1939 – 1945. Major u Zvláštní letecké služby. Vykonal řadu průzkumných letů nad obsazeným francouzským územím. Pochvalné zmínky ve vojenských rozkazech, 1944.“ Algy se odmlčel.

Na chvíli se rozhostilo ticho. Biggles vykulil oči a pak polohlasně utrousil: „Vida, vida. Zdá se, že jsme se dostali o krok dále. Clarence je tedy pilotem, nebo alespoň jím za války byl. Ale velice pochybuji, že má oprávnění k řízení vrtulníků. Nevzpomínám si, že bych o něm kdy slyšel.“

„Ani jsi nemohl. Clarence sloužil u zvláštní služby, vysazoval anebo odvážel vyzvědače a tak podobně,“ poznamenal Bertie. „Přece víme, že ti piloti měli krycí jména.“

„Ano, je to tak,“ zamumlal Biggles. „Clarence si jistě umí poradit s helikoptérou. A zná Francii jak své boty. To mění situaci.“

„Co hodláš podniknout?“ otázal so Algy.

„Jsem pevně rozhodnut do té záhadné budovy nahlédnout,“ řekl Biggles rázně.

„A jak to chceš provést? Budova nemá okna a dveře jsou jistě dobře uzamčeny.“

„Je tam střešní okno.“

„A jak se dostaneš nahoru?“

„Existují přece výsuvné žebříčky.“

„Projdeš lesoparkem, kde tě divoká zvířata mohou napadnout?“

„Vymysli nějaký jiný způsob, jak se k té budově dostanu. Stojí blízko domu, takže nouzové přistání opakovat nemůžeme.“

„A kdy hodláš vyrazit na tuhle riskantní výpravu?“

„Musíme počkat, až se setmí. Pustíme se do toho dnes v noci. Pojedeme autem.“

„Kdo tě při noční obhlídce doprovodí?“ ozval se Bertie. „Někdo ti musí pomoci s tím skládacím žebříčkem a vůbec.“

„Ty se mnou nepůjdeš,“ rozhodl Biggles. „Kdybychom narazili na Clarence, poznal by v tobě šoféra, s nímž hovořil v garáži hotelu Savoy. Vezmu s sebou Gingera. Chlubí se, že to se zvířaty umí – alespoň s krotkými. Algy nás odveze. Zná už cestu.“

„Co kdybys přijal pozvání jeho lordstva, abys ochutnal výtečné šery? A při té příležitosti se porozhlédneš po jeho zvěřinci,“ navrhl Algy.

„To necháme na pozdější dobu. Chci zjistit, co se skrývá v té budově bez oken. Musíme vědět něco konkrétního než podnikneme další kroky. Nemůžeme si dovolit na základě nepodloženého podezření zatknout člena Sněmovny lordů.“

„Jaký důkaz hledáš?“ otázal se Ginger.

„Řeknu vám upřímně, že to sám nevím,“ přiznal se Biggles. „Kdybychom prokázali, že Brindon Hall je základnou, odkud se provádějí ilegální lety, máme něco v ruce. Cestou domů jsem uvažoval o situaci a napadlo mě, že požádám inspektora Gaskina, aby nás neprodleně informoval, jakmile se dozví o velké loupeži. Okamžitě bych pak austerem odletěl do Sussexu na průzkum, protože se domnívám, že vrtulníkem se přepravuje lup za hranice. Clarence dobře zná pobřeží severní Francie, víme přece, že tam za války vysazoval špionážní agenty. V každém případě stojí za to, abych se pokusil zjistit pravdu. Nejdřív se ovšem podíváme na tu záhadnou novostavbu. Něco sníme a nato se připravíme na noční výlet. Algy odveze mne a Gingera k oboře a počká tam, dokud se nevrátíme. Kdyby někdo přišel a chtěl vědět, proč tam stojí to auto, Algy může říct, že mu došel benzín a jeho přítel šel hledat pomoc. Tak to bychom měli.“ Biggles zamáčkl cigaretu v popelníku a vstal.

„Kdy vyjedeme?“ otázal se Ginger.

„Máme ještě čas si zdřímnout. Rád bych dorazil na místo krátce před rozbřeskem, než zajde měsíc.“

„Řekneš něco plukovníkovi?“ zeptal se Algy.

„V žádném případě. Určitě by nám ten výlet zatrhl. Přece víš, jak úzkostlivě dbá na dodržování předpisů. Kdyby uslyšel, že se chystáme nějakému vznešenému lordovi sáhnout na zoubek, dostal by záchvat. Má ještě trochu staromódní názor a šlechtický titul budí v něm úctu.“ Biggles se zakřenil.

Z Londýna vyjeli krátce před půlnocí. Algy, který znal cestu, seděl za volantem, Biggles byl vedle něho a Ginger s výsuvným žebříkem se uvelebil vzadu.

Ginger po celou cestu poklimoval, ale okamžitě se probral, jakmile auto zpomalilo a nakonec zastavilo. Napravo se tyčila vysoká cihlová zeď a nad ní zahlédl koruny stromů. Biggles vystoupil na trávník a Ginger následoval jeho příkladu.

„Nezabloudíš?“ zeptal se Algy starostlivě.

„Prohlédl jsem si Brindon Hall a jeho okolí ze vzduchu a dokážu se tedy orientovat,“ ubezpečil ho Biggles. Před chvílí projeli kolem brány a zahlédli tmavé kontury obytného domu. Široko daleko neviděli živou duši. Nic nenarušilo noční klid.

„Zůstaň na místě, abychom tě nemuseli hledat, až se vrátíme. Dlouho se nezdržíme,“ ujistil Biggles Algyho, který zůstal sedět ve voze.

Ginger vysunul žebřík a opřel jej o zeď. Když vylezli s Bigglosem nahoru, vytáhli žebřík a spustili jej na druhé straně zdi. Slezli a žebřík složili, aby se dal snadno přenášet.

Měsíční světlo prozařovalo řídkými mraky, ale nestačilo proniknout korunami stromů, pod nimiž Biggles a Algy stáli. Naštěstí to byly statné buky, nerostlo tu mlází.

„Poneseš žebřík a já půjdu vpředu,“ řekl Biggles tlumeným hlasem. „Myslím, že tady pod těmi listnáči můžeme rozsvítit baterku. Až budeme venku z lesa, obejdeme se bez světla.“

Opatrně, krok za krokem postupovali kupředu, dokud před sebou neuviděli louku, projasněnou bledým svitem měsíce. Biggles zhasil baterku. Sotvaže ušel několik kroků, zaslechl nějaký praskot. Oba muži se zastavili a Biggles znovu rozsvítil baterku, nic podezřelého však neviděl.

„Co to bylo?“ zeptal se Ginger. Hlas se mu trochu chvěl.

„Nevím,“ opáčil Biggles.

Znovu vykročili, ale po chvíli se znovu zastavili, když noční ticho znenadání prolomilo zavytí, které vyvrcholilo táhlým stáním. Vyděšený Ginger sevřel Bigglesovu paži. „Proboha, co to může být ...“ vykřikl.

„Hyena,“ odpověděl Biggles. „Další zvíře, co chová jeho lorstvo ve svém zoo. Co je s tebou? Chceš mě taky postrašit?“

„Promiň,“ omlouval se Ginger.

„Jistě jsi slyšel, že se hyeny chechtají,“ zavrčel Biggles. „Dělají pekelný povyk, jak ses přesvědčil. Už uhání pryč.“

Biggles ukázal na hrbatou šelmu, která se rychle od nich vzdalovala po trávníku. „Musíme si pospíšit. K budově se dostaneme tímhle směrem.“

Zanedlouho uviděli cíl své cesty. Biggles se zastavil a rozhlédl se. Všude bylo ticho, nikde se nehnula ani myš.

„Neviděli jsme buvoly,“ poznamenal Ginger tiše.

„To je dobře,“ odvětil Biggles. „Klidně se bez nich obejdeme. Patrně někde pod stromy odpočívají.“ Vykročil, ale sotva ušel deset kroků, když ho cosi prudce odmrštilo, takže se svalil na záda. Ginger mu přispěchal ihned na pomoc.

„Stůj!“ přikázal Biggles a posadil se. „Zůstaň, kde jsi! Ksakru, tohle jsem věru nečekal.“

„O čem to mluvíš?“ otázal se Ginger stísněným hlasem.

„Narazil jsem na natažený drát, kterým prochází slabý proud. Používají jej farmáři, aby se jim nezatoulal dobytek.“ Biggles se postavil na nohy.

„Co ale dělá tady?“

„Chovají přece buvoly. Řekl bych, že drát je pod proudem jenom v noci. Stejně tu nikdo cizí nemá co pohledávat, takže když tě to praští, můžeš si za to sám. Musíme drát podlézt. Dej pozor, abys o něj nezavadil žebříkem.“

„Jsi v pořádku?“

„Ovšem. Dostal jsem slabou ránu, ale to už přešlo.“

Oba muži se drželi u kraje širokého trávníku, kde stála řada stromů, která tvořila temné pozadí a chránila je před zvědavými zraky. Biggles kráčel vpředu a Ginger se žebříčkem několik kroků za ním. Co chvíli se rozhlédl, zda nespátří buvoly. Měl strach, že se znenadání vynoří z přízemní ranní mlhy, ale jeho obavy se naštěstí nesplnily.

Když dorazili k budově, Biggles žebřík vysunul a opřel jej o cihlovou zeď. Žebřík byl dost dlouhý, aby dosáhl až na střechu. „Za

pár minut budu zpátky,“ prohlásil sebejistě. „Počkej tady a dávej pozor. Pochybují, že budeme vyrušeni – kdo by sem časně ráno chodil? Dej mi vědět, kdyby se přece jenom někde něco hnulo.“

Vyšplhal se po žebříku a za chvíli se ztratil Gingerovi z očí.

Ginger zůstal dole a pozoroval louku, nad níž se vznášel šedavý opar. Žádný zvuk ani pohyb nenarušil přízračné ticho.

Kapitola sedmá

CO SE STALO V PARKU

Ginger se plně soustředil na svůj úkol a snažil se proniknout očima pološero. Nejvíc ho ovšem zajímala ta část obory, která přiléhala k domu, odkud, jak předpokládal, jim hrozilo větší nebezpečí, že budou vyrušeni.

Seshora slyšel slabé zvuky, jak Biggles lezl po plechové střeše. (Střešní krytina opravdu byla z vlnitého plechu, jak se sám přesvědčil o něco později.) Noc odcházela, hvězdy bledly a měsíc se skláněl k obzoru. Ginger začínal být netrpělivý, poněvadž Biggles se nevracel. Co jen ho mohlo zdržet, ptal se v duchu.

Náhle znehybněl. Nedaleko od místa kde stál, se něco pohnulo. Ginger upřeně pozoroval temnou siluetu a za chvíli v ní rozeznal buvola. Podle velkých rohů usoudil, že je to starý samec. Býk vypadal v jitřním polosvitu větší než skutečně byl. Nezdálo se sice, že ho chce napadnout, ale stále víc se k němu blížil. Ginger stál nehybně na místě a čekal. Doufal, že zvíře se zastaví nebo změní směr.

Jenže to se nestalo. Mohutný býk občas uhryzl sousto trávy a přicházel stále blíž. Ginger teď opravdu dostal strach. Zvíře ho uvidělo, nebo zvětřilo, protože pojednou se zastavilo a vztyčilo hlavu. Nato býk zlostně dupl a odfrkl si a dal se znovu na pochod. Ginger zamával pažemi a zavrčel, aby zvíře odehnal.

Žádoucí účinek se nedostavil. Ginger si uvědomil, že nemůže čekat na místě, až bude napaden. Nepochyboval, že ho buvol dohoní dřív než doběhne ke stromům, kde by se mohl před ním skrýt. Zbývala mu jediná možnost – vylézt po žebříku. Oddechl si, když byl

konečně v bezpečí. Podíval se dolů. Buvol stál na trávníku a upíral oči na střechu.

Ginger uviděl Bigglese ležet u střešního okna a opatrně se plazil k němu, aby mu oznámil, co se stalo.

Biggles ho mezitím také zpozoroval. „Co tady děláš, ksakru!“ prohodil nakvašeně. „Zrovna jsem se chystal sejít dolů. Řekl jsem přece –“

„Vím dobře, cos mi řekl,“ opáčil Ginger podrážděně. „Musel jsem uprchnout na střechu.“

„Před kým?“

„Před buvolem.“

„Co dělá teď?“

„Čeká dole u žebříku. Rád se s tebou seznámí.“

„Ať jde k čertu! Tady zůstat nemůžeme, za chvíli se rozední. Kdyby někdo přišel a nezahlédl nás na střeše, v každém případě uvidí žebřík.“

„Ještě chvíli počkáme. Buvola snad čekání omrzí. Zjistil jsi, cos chtěl vědět?“

„Nejsem o nic chytřejší než dříve.“

„Pokračuj.“

„V okně je ledované sklo. Nevidíš dovnitř ani když si posvítíš baterkou. Něco ti ale povím. Ti lidé něco skrývají, proč jinak by do okna zasadili matové sklo? Teď mám jediné přání – odsud co nejrychleji zmizet.“

„Kouknu se, jestli tam ta potvora pořád ještě stojí.“ Ginger opatrně slezl k okraji střechy a podíval se dolů. Býk se nehnul z místa a upíral oči vzhůru. „Beze změny,“ oznámil. „Ví, že jsem tady.“

Biggles se podíval k východnímu obzoru, kde nebe začínalo jasnět. „To je věru absurdní situace,“ zabručel. „Algy se patrně podiví, proč se nevracíme. Za chvíli ho tu máme, aby zjistil, co nás zdrželo. Musíme něco vymyslet.“

„Mám nápad.“

„Tak mluv!“

„Vytáhnu žebřík nahoru a podám ti jej. Spustíš ho na opačné straně, tam jej ten býk neuvidí. Pak se rozběhneme k lesíku a ztratíme se mu z očí, než se nás rozhodne pronásledovat.“

Biggles se na chvíli zamyslel. „Nechci předstírat, že jsem tímto plánem nadšen, ale snad nám to vyjde,“ prohlásil. „Minutku nebo dvě ještě počkáme. A jestli se ten buvol pořád ještě –“ Odmlčel se a zvedl ruku. „Slyšíš?“

Z dálky se k nim nesl slabý hukot motoru.

„Vrtulník,“ konstatoval Ginger, který okamžitě poznal typický rachot těchto strojů.

„Uděláme, cos navrhoval,“ řekl Biggles. „Světla přibývá. Ten vrtulník se tu objeví co nevidět. I kdyby si nás jeho pilot nevšiml, žebřík opřený o zeď jistě neujde pozornosti. Nezbyvá nám než odsud honem zmizet a schovat se mezi stromy. Vytáhni žebřík nahoru a přisuň mi ho. Dej pozor, abys nespádl ze střechy, špatně by to dopadlo!“

„Neboj se.“ Ginger opatrně přilezl k okraji střechy a uchopil horní příčku žebříčku. Dával si pozor, aby neuklouzl, poněvadž střecha neměla okap, kterého by se mohl chytit. Buvol se pásal na louce, několik metrů od zdi. Zvedl hlavu, když uslyšel cinknutí kovového žebříku, který Ginger vytahoval na střechu. Možná, že ho vyrušil i hluk blížícího se vrtulníku, neboť se pátravě rozhlížel a několikrát si odfrkl.

Pak se stalo něco, co přimělo Gingora, aby si pospíšil. V trávě se pojednou rozsvítilo asi půl tuctu reflektorů. Ze svého vyvýšeného místa Ginger viděl, že řada světél tvoří podobu velkého L. „Přistávací světla!“ Vzápětí uslyšel směrem od domu neklamný zvuk startujícího motoru.

Ginger konečně vytáhl žebřík na střechu a sunul jej k Bigglesovi, který opatrně spustil žebřík na protilehlé straně.

„Jdeme,“ řekl stroze.

Ginger šťastně přešel přes hřeben střechy a za chvíli stál už na žebříku. Biggles už čekal dole.

Nezdržovali se skládáním žebříku, ale každý se jej chopil z jiného konce a oba muži se dali do klusu, aby co nejdříve dorazili k

řadě stromů. Ginger napínal uši, zda neuslyší dusot kopyt, ale buvol zjevně netušil, že kořist unikla.

Biggles zpomalil krok. „Pozor! Někde tu bude ten drát nabitý elektřinou,“ varoval. Po chvíli se znovu ozval: „Našel jsem jej. Opatrně se žebříkem, nesmí se dotknout drátu.“

Ginger počkal, až Biggles bude na druhé straně. Pak mu po trávě žebřík přisunul a sám drát podlezl. Sklopili žebřík a rozhlédli se po okolí. Buvola nebylo nikde vidět, zřejmě se ještě pokojně popásal kdesi za budovou. Ani vrtulník se dosud neobjevil, třebaže jeho hukot zesílil.

„A co teď?“ zeptal se Ginger.

„Pár minut ještě počkáme,“ odpověděl Biggles. „Máme jedinečnou příležitost něco se konečně dovědět.“

Schovali se mezi stromy a zanedlouho zpozorovali vrtulník. Ginger ukázal Bigglosovi na landrover přijíždějící od domu.

„Je to pořád zajímavější,“ zabručel Biggles. „Nejde o pouhou souhru náhod, ale přesně načasovanou akci. Ten vrtulník letí od jihu. Rád bych věděl odkud.“

„Z Francie?“

„Vypadá to tak. Vyhnul se tedy celní prohlídce. Pokud vím, v celém hrabství bys marně hledal celnici.“

„Jako úřední osoba máš právo požádat pilota o vysvětlení,“ řekl Ginger. „Vrtulník ztrácí výšku a chystá se přistát,“ dodal.

„To neudělám, mohlo by to s námi špatně dopadnout. Předčasně bychom jenom odkryli karty.“

„Ale co když veze neproclené zboží,“ namítl Ginger.

„Domnívám se, že tomu je právě naopak. Vrací se s prázdnou, neboť náklad už vyložil. Buď tiše a dívej se.“

Rover se jim ztratil z očí, neboť zajel za budovu. Vzápětí zpoza ní vyběhl buvol a rychle se vzdaloval k lesíku. Zaslechli hovor dvou mužů a po chvíli zarachotily masivní posuvné dveře. Vrtulník mezitím dosedl na trávník za budovou, takže jej už neviděli.

„I kdyby se mi podařilo střešním oknem nakouknout dovnitř, stejně by mi to nebylo nic platné,“ řekl Biggles tiše. „Teď chápeš, proč.“

„Uhodl jsi, že budova slouží jako hangár pro vrtulník,“ přikývl Ginger.

„To je mimo pochybnost. Přesvědčili jsme se, že jsme na správné stopě. Čeká nás ještě hodně práce, než zjistíme pravdu. Slyšíš? Vrtulník odtáhli do hangáru a zavírají dveře. Auto přijelo, aby pilota odvezlo. Ano, už se vrací k domu. Také my se vydáme na zpáteční cestu. Odvedli jsme kus dobré práce a kdybychom se tu ještě zdrželi, zbytečně riskujeme. Algy bude jistě jako na jehlách.“

„Určitě vrtulník slyšel, snad ho i zahlédl. Pochopí, proč jsme se opozdili.“

„Taky si to myslím. Ale brzy bude bílý den a byl bych nerad, aby nás v oboře přistihli.“

Ginger uchopil žebřík a pospíchal za Bigglosem, který mířil nejkratší cestou k lesíku na druhé straně.

Trochu si zašli, poněvadž když přelezli zeď obory, uviděli stát auto asi dvě stě kroků dál.

Došli k Algymu, který se na ně hned obořil: „Slíbili jste, že se dlouho nezdržíte!“

„Za to může ten vrtulník,“ odvětil Biggles. Ginger mezitím žebřík složil a dal ho pod zadní sedadlo.

„Ach tak! Myslím, že jsem se dověděl o jeho přiletu dřív než vy.“

„Tomu nerozumím.“

„Vedli ho na přistání. Pustil jsem si rádio pro případ, že se nám třeba ohlásí Gaskin. Otáčel jsem knoflíkem po stupnici a zachytil jsem nějakou frekvenci, hned jsem ovšem poznal radionavigační signál. Nato jsem uslyšel hukot vrtulníku a vysílání skončilo.“

„Vida, vida! Vrtulník tedy nemohl zabloudit, jeho mateřská základna se postarala, aby k tomu nedošlo. Ozval se Gaskin?“

„Ne.“

„Dobrá, tak vyrazíme. Naše noční návštěva nebyla bez užitku. Cestou ti o ní budu vyprávět.“

Vůz se rozjel.

SKLENKA ŠERY

Když se vrátili do Londýna, vydatně posnídali a šli potom dohnat ztracený spánek. Po polednách se Algy, Ginger a Bertie dostavili do kanceláře, kde je Biggles už očekával. Když zhodnotili nejnovější vývoj událostí, každý přišel s nějakým návrhem, jak dále postupovat. Nakonec si vzal slovo Biggles. Upozornil, že získali sice určité nepřímé důkazy, které jejich podezření potvrzují, ale k vznesení obvinění nestačí. „Kdybychom ‘ordu Malboiseovi nasadili želízka a nemohli předložit pádné důkazy, že spáchal trestný čin, mírně řečeno způsobili bychom si spoustu nepříjemností,“ konstatoval.

Ověřili si, že ani lord Malboise ani jeho bratr Clarence nepožádali o vydání pilotního průkazu. Žádný vrtulník nebyl registrován na jejich jméno.

„Potíž je v tom, že i když jednali proti předpisům o leteckém provozu, dopustili se pouze přestupku a zaplatí pouze směšnou pokutu. Ale nás drobnosti nezajímají. Nepochybně by si našli platný důvod, proč na pozemku Brindon Hall postavili hangár pro vrtulník. Nakonec ani nemůžeme dosvědčit, že helikoptéru řídil lord Malboise nebo Clarence. Dnes ráno jsme je v parku neviděli, pouze jsme se domnívali, že ti dva muži, které jsme slyšeli mluvit, jsou oni.“

Bertie doporučoval, aby letecká hlídka pozorovala Brindon Hall a sledovala vrtulník, jakmile opustí základnu.

„Rychle na to zapomeň,“ opáčil Biggles. „Jak můžeš být tak naivní a domnívat se, že letoun může kroužit nad Brindon Hall celé dlouhé hodiny, a lidé, o které se zajímáme, nepochopí, že jsou pod dohledem? Kdyby měli čisté svědomí, přestal by je brzy letoun zajímat. Ovšem, protože se právem domníváme, že se zabývají nezákonnou činností, určitě vrtulník z hangáru nevytáhnou.“

Ginger přišel s podobným návrhem. Hlídka by se ukryla někde v oboře mezi stromy a odtud hangár pozorovala.

„Hlídali bychom tam celé dlouhé dny, snad celé týdny a nic by se nedělo,“ namítl Biggles. „Jak dlouho bys tam vydržel o hladu?“

Kolik hodin vydržíš dřepět v podrostu – nemluvě o tom, že by tě asi záhy zvětřili buvoli. Potkali jsme hyenu, kdoví, kolik jiných divokých zvířat v parku pobíhá.“

„Nepřichází v úvahu,“ ozval se Algy. „Ale co řekneš mému návrhu? Mohli bychom si prohlédnout ten zámek v Normandii, o němž se zmiňuje ta encyklopedie. Dnes ráno přiletěl vrtulník někde odtamtud, takže nějaká souvislost tu je.“

„Chateau Malboise je předchozí sídlo,“ upozornil Biggles.

„V tom jistě s tebou souhlasím, ale jeho nynější majitel patrně bude lordův příbuzný. Snad také proto byl Clarence vybrán za války pro výzvědnou službu. Nepochybně zná v severní Francii každý čtvereční metr pobřeží. A také ten zámek a jeho okolí, i když tam už nebydlí. Rodina měla patrně důvod, proč se z Francie odstěhovala. Nevím, kdy se to stalo, ale je docela možné, že utekli před jakobíny, kteří aristokraty posílali pod gilotinu.“

„Na tom, co říkáš, něco je,“ odpověděl Biggles po chvíli. „Zatím tvůj návrh uložíme k ledu. Nastaly by zbytečné komplikace. Francouzská policie by nám mohla hezky ztrpčit život, kdybychom tam odletěli pátrat na vlastní pěst. Ovšem můžu se kontaktovat s Marcelem Beissacem v Paříži, jenže myslím, že uděláme líp, když ještě počkáme, než získáme konkrétní poznatky, na nichž můžeme stavět. A nezapomínejme, že našim hlavním úkolem je odhalit člověka, který ty loupeže řídí a organizuje. Známe muže, na němž lpí vážné podezření, že tím mozkiem je on. Jenomže nemáme důkazy, které by obstály před soudem, zejména když hodláme obvinít muže se šlechtickým predikátem.“

„Všechny naše návrhy jsi rozbil na cucky. Přijdeš také se svou troškou do mlýna?“ odpověděl Algy.

„Přikláním se k svému původnímu názoru, který jsem vyslovil po našem nouzovém přistání v parku. Pojedeme navštívit šlechtetného lorda za bílého dne. Přece nás pozval, abychom okusili jeho výtečné šery. Algy pojede se mnou. Čtyři oči uvidí víc než dvě. A sbírka starého porcelánu, pokud nám ji náš hostitel ukáže, mu zase řekne víc než mně.“

„Proč sis vybral Algyho?“ chtěl vědět Bertie.

„To je na bíledni. Clarence by v tobě poznal šoféra rollsu, s nímž v hotelu Savoy hovořil. A kdyby spatřil Gingera, asi by si povšiml jeho nápadné podoby s indickou princeznou. Proto ani on nepřichází v úvahu. Lidé, kteří se zabývají nezákonnou činností, jsou ve střehu, musí se mít stále na pozoru, a jsou proto velice podezřívaví. Takže zítra pojedu do Brindon Hall s Algym. Vy dva,“ pokračoval Biggles, „zůstanete v kanceláři. Kdyby se ohlásil Gaskin, že někde zas byla spáchaná velká loupež, okamžitě odletíte austrem na průzkum k Brindon Hall. Kdybyste uviděli vrtulník, nemůžete sice zasáhnout, ale alespoň získáme další kamínek do naší skládačky.“

„Povíš plukovníkovi, co jsme zatím vypátrali?“ zeptal se Ginger.

„Ještě počkám. Zbytečně by se vyplašil. Podezíráme muže s šlechtickým titulem a to by se mu moc nezamlouvalo. Jakmile získáme konkrétní důkazy, potom mu ovšem vyložím karty na stůl. Rozdělili jsme si úkoly a připravíme se na zítřek. Neočekávám sice, že návštěva u lorda pomůže našemu pátrání, ale rozhodně nic nezkazíme.“

„Ještě bych rád věděl, kdy vyrazíme do Sussexu,“ ozval se Algy.

„Myslím, že někdy kolem poledne. Cestou se zastavíme někde na oběd. A nemáme žádný důvod, abychom se pokoušeli překonat rychlostní rekord.“

„V pořádku,“ přitakal Algy. „Tvé přání mi je rozkazem.“

Nazítří krátce po jedenácté se Algy posadil za volant Bigglesova vozu. Bertie a Ginger zůstali v kanceláři, aby hlídali telefon. Biggles zaujal místo vedle řidiče a vůz se rozjel.

Byl krásný letní den a cesta příjemně ubíhala, protože potkávali jen málo vozidel. V Perworthu zastavili a v zájezdním hostinci si pochutnali na dobrém obědě. K cíli cesty dorazili až uprostřed odpoledne.

U brány stál zuluský válečník zahalený levhartí kožešinou, a asagajem v jedné a štítem v druhé ruce (přesně takový jako ho vypodobnil Algy). Poblíž stála tři auta patřící zřejmě návštěvníkům, kteří si přišli prohlédnout zoo. Černý válečník ukázal kopím, kde má

vůz zaparkovat. Biggles upozornil Algyho na velkou ceduli, visící na vratech: „Dnes je park otevřen do 16.30.“

„Znamená to, že v půl páté končí návštěvy?“ otázal se Biggles černého vrátného.

„Ano, pane?“ odpověděl tázaný.

„My jsme ale přijeli, protože nás lord Malboise osobně pozval,“ pokračoval Biggles.

„V tom případě ovšem ... Můžete mi laskavě sdělit vaše jméno, pane?“

„Bigglesworth. Můžeme zajet až k domu?“

„Nikoli, pane. Soukromým vozidlům to není dovoleno. Přijede pro vás auto. Račte chvíli počkat.“ Zuluský válečník zašel do domku vedle brány, zřejmě aby domácím telefonem požádal o instrukce.

Seděli ve voze a čekali. „Co říkáš? Myslíš, že je to opravdu příslušník kmene Zulu?“ zeptal se Algy.

„Co tě nemá! Je to zrovna takový Afričan jako já!“ Biggles se usmál. „V každém případě tvoří vhodnou kulisu pro africké buvoly. Děti se jistě na toho černého válečníka nestačí vynadívat.“

„Vůz přijíždí,“ poznamenal Algy. Na cestě od domu lemované stromořadím se vynořil landrover. „Jsem zvědav, kdo sedí za volantem.“

Černý vrátný otevřel bránu. Landrover přijížděl k parkovišti.

„To mě podrž!“ zvolal Biggles. „Jeho lordstvo osobně! Myslel jsem, že nás poveze Clarence. Copak teď asi dělá?“

Rover zastavil. Lord Malboise vystoupil a došel k autu, v němž seděli Biggles s Algym. „Tak to jste vy,“ pronesl bodře. „Jméno mi nic neříkalo. Zapomněl jsem se vás na ně zeptat, když jste přistáli v parku. Teď když ho znám, budu si ho dobře pamatovat. Jsem rád, že jste přijeli.“

„Dovolili jsme si využít vašeho laskavého pozvání,“ připomněl Biggles.

„Zajisté, zajisté. Způsobili jste mi velké potěšení.“

„To je můj přítel. Algy Lacey.“

„Rád vás poznávám,“ řekl lord Malboise a podal Algymu ruku. „Vůz tu můžete nechat stát bez obav. Pojd'te, odvezu vás do domu.“

Nasedli do roveru a když vyjeli do dvora, vrátný zavřel za nimi bránu. Cestou nikdo nepromluvil, až nakonec Biggles přerušil trapné ticho. „Promiňte moji zvědavou otázku. Provozujete tuto soukromou zoologickou zahradu ze záliby?“

„Vůbec ne,“ odpověděl lord. „Někdy je jenom pro zlost. Jenomže vlastníci větších pozemků platí hrozně vysoké daně a potřebují nějaký vedlejší příjem, aby se mohli udržet nad vodou. Proto jsem si pořídil zoologickou zahradu. Počáteční investice sice byly vysoké, ale náklady na její provoz jsou zanedbatelné. Zvířata se popásají v oboře a vystačím s jedním, dvěma lidmi. Viděli jste vrátného, který také prodává vstupenky. Není to ovšem černochoz z Afriky, jak jste zajisté poznali. Patří však k atrakcím, které turisté oceňují.“

Biggles překvapilo, že jejich hostitel hovoří s nimi tak otevřeně. „Na bráně viselo oznámení, že dnes zavíráte o půl páté. Uprostřed léta – není to trochu časná hodina?“

„Obvykle bývá otevřeno déle,“ vysvětloval lord Malboise. „Ale končím dřív, když potřebuji něco nutného vyřídit. A právě dnes mám práci, která nesnese odkladu. Abych měl menší režii, zaměstnávám jen jednoho průvodce.“

„Všiml jsem si, že venku stojí tři auta.“

„Když je hezky, nebývá jich obvykle víc. Největší návštěvnost máme o víkend. Potom vypomáhá můj bratr Clarence. Dnes není přítomen.“

Rover zastavil před rozlehlým panským sídlem postaveným v alžbětinském slohu.

„Pojďte za mnou,“ řekl lord Malboise a vystoupil z vozu. „Zajisté nemáte zájem, abyste se připojili ke skupině turistů uvnitř. Prohlídka stejně za chvíli skončí. My zatím počkáme na terase.“ Vedl své návštěvníky rozlehlou síní zařízenou dobovým nábytkem, zabočil do chodby a vešel do prostorného pokoje, odkud vedly skleněné dveře na terasu. Vstoupili na zvýšenou podlahu z kamenných dlaždic; byla obehnaná asi metr vysokou obílenou zídkou. V rozích stály sudovité dřevěné nádoby s rozkvetlými ozdobnými rostlinami. Kolem stolku stálo několik zahradních židlí a na nich ležely pestrobarevné polštáře.

„Udělejte si pohodlí. Hned přinesu něco k pití,“ řeklo jeho lordstvo.

„Asi vás zdržujeme od práce, zastavíme se jindy,“ omlouval se Biggles.

„Ne, jen zůstaňte,“ odpověděl jim hostitel.

„Dobrá, chvítku zůstaneme,“ odvětil Biggles.

Lord Malboise odešel. Vrátil se se stříbrným tácem, na němž stála karafa a tři sklenky. Položil tác na stůl, naplnil sklenky a podal je hostům. „Na zdraví,“ řekl, pozvedaje sklenici. „Domnívám se, že je to výtečné šerry, i když moje slova zní jako samochvála.“

Biggles víno ochutnal a přikývl na souhlas.

„Jak jsem se zmínil, dnes je téměř každé panské sídlo otevřené široké veřejnosti,“ poznamenal lord Malboise. „Příčinu lze hledat v nekřesťanském zdanění nemovitostí. Kdo chce udržet svůj majetek, je nucen učinit kroky potřebné k jeho záchraně. Kdyby o nich věděli jeho předkové, obrátili by se v hrobě. Když před několika lety zemřel můj otec, byla mi vyměřena tak horentní dědická daň, že jsem se málem rozhodl vzdát se bez boje a odjet do ciziny. Ale nakonec jsem si to rozmyslel, nemohl jsem přece rodinné sídlo opustit a čekat až zchátrá a promění se v rozvaliny. Vidíte výsledek. Divoká zvířata ve volném výběhu zvyšují návštěvnost. A tak postupně se mi daří dávat zas dům do pořádku, abych obnovil jeho zašlý lesk.“ Lord Malboise se záhadně usmál.

„Dovolte, abych vám vyslovil svůj obdiv,“ řekl Biggles.

Lord Malboise se upřeně díval na Algyho. „Promiňte, že si vás tak prohlížím. Neviděli jsme se už někdy dřív?“

Algy zavrtěl hlavou. „Ne. Nedovedu si představit, že bychom se někde mohli setkat.“

„Hm. To je divné. Mám dobrou paměť na obličeje. Když jsem vás spatřil u brány, byl jsem si jist, že jsem vás viděl docela nedávno. Ale zřejmě jsem se mýlil.“

„Možná, že mám dvojníka,“ odvětil Algy.

„Asi máte,“ souhlasil lord Malboise. Usmál se. „Příště vás už poznám.“

Lord Malboise se na chvíli odmlčel. „Máte moc hezké mokasíny,“ poznamenal. „Ten vzor se mi líbí.“

„Jsou také pohodlné,“ odvětil Biggles.

„Mají gumovou podrážku, že?“

„Ne. Z nějaké umělé hmoty,“ řekl Biggles a zvedl nohu, aby si jejich hostitel mohl mokašiny prohlédnout.

„Musím si je taky koupit – pokud najdu svoji velikost. Vám stačí menší číslo, jak vidím.“

„To je pravda, mám poměrně malou nohu,“ usmál se Biggles.

„Smím vám ještě nalít?“

„Děkuji, už ne. Když řídím, držím se pravidla, jedna sklenka a dost.“ Koukl na hodinky. „Je čas, abychom šli, abychom neprotáhli návštěvu.“ Vstal ze židle.

„Když myslíte ... Po pravdě řečeno, zakrátko bych vás stejně opustil. Musím za Clarencem. Velice mě těšilo, že jste mě navštívili. Přijďte zase, až se vám to bude hodit.“ Lord se rovněž zvedl. „Odvezu vás k vašemu autu.“

To bylo všechno. Na zpáteční cestě nikoho neviděli, takže zřejmě skupina turistů mezitím odešla. Před branou se lord s nimi srdečně rozloučil a znovu vyjádřil přání, aby se v Brindon Hall brzy zase zastavili. Biggles usedl za volant svého vozu a nastartoval motor. Když se vůz rozjel, on i Algy zamávali svému hostiteli na pozdrav.

Kapitola devátá

VZKAZ OD GINGERA

Biggles mlčky sledoval silnici před sebou. Ticho po několika minutách přerušil Algy. „Připadám si jako mizera. Pozvání k návštěvě jsme využili jako vhodnou záminku k výzvědám. A přitom je lord Malboise velice sympatický člověk.“

„Nemluv nesmysly!“ opáčil Biggles.

„Můžeš mi vysvětlit, co se ti na mých slovech nelíbí?“ otázal se Algy nakvašeně.

„Měl jsi zřejmě dojem, že jedeme k němu na výzvědy. Přiznávám se, že jsme to měli v úmyslu. Jenže, nemohu se zbavit

nepříjemného pocitu, že všechno bylo obráceně. Lord si nás prohlédl hezky zblízka. Navnadil nás lahví šery, abychom mu vlezli do pastí. Nejvyšší čas, abych navštívil psychiatra. Už mi to nemyslí.“

„Propána, jak tě něco takového může napadnout!“

Biggles zajel ke krajnici a zastavil.

„Teď nastav uši a dobře mě poslouvej!“ řekl ostře. „Ten náš vznešený lord snad dosud neví, s kým má opravdu tu čest, ale ví zatraceně dobře, že jsme nepříjemní čmuchalové.“

„Jak na to mohl přijít?“

„Je mu známo, že jsem si prohlížel novostavbu v oboře. A okamžitě pochopil, že s tím nouzovým přistáním to také nebylo v pořádku. Proto by se rád dověděl, co máme vlastně za lubem.“

„Jak ale přišel na to, že sis prohlížel hangár?“

„Jak vidím, ještě ti nedošlo, proč se tak zajímal o mé boty a jejich velikost. Ani já to hned nepochopil. Jenom jsem se divil, že se mu líbí moje mokasíny. Proč by se člověk v jeho společenském postavení měl zajímat o obuv svých hostů a navíc ji komentovat? Potřeboval si mokasíny prohlédnout a já hlupák jsem mu je ochotně ukázal.“

„Co na tom?“

„Pro pánakrále! Pořád ještě ti to nezapaluje? Ukázal jsem mu podrážky. A ty právě chtěl vidět.“

„Proč je chtěl vidět?“

„Když jsem v noci kráčet k hangáru, zřejmě jsem párkrát šlápl do bláta a zanechal tam stopy. Jeho lordstvo si těch šlápot všimlo. A nyní ví, čím jsou. Je to jasné jako facka. Choval se uhlazeně, tím se však nesmíš dát oklamat. Je to nebezpečný člověk. Učinili jsme chybu, když jsme nepříteli podcenili. A teď jsi snad konečně pochopil, proč jsem řekl, že mi to už nemyslí.“

Biggles nastartoval motor. Auto pokračovalo v jízdě.

„Pořádně to ve mně hrklo, když mi řekl, že mě už někde viděl,“ ozval se Algy po chvíli.

„Podle všeho si tě povšiml v dražební síni. Kde jinde? Říkal jsi, že ses seděl vzadu.“

„Ano, úplně v poslední řadě.“

„To je jedno. Povšiml si nové tváře, kterou dosud na aukcích neviděl. Hraje nebezpečnou hru a takoví lidé se naučí mít oči všude. Ví toho nyní o nás hodně, asi víc než my o něm. Jistě brzy dá dvě a dvě dohromady a bude vědět, kolik ušlo. Ale ani my neodcházíme z návštěvy s prázdnýma rukama. Něco jsme se přece jen dověděli. Kupříkladu, že lord Malboise má nějaký vydatný finanční zdroj. Na renovaci svého sídla musel jistě vynaložit spoustu peněz. Kde je bere? Snažil se nám domluvit, že značnou část nákladů mu uhradí návštěvníci. To je k smíchu! Dneska byl nádherný letní den a my před bránou viděli stát jenom tři auta. Řekněme, že šest lidí zaplatilo po pěti šilincích. To je dohromady půldruhé libry. To stačí leda tak na pár cihel. Když jsme procházeli domem, vzbudilo něco tvou pozornost?“

„Ne. Viděl jsem štukové ozdobné plastiky, pár vitrín se starým francouzským porcelánem, a to je všechno.“

„Zahlédl jsi ten vzácný kus, co lord Malboise koupil na aukci?“

„Ten tam nebyl. A cos viděl ty?“

„Když jsme přijížděli k domu, povšiml jsem si antény na střeše. Vypadala jinak než televizní anténa. Mám za to, že slouží k rádiovému spojení s vrtulníkem.“

„Myslím, že máš pravdu. Říkal jsem ti, že když jsem na vás čekal ve voze, zachytil jsem naváděcí signál. Chvilí potom jsem uviděl vrtulník.“

„Řídící mozek této organizace, která dělá policii těžkou hlavu, se určitě bez moderní techniky neobejde.“

„Věříš, že Malboise je tím mužem, kterého hledáme?“

„Moje podezření se pomalu mění v jistotu. Proč se tolik zajímá o dva lidi, které náhodou potkal? Odpověď je nasnadě – nedůvěřuje nikomu. Takto se chová člověk, který nemá čisté svědomí. A Clarence mu pomáhá. Určitě ví, že dnes odpoledne jsme tam byli na návštěvě. Malboise s ním patrně hovořil. Nějakou chvíli trvalo, než víno přinesl. Proč nestála karafa se šery už na stolku? Varoval Clarence, aby se neukazoval? Možná se ti zdá, že se dávám příliš unášet svou fantazií. A ještě něco. Zídka ohrazující terasu vypadala divně.“

„Co se ti na ní nezdálo?“

„Znáš mě dobře a víš, že každá odchylka od normálního stavu upoutá mou pozornost. Proč zídku nabílili? A vůbec proč obehnali terasu cihlovou zídkou? Když se k tomu už jednou rozhodli, měli ji zhotovit z kamene, který by se lépe hodil k té podlaze.“

„Obyčejné cihly asi přišly levněji.“

„Obyčejné cihly mají určité normalizované rozměry. Tyto jsou mnohem menší, takové jsem nikde neviděl. Něco mi připomínají, ale co, to si nedovedu představit. Časem na to snad přijdu. Povšiml jsem si, že nahoře na kraji jedna cihla chybí. Proč zedník práci nedodělal? Nabyl jsem dojem, že tam cihly kladl amatér. Nedopřeji si klidu, dokud se této záhadě nedostanu na kloub. Potřebuji si tu zídku znovu prohlédnout. Má nějaký účel.“

„Snad se nebudeš zlobit, když ti řeknu, že hledáš důkazy i tam, kde nejsou, jen abys dokázal pravdivost své teorie,“ řekl Algy. „Proč by se člověk v společenském postavení, jaké má lord Malboise, dal na cestu zločinu?“

„Aby nadělal peníze. Každý peníz potřebuje, každý chce zbohatnout. Společenské postavení tu nehraje roli. Malboise asi mluvil upřímně, když si povzdechl, že ho daně přivedly skoro na mizinu. Nakonec přišel na způsob, jak finančním úřadům vytře zrak. Zřejmě našel nevyčerpateľný zdroj peněz a my na něj jednou přijdeme, ale dá to fušku. Choval jsem se jako hlupák, takže teď ví, že ho sledujeme. A jasně nám naznačil, že zná naše úmysly.“

„Co myslíš, je nebezpečný?“ zeptal se Algy.

Biggles pokrčil rameny. „Kdoví. To poznáme, až se s ním utkáme.“

Biggles zastavil na parkovišti a s Algym spěchali do kanceláře, kde měli na ně čekat Bertie a Ginger. Jenže místnost byla prázdná. Biggles našel na svém psacím stole lístek se vzkazem od Gingera.

Nahlas četl: „Volal Gaskin. Cestou z Londýna do Birminghamu byl přepaden poštovní vůz. Lupiči se zmocnili padesáti tisíc liber. Letíme k B. II., jak jsi nám přikázal. Ginger.“ Biggles zvedl oči. „Napsal to v pět hodin odpoledne.“ Potom dodal poněkud roztrpčeně: „V té době jsme z Brindon Hall zrovna odjížděli. Kdybychom se zdrželi trochu déle, patrně bychom náš letoun

zahlédli. A možná i vrtulník, pokud ovšem byl použit k přepravě lupu.“

„Přísahat na to nemůžeme,“ ozval se Algy.

„To opravdu nemůžeme. Mám ovšem za to, že zatímco nás jeho lordstvo zahrnovalo lichotkami, drahý Clarence byl zapražen do práce jinde. Až se vrátí auster, budeme vědět víc. Škoda, že jsem s nimi nemohl letět.“

„Nemůžeš být najednou na dvou místech,“ poznamenal Algy.

„To je pravda. Dopaluje mě, jak se nám hostitel smál pod vousy, když si z nás dělal dobrý den. Ale není ještě konec písničky. Zatím nám nezbývá nic jiného než počkat, až se oba vrátí a řeknou nám, zda vrtulník viděli. Zatím budu v klidu přemýšlet.“ Biggles se uvelebil v křesle, zapálil si cigaretu, opřel se lokty o stůl a bradu vzal do dlaní.

Algy zavolal do kantýny, aby přinesli čaj.

Čas se pomalu vlekl. Blížila se osmá hodina večerní, ale Bertie ani Ginger se dosud neobjevili. „Sakra, kde můžou jenom vězet?“ zavrčel Biggles podrážděně. „Co je zdrželo? Proč nezavolají, vědí přece, že tu na ně čekáme!“

„Třeba museli nouzově přistát,“ poznamenal Algy.

„A nemůžou najít telefon? Kdyby měli nehodu, určitě bychom už dostali hlášení od místní policie.“

Algy pochopil, že Biggles má špatnou náladu, a proto raději mlčel.

Když odbila devátá, udusil Biggles cigaretu a vstal. „Déle už čekat nebudeme,“ oznámil. „Najdou nás doma. Už mi kručí v žaludku.“

Algy se také zvedl. „Mám taky hlad.“

O jedenácté večer prohlásil Biggles, že jde do postele. Ginger ani Bertie se neozvali. „Mám pro to jediné vysvětlení,“ řekl. „Dostali se do maléru. Nevíme, jaké mají potíže a nemůžeme pro to nic dělat. Radši se na to vyspíme, ráno snad budeme chytřejší.“

Kapitola desátá

V PASTI

Bertie s Gingerem se skutečně dostali do nesnází, jejich situace nebyla nijak záviděníhodná.

Když Biggles s Algym odjeli na návštěvu Brindon Hall, dali se dva zbylí příslušníci letecké policie do vyřizování různých restů. Papírování se jim protivilo, proto uvítali, když je vyrušilo drnění telefonu.

Bertie zvedl sluchátko. Inspektor Gaskin mu oznámil, že došlo k další velké loupeži. Neznal ještě podrobnosti, a proto po několika větách zavěsil, aby sám mohl pokračovat v pátrání po lupičích.

Bertie řekl Gingerovi, co se právě dověděl. Biggles jim dal jasné instrukce. Uzamkli kancelář a pospíchali k policejnímu hangáru.

Od chvíle, kdy jim zavolał inspektor Gaskin, uplynula slabá hodinka, když se auster odlepil od země. Letoun nabral výšku a zamířil k jihovýchodu.

Biggles jim uložil, aby odletěli do Sussexu, kam se vrátí vrtulník, pokud ovšem skutečně převáží lup. Nebylo by moudré, aby letoun kroužil nad Brindon Hall, protože by na sebe upozornil.

Byla dobrá dohlednost. Po modré obloze bloudily roztrhané cáry mraků, jenom na jihovýchodě se nebe zastíralo bílými obláčky. Bertie letoun řídil, zatímco Ginger na vedlejší sedačce pátral očima po obloze, zda neužije vrtulník. Popravdě řečeno, silně pochyboval, že se objeví. V každém případě je lepší být na příjemném výletě, než vysedávat v kanceláři a vyplňovat hlášení, pomyslel si.

Tím větší bylo jeho překvapení, když znenadání zahlédl temný bod vpředu před nimi. Byl to vrtulník, takže Bigglesovo podezření se potvrdilo. Upozornil Bertieho na svůj objev. Ten přikývl a přitáhl řídicí páku, aby přivedl auster do mírného stoupání. Z větší výše budou mít lepší rozhled.

Blížili se od severu k Brindon Hall, ale jak Algy s údivem konstatoval, helikoptéra se nechystala přistát na mateřské základně. Nadále pokračovala v původní trase letu. Kdoví, zda se neukvapili a nesledují nějaký jiný vrtulník, napadlo ho. Z dálky nedokázal

rozeznat identifikační znaky stroje. Svěřil se proto se svým podezřením Bertiemu.

Vrtulník stoupal a zdálo se, že se chystá ukrýt v nízkých mracích, které zahalily oblohu. Povšiml si snad pilot vrtulníku, že se na něj přilepil auster a snaží se uniknout?

„Co budeme dělat?“ otázal se Ginger, když Bertiemu objasnil situaci. „Když v letu budeme pokračovat, jsme za chvíli nad pobřežím.“

Bertie chvíli uvažoval. „Nezbývá nic jiného, než se ho držet jako klíště,“ řekl. „Vystoupím nad mraky a vrtulník budeme střežit seshora.“

O několik minut později zahlédli na obzoru Lamanšský průliv. Vrtulník se ztratil v šedivých oblacích a vzápětí vystoupil i auster do výše a ponořil se do mraků. Za chvíli se dostali ven z šedivého příkrovu a nad sebou uviděli modrou oblohu. Ginger okamžitě zpozoroval vrtulník, který nezměnil trasu letu. „Má zamířeno do Francie,“ oznámil Bertiemu. „To je ale drzost! Kašle na celníky a překročí hranice za bílého dne!“

„Sotva si ho někdo všimne,“ odvětil Bertie. „A kdyby, pomysli si, že helikoptéra patří k záchranné službě, která tu hlídkuje. Máme léto, co chvíli se převrhne člun nebo nafukovací matraci s neopatrným výletníkem odnese proud daleko od pobřeží.“

„Jenže tenhle pilot nepatří k záchranářům, to je jednou jisté,“ prohlásil Ginger. „Z takové výšky zahlédne leda tak nějaký velký parník. A co uděláme teď?“

„Pokračujeme v jízdě,“ odvětil Bertie s úsměvem. „Budeme našeho přítele dál sledovat.“

„Jestli ve Francii přistaneme, budeme mít oplétačky, to je jednou jisté. Policaři jsou tam náramně komisišní.“

„Kdo říká, že tam přistaneme?“

„Mám dost šťávy?“

„Nejméně na hodinu. A teď dávej pozor, aby se nám ten vrtulník nepokusil zmizet. Určitě si povšiml, že ho sledujeme.“

Situace zůstala nezměněná asi dvacet minut. Potom vrtulník ztratil výšku a zmizel v mracích, které pokrývaly celou západní

oblohu. Bertie take klesl níže. Když se auster dole vynořil z oblaků, uviděli pod sebou písčité pobřeží Normandie.

Ginger, vždycky poslušen předpisů, naléhal, aby se vrátili do Londýna. Přesvědčili se, že helikoptéra letí do Francie, a to stačí. Bertie nesouhlasil. „Biggles se nespokojí s neúplným hlášením,“ opáčil. „Musíme se dovědět, kde ten vrtulník přistane.“

Ginger víc už nic nenamítal a plně se soustředil na pozorování vrtulníku. Stroj nyní letěl v přízemní výšce a proti tmavému pozadí luk a lesů se dal nesnadno rozeznat. Ginger ho však neztratil z dohledu. Potěšilo ho, když za necelých deset minut vrtulník provedl klesavou zatačku a dosedl na louku u lesa. Naneštěstí Ginger nedokázal přesně určit polohu místa, kde vrtulník přistál. Nablízku nevedla silnice ani železniční trať, aby se mohl podle ní orientovat. Ve vzdálenosti asi dvou milí zahlédl vesnici, jenže neměli po ruce žádnou podrobnou mapu Francie, kde by snad našli, jak se ves jmenuje. Jediným záchytným bodem byla rozlehlá veliká budova s dvěma kulatými věžemi. Vypadala jako hrad a vysoké stromy ji částečně zakrývaly.

Jakmile Bertie uviděl, že vrtulník přistál, otočil stroj a zamířil k pobřeží.

„Co to provádíš?“ optal se Ginger.

„Vracíme se domů, kamaráde,“ odvětil Bertie. „Ten náš vrtulník se tu zapíchl na kolik hodin, a já nemůžu čekat, než se zase objeví, protože mezitím mi vyschne nádrž.“

„Víš, kde se nacházíme?“

„Nemám tuchy.“

„Biggles bude chtít vědět, kde vrtulník přistál. Trefíš sem?“

„Sotva, leda náhodou.“

„To je houby platný. Musíme zjistit jméno té vesnice nebo toho hradu.“

„A jak se to chceš dovědět?“

„Jednoduše. Zeptáme se někoho, kdo to tady zná. Tamhle napravo dole na tom poli někoho vidím.“

„Tak dobrá kamaráde. Přesvědčils mě. Kde mám zaparkovat?“

„Někde poblíž toho hradu, myslím.“

„Jak si přeješ.“ Bertie se spustil níž. Pole bylo z větší části rozorané a muž, kterého před chvílí zahlédli, nyní vyorával další brázdu. Proto si Bertie vybral k přistání širokou louku na druhé straně lesa, za kterým se skryl vrtulník. Auster měkce dosedl na trávu. Bertie lehce přidal plyn, aby ještě kousek popojel. Jak vysvětlil později, na kraji lesa zahlédl nějakého chodce. Ušetřil by jim čas, k oraništi měli přece jen kus cesty.

Letoun pojednou sebou prudce škubl, zakymácel se a zůstal stát. Přídí se téměř dotýkal země, zatímco ocasní plochy trčely do výše. Bertie vylezl z pilotní kabiny a Ginger ho následoval.

Hned pochopili, co se stalo. Podvozek letounu najel na natažený ocelový drát. Dřevěný kůl, k němuž byl připevněn, byl při nárazu vytržen ze země a ležel několik kroků dál.

„Máme prostě smůlu, že sis vybral zrovna louku, kde pasou ovce,“ řekl Ginger.

„Kde vidíš nějaké ovce?“ odtušil Bertie. „Já bych řekl, že je to past. Nalíčil ji někdo, kdo ví, že za války se nad pole nebo louky natáhly dráty, aby na nich nemohly přistávat nepřátelské letouny, které by vysazovaly špiónážní agenty.“

„Biggles by nám o tom jistě mohl hodně vyprávět,“ odvětil Ginger. „Myslím, že slyším přijíždět auto. Alespoň se dovíme, kde jsme.“

Na lesní cestě se vynořil džíp. Zastavil na okraji louky a z auta vyskákali tři muži. Oba letci užasli, když viděli, že se trojice k nim blíží s napřaženými pistolemi. Gintera vzápětí očekávalo další překvapení. Jednoho z těch mužů předtím viděl, když s Bigglesem „nouzově přistáli“ v oboře. Byl to Clarence, kterého lord Malboise představil jako svého „mladšího bratra“.

„Tak jste to přece vy,“ oslovil ho Clarence s úsměvem.

„Očekával jste někoho jiného?“ otázal se Ginger.

„Milý pane, myslíte snad, že jsem slepý a nevšiml jsem si, že od Sussexu mě váš auster sleduje?“

„Takže ten vrtulník jste řídil vy?“

„Ovšem. Ale to jste nepochybně už uhlodl.“

„Co znamenají ty zbraně?“

„Chceme se pojistit, abyste nedělali hlouposti. Doufám, že zbraně nebudeme muset použít.“

„Ten drát jste natáhl vy?“ otázal se Ginger.

„Pouze jsem se postaral, aby se ta práce udělala.“

„A důvod?“

„Nezvané hosty tu rádi nevidíme. A ta krásná louka se k přistání přímo nabízí. Ale proč tu vlastně stojíme? Pojd'te s námi do domu, kde vám mohu nabídnout občerstvení po dlouhé cestě.“

Clarence se choval tak přívětivě, téměř srdečně. Ginger byl na chvíli vyveden z konceptu.

„Seshora jsme viděli poblíž nějakou vesnici. Raději tam půjdeme požádat o pomoc, pokud vám to nevadí,“ řekl.

„Jenomže mně to vadí!“ opáčil Clarence. „Obávám se, že vy a váš přítel budete muset přijmout mé pohostinství, ať se vám to líbí nebo ne. Potřebujeme si spolu popovídat. Doufám, že budete ochotni k spolupráci. Je to ve vašem vlastním zájmu. Myslím, že jsem se vyjádřil jasně.“

Bertie se doposud neúčastnil hovoru, ovšem pochopil situaci. Namířené pistole mluvily samy za sebe.

„Vy nám nařizujete, co smíme a co nesmíme?“ vybuchl.

„Zajisté. Těší mě, že jste si to konečně uvědomili,“ odvětil Clarence. Nasadil ostřejší tón a přestal se tvářit vlídně. „Vnikli jste bez povolení na můj pozemek. O tom nemusíme diskutovat. Nenut'te mě proto ke krajnímu opatření. Každý, kdo proti mně vede soukromou válku, musí nést následky. Chovejte se rozumně a doprovod'te nás. Stojíme tady už hezky dlouho.“ Clarence pokynul rukou a dva muži přistoupili k zajatcům, aby je prohledali, zda při sobě nemají zbraně.

Ginger pohlédl na Bertieho, ale ten pouze mlčky pokrčil rameny. Nevěděli, zda mají Clarencovu výhrůžku brát vážně, ale v dané chvíli by nebylo moudré pokoušet se o odpor. Nasedli do džípu a když na druhé straně vyjeli z lesa, zahlédli helikoptéru. Stála pod košatou korunou mohutného stromu, takže ji z výše nemohli vidět.

Asi za pět minut uviděli rozlehlou, impozantní stavbu. Její šedé kamenné zdi svědčily o tom, že tu stojí už několik století.

Džíp přejel po mostě přes hradní příkop a zastavil.

„Vítám vás na svém rodinném sídle,“ řekl Clarence, když vystoupil z vozu. „Je starodávne a postrádá mnohé moderní vymoženosti, zato však má různé přednosti, jak zajisté sami brzy poznáte. Znovu opakuji: věřím, že se nedopustíte nějaké nepředloženosti. Pojd'te za mnou. Tudy.“

Kapitola jedenáctá

CHATEAU DE MALBOISE

Bertie s Gingerem vešli do prostorné vstupní síně hradu. Z vysokých kamenných zdí táhl chlad a vlhko, jako by se ocitli v kryptě. Úzkými, nezasklenými okénky nahoře pronikalo dovnitř šedé světlo, které ještě zvyšovalo ponurost tohoto místa.

Clarence krácel vpředu a dva hlídači s pistolemi v rukou tento malý průvod uzavírali. Zabočili k točitému schodišti a po neširokých kamenných schodech stoupali nahoru, šero rozptylovalo pouze světlo, které úzkými otvory ve zdi dopadalo na patrová odpočívadla. U čtvrtého schody končily před těžkými dubovými dveřmi, zajištěnými mohutným zámekem.

Clarence vzal klíč z háku na zdi a odemkl. Stanuli v malé místnosti. Podle jejího kruhového půdorysu Ginger usoudil, že se nalézají v jedné z obou věží, co viděli, když přijížděli k hradu. Stál v ní prostý dřevěný stůl a dvě postele. V nezaskleném okně byly napříč mříže.

„Lituji, že vám zatím nemohu nabídnout lepší ubytování,“ uvítal Clarence své hosty prostosrdečně. „Nicméně se domnívám, že vám bude lépe vyhovovat než hradní kobka. Tato světnice danému účelu jistě dobře poslouží. Snad vás bude zajímat, že v ní pobýval hezkou řádku let jeden z mých předků. Ten ubožák se pomátl, a proto ho museli dát pod zámek. Mimochodem, nepokoušejte se odstranit mříž z okna. I kdyby se vám to podařilo, zbytečně byste se namáhali. Poslední muž, který se pokusil touto cestou uniknout, spadl z patnáctimetrové výše do hradního příkopu, kde je víc bahna, než vody. Jeho tělo jsme nikdy nenašli. Doufám, že nehodláte následovat

jeho příkladu, bylo by mi to velice líto. Žádnému odvážnému muži nepřejí takový špatný konec.“

„Kdo to byl?“ otázal se Ginger.

„Německý agent. Stalo se to ovšem ještě za války. Byl to statečný muž, i když poněkud umíněný. Umím to ocenit, protože jsem v této profesi sám získal jisté zkušenosti. Popravdě řečeno, byl jsem to já, kdo ho dopadl. Přivedl jsem ho na hrad a zavřel pod zámek, kde měl zůstat než si ho převezmou makisté. Je jisté, že by byl odsouzen k smrti, takže vlastně svůj konec pouze o několik hodin uspíšil. Ovšem, válka je válka. Otupí city, nemyslíte?“

„Zdá se, že vy jste toho přesvědčivým příkladem,“ opáčil Bertie. „Jak dlouho v tom nesmyslu ještě chcete pokračovat?“

„To závisí od okolností.“

„Rád bych věděl jakých.“

„S nešťastnou situací, která nastala, seznámím svého bratra a uposlechnu jeho rady. Vaše chování nepochybně ovlivní jeho rozhodnutí, co s vámi udělá. Načas vás nyní opustím. Postarám se, abyste dostali jídlo. Až se vrátím, přijdu si s vámi znovu popovídat. Buďte hodní a chovejte se rozumně.“

„Jak se máme podle vás chovat?“ zeptal se Bertie mrazivě. Velice dobře si uvědomoval, že jejich situace není nijak růžová.

„Řekněme, že by se vám vyplatilo, kdybyste projevili ochotu k spolupráci.“

„O jakou spolupráci vám jde? Mohl byste nám to upřesnit?“ otázal se Ginger. Velice dobře si uvědomoval vážnost jejich postavení. Biggles zajisté netuší, kam se ztratili. Asi po nich pátrá v Sussexu, ale aby je hledal na druhé straně Lamanšského průlivu, ho nenapadne. Zdálo se beznadějně očekávat od něho pomoc.

„Mohli byste mi například povědět něco o sobě,“ pokračoval Clarence, který zůstal u dveří s dvěma ozbrojenci. „Ušetříte mi tím čas, poněvadž s kým mám tu čest, si zjistím tak jak tak. Jakmile se dovím, kdo jste a koho zastupujete, patrně uhodnu, proč jste mě sledovali až sem.“

„Něco za něco,“ navrhl Bertie. „Vy nám řeknete, co jste přivezl vrtulníkem a já zas zodpovím vaši otázku.“

„To je rozumný návrh,“ přitakal Clarence. „Přivezl jsem určité množství zlata.“

„A co s ním budete dělat?“

„Prodám je, co jiného? Ty peníze potřebuji.“

„K čemu?“

„Jak vidíte, hrad byl dlouho ponechán svému osudu, zchátral a nutně potřebuje stavební úpravy. Abych jej dal zase do pořádku, k tomu potřebuji spoustu peněz. Slyšeli jste mou odpověď. A teď vy mi zas řekněte, kdo jste.“

„Domnívám se, že jste to už stejně uhodl,“ prohlásil Ginger. „Nemáme důvod, abychom před vámi zapírali, že sloužíme u zvláštního oddělení letecké policie. Stejně byste se to jednou dověděl.“

Clarence přikývl: „Něco takového jsem čekal.“

„Podezíráme vás z trestné činnosti a nyní je zjevné, že jsme se nemýlili,“ dodal Ginger.

Clarence znovu přikývl: „Můžete mi prozradit, co vás přivedlo na stopu? Patrně jsem se dopustil nějaké hloupé chyby, jinak si to nedovedu vysvětlit. Zajisté mi prominete, ale ani jeden z vás mi nepřipadá jako konkurent Sherlocka Holmese.“

„Abychom zločince odhalili, k tomu máme své osvědčené metody,“ odvětil Ginger.

Clarence se zachmuřil. „Vy mě tedy považujete za zločince?“

„Co jste jiného než sprostý zločinec?“

„Kde berete tu drzost mě takto nazvat?“ vybuchl Clarence.

„Ti zločinci sedí ve vládě, pro kterou pracujete. Během války jsem stokrát nasazoval život za Anglii. A jak se mi odměnila? Mně a mému bratrovi napařila tak obrovské daně, že po jejich zaplacení nám nezůstal ani měďák. Naše rodová sídla chátrají a abychom je dali zas do pořádku, na to už nebyly peníze. Konečně jsme přišli na způsob, jak si ty peníze opatřit a vy nám nezabráníte, abychom v této činnosti nepokračovali.“

„Přemýšlel jste někdy o tom, že byste mohl ty peníze sehnat i legálním způsobem?“ opáčil Ginger.

Clarence se beze slova otočil a se svým doprovodem vyšel z místnosti. Dveře zaskřípěly v čepích, nato se ozvalo cvaknutí klíče, když se otočil v zámku.

Bertie zamyšleně pohlédl na Gintera: „Vzpomínám si, jak nás Biggles upozorňoval, že pachatele těch loupeží sotva najdeme mezi zločinci z povolání. Řekl něco v tom smyslu, že mnozí lidé se takto mstí společnosti za nějaké bezpráví, ať skutečné nebo domnělé.

A slyšels Clarence. Stále ještě trpí palčivým pocitem příkoří a –“ „Přestaň!“ vskočil mu Ginter do řeči. „Snad ho nechceš litovat? On a jeho bratr jsou dvojice prohnanych zločinců, to ti říkám já. A nebezpečných, zbraně nenosí jen tak pro nic za nic. Dejme tomu, že jim bylo ukřivděno, ale to jejich zločinnou činnost nijak neomlouvá. Kdyby každý, kdo se domnívá, že mu bylo ublíženo, si chtěl zchladit žáhu, kam bychom přišli? Jako by nestačilo, že je na světě i tak dost malérů.“ Přistoupil k oknu a přes mříže vystoupil ven. Clarence nelhal. Hluboko dole se černal hradní příkop pokrytý slizem. „Tudy se ven nedostaneme,“ zahučel mrzutě a obrátil se k Bertiemu. „Co budeme dělat?“

„Říkám to nerad, ale odpovím ti jediným slovem. Nevím.“

„Nyní, když se Clarence dověděl, že jsme od policie, sotva nás vyprovodí k domovním dveřím, aby nám popřál šťastnou cestu,“ poznamenal Ginter uštěpačně.

„Naprosto s tebou souhlasím, kamaráde,“ odvětil Bertie. „Jenomže já opravdu nevím, co si počneme. Musíme čekat. Třeba si to Clarence ještě rozmyslí a pustí nás odsud.“

„S tím nepočítej,“ zavrčel Ginter. „Jednou nás dostal do klece a třeba počká až natáhneme bačkory.“

„Na něco jsi zapomněl,“ ozval se Bertie.

„Načpak?“

„Víš, kde jsme?“

„Na hradě Malboise.“

„Uhodl jsi hned napoprvé.“

„Nevím, kam míříš.“

„Zanedlouho by se tu mohl objevit Biggles,“ prohlásil Bertie.

„Jak jsi na to přišel?“

„Poněvadž jsme se nevrátili ani nedali o sobě vědět, začne nás hledat.“

„Pochopitelně.“

„Dověděl se, že jsme odletěli hledat vrtulník. A co udělá potom?“

„Ověří si, jestli nejsme v Brindon Hall,“ řekl Ginger.

„A když nás nenajde tam, vzpomene si na sídlo lordových předků v Normandii. A jak Bigglese znám, přikvačí, aby se na ten starý hrad podíval hezky zblízka, jestli mi rozumíš.“

„Velice rád bych tomu věřil,“ odpověděl Ginger skepticky.

„Já si ovšem myslím, že tu zůstaneme trčet hodně dlouho, dokud nenahrabou tolik miliónů, kolik potřebují. Zatím nám ukázal pouze hedvábnou rukavičku, ne však železnou pěst. Hovořil s námi přátelsky, ale mne neoklamal. Úlisný jazyk skrývá jedovaté zuby, jak se patrně brzy přesvědčíme. Zamrazilo mě, jakým tónem hovořil o tom špehovi, který skončil tam kdesi dole v bahně hradního příkopu. Clarence má vybroušené chování, ale když mu to prospěje, dokáže zabíjet. A jeho vykutálení kumpáni nejsou jistě o nic lepší.“

Zmlkl, když z dále, někde směrem od lesa, zaslechli slabý hukot.

„Vrtulník startuje, slyšíš?“ řekl Ginger. „Clarence se vrací do Anglie, aby se poradil s bratrem, jak nám říkal. Lup, který dnes přivezl, určitě stačil ukrýt.“

Ač pátrali očima po obloze, vrtulník nezahlédli. Když se zvuk motoru ztratil v dálce, Bertie řekl zvolna: „Tak teď tu zůstali jen ti dva grázlové. Doufám, že nás nenechají o hladu.“

Slunce zapadlo a začínalo se šerit. Zajatci uslyšeli zarachocení klíče v zámku, pak se dveře otevřely a vešli oba strážníci.

Jeden zůstal u dveří s napřaženou pistolí, druhý nesl táč s jídlem, který postavil na stůl. Nato se oba muži beze slova vzdálili.

Přinesli vskutku znamenitou večeři: studené kuře, salát, chléb, máslo a sýr a ani láhev vína nezapomněli. Bertie na tácu našel také svíčku, kterou hned zapálil.

„Zatím si stěžovat nemůžeme,“ pochvaloval si Bertie.

„Nadlábneme se a nezůstaneme potmě, jak jsem se obával.“

„Myslím, že dlouho se radovat nebudeme,“ opáčil Ginger zamyšleně. „Asi nás čeká chmurný osud. O tom rozhodne velký šéf, lord Malboise.“

„Vidíš vše moc černě,“ odpověděl Bertie. „Dostali jsme se z horších situací.“

Když dojedli, přistoupil k oknu a zkusil zalomcovat mřížemi. Ale ač se do nich opřel vší silou, nepohnul jimi ani o milimetr.

„Hrome, nejde to,“ ulevil si.

„Co to k čertu vyvádíš? Chceš snad skočit po hlavě do vodního příkopu?“ poznamenal Ginger jedovatě.

„To zrovna ne, kamaráde, to ne“ ohradil se Bertie. „Takový šílenec nejsem. Napadlo mě, že kdybychom mohli ty mříže trochu roztáhnout, zauzlujeme kusy šatstva, uděláme takové improvizované lano a spustíme se po něm dolů.“

„Zapomeň na to,“ odvětil Ginger a uhasil svíci. „Kdoví, jestli nám ještě nějakou dají,“ vysvětloval.

Oba vězni ulehli na lůžko, aby se posilnili spánkem.

Kapitola dvanáctá

BIGGLES NA STOPĚ

Biggles se skutečně záhy dověděl, kde má pohřešované letce hledat, ovšem informaci získal z pramene, který Bertie nemohl předvídat.

Hned následujícího dne zrána zadrnčel v Bigglesově bytě telefon. Hovor na tuto linku mohla přepojit pouze ústředna Scotland Yardu. Biggles vyběhl z koupelny a dostal se k aparátu dřív než Algy. Zvedl sluchátko a řekl „Ano, tady Biggles“, takže Algy pochopil, že volá někdo zvenčí. Biggles chvíli naslouchal a pak se zeptal: „Jaké má imatrikulační označení?“ A když uslyšel odpověď, přikývl: „Ano, patří nám. Díky.“ A za chvíli: „Tak nashle. O jedenácté nás tam čekej.“

Položil sluchátko a obrátil se k Algymu. „Konečně víme, kam se ti dva poděli. Volal Marcel Brissac, aby se dověděl, jestli nevím něco o austeru s britským imatrikulačním označením, co přistál včera odpoledne v severní Francii. Takže jsme ztracenou ovečku našli.“

„Kde přesně?“

„V Normandii u vesnice, která se jmenuje Malboise.“

Algy tiše hvízdal. „Tak to se podívejme! Jak se to Marcel dověděl?“

„Jakýsi zemědělský dělník pracující na poli si všiml letounu, který nad ním kroužil a za chvíli přistál na louce u lesa. O něco později se šel na to místo podívat. Stroj se málem převrátil, nezdá se ale, že je vážně poškozen. Když tento všímavý pozorovatel nablízku nikoho neviděl, vypravil se do vesnice a co viděl oznámil na četnické stanici. Strážmistr se šel na letoun podívat, povšiml si britského imatrikulačního označení a byl natolik rozumný, že podal hlášení svým nadřízeným. A tak se všechno doneslo až do Marcelovy kanceláře na velitelství letecké policie v Paříži. Marcel se hned vypravil do Malboise a zavolał mi, aby zjistil, jestli o tom letadle něco nevíme. Slyšel jsi, jak jsem potvrdil, že je to náš služební letoun.“

„Jaké kroky podnikl?“

„Zatím žádné. Čeká na mne, abych mu vysvětlil, jak se náš stroj dostal do Francie. Telefonicky by to zabralo moc času, proto jsem se s ním dohodl, že podrobnosti mu sdělím osobně. V jedenáct nás čeká na letišti v Bercku a vezme nás vozem k místu, kde letoun nouzově přistál. Musíme sebou hodit. Myslím, že se od nás dozví víc, než my od něj. Snadno uhodneš, proč tam auster dosedl.“

„Bertie s Gingerem zahlédli vrtulník a sledovali ho do Francie.“

„Správně. Pozorovali ho, jak přistává a pokusili se někde blízko dosednout, ale nějak se jim to moc nepovedlo,“ řekl Biggles. „Proč, to si nedovedu vysvětlit.“

Algy zamyšleně odpověděl: „Ani já ne. A proč nezůstali u letounu?“

„Podle všeho odešli hledat telefon, aby nás informovali, kde jsou.“

„Proč by šli oba? Někdo měl přece u stroje zůstat!“

„Souhlasím s tebou,“ odpověděl Biggles. „Měli zajisté nějaký vážný důvod k tomu, že letoun nechali bez dohledu. Ta vesnice se jmenuje Malboise, a proto jistě najdeme někde poblíž chateau Malboise, rodový hrad jeho lordstva, pokud mě neklame paměť. Snadno se dovtipíme, proč vrtulník přistál zrovna tam.“

„Na tom hradě určitě mají telefon. Proč nám tedy Bertie či Ginger nezavolali odtud?“

„Trochu se zamysli,“ odvětil Biggles. „Rád bych se mýlil, ale domnívám se, že je k telefonu vůbec nepustili. Lidé na hradě podle všeho patří k organizaci jeho lordstva, a v tom případě Ginger s Bertiem píchli do vosího hnízda.“

„Jinými slovy – zadrželi je na hradě.“

„Máš nějaké jiné vysvětlení? Kdyby odešli do vesnice, Marcel by je našel a nemusel by se ptát mě, kde jsou.“

„Nevyptával se na hradě?“

„Nevím. Možná tam byl, ale nic se nedověděl. Určitě popřeli, že by nějaké letce viděli. A Marcel neměl důvod jim nevěřit.“

„Auster je podle všeho ještě na hradě.“

„To si myslím taky,“ přisvědčil Biggles.

„Měli bychom se o tom co nejdřív přesvědčit.“

„Naprosto s tebou souhlasím. Pokud Clarence či jeho kumpáni na hradě přišli na to, že Bertie a Ginger jsou důstojníci, může to pro ty dva špatně dopadnout. Proto se chci s Marcelem setkat co nejdříve. Bez jeho pomoci nemůžeme ve Francii nic podniknout.“

„Všechno mu povíš?“

„Samosebou. Nic jiného nám nezbyvá.“

„Takže mě bereš s sebou.“

„Zajisté. Honem se obleč, čas letí.“

„Cestou se můžeme zastavit v Brindon Hall a lordovi položíme pár nepříjemných otázek, co říkáš?“ navrhl Algy.

„Ne. Ještě nenastala vhodná chvíle. Ostatně, stejně by nám nic neřekl. Poletíme přímo do Normandie. Ale konec řečí, musíme vyrazit.“

O necelou hodinu později starý proctor odbočil trochu z trasy letu, aby si letci mohli oboru u Brindon Hall z výše prohlédnout. Jak Biggles správně předpokládal, helikoptéru nespátřili. Zůstala ještě ve Francii anebo pokud se vrátila, byla před jejich zraky bezpečně ukryta v hangáru.

Letěli ještě asi hodinu, než letoun zakroužil nad starým letištěm v Bercku. Biggles je dobře znal, za války tu tankovali piloti, kteří přivázeli nové stroje na frontu.

Proctor bezpečně dosedl na přistávací dráhu a Biggles s Algym vystoupili. Marcel Brissac, Bigglesuv kolega z francouzské letecké policie, jim spěchal v ústřety.

Srdečně je pozdravil a pak se Bigglese zeptal: „Starý válečníku, vysvětlíš mi, oč vlastně jde, hein?“

„To je na delší povídání,“ odvětil Biggles. „Cestou ti včecko povím. Rád bych co nejdřív byl v Malboise.“

„Aspoň mi prozrad', kdo v tom austeru letěl,“ naléhal Marcel.

„Bertie s Gingerem.“ Marcel samozřejmě oba znal.

„A ty si myslíš, že se dostali do nesnází?“

„Určitě. Jinak by dali o sobě vědět.“

„Co je sem přivedlo?“

„Podle všeho sledovali jistou helikoptéru, na které lpí podezření že slouží lupičům k přepravě ukradených věcí. Auster pak přistál u Malboise, jenže pilot z nějakého důvodu stroj nezvládl. Ještě štěstí,

že ten oráč nehodu hned ohlásil, jinak bychom pohřešovaný letoun bůhvíjak dlouho hledali.“

„Tak tedy si děláš starosti.“

„Přirozeně. Helikoptéra patří vychytralé bandě lupičů a jestliže jim Bertie s Gingerem padli do rukou, nacházejí se v ošemetné situaci.“

„Kde ti dva mohou být?“

„Určitě nebudou daleko od Malboise. Šlápni na plyn, starý kamaráde, abychom tam co nejdřív dorazili.“

Čekala je ale ještě dlouhá jízda, takže Biggles měl dost času, aby Marcela podrobně seznámil s výsledky dosavadního pátrání.

Marcel mu toho moc neřekl. Jakmile obdržel hlášení o nouzovém přistání britského letadla, neprodleně se vypravil na místo. Četník ho dovedl k opuštěnému austeru. Kovová vrtule nebyla poškozena, takže Marcel usoudil, že ve chvíli, když letoun narazil přídí do země, pojížděl pomalu po louce. Svědek se rovněž zmínil o vrtulníku, který už několikrát viděl přistát za lesem.

„Říkáš, že letoun roloval, když narazil na překážku. Co to bylo?“

Marcel pokrčil rameny a trochu tajuplně odpověděl: „Když ještě chvíli počkáš, něco ti ukážu.“ Četník mu pomohl letoun zase narovnat. Nezkoušel motor nastartovat, pouze je zběžně prohlédl a myslí, že je v pořádku.

„Zmínil ses, že poblíž stojí nějaký hrad,“ pobízel ho Biggles.

„Mais oui. Le Chateau de Malboise.“

„Ptal ses tam?“

„Non. Čekal jsem na vás. Nyní jsem v obraze a ten hrad navštívíme, hein?“

„To bude třeba.“

Zanedlouho vyjízděli do vesnice. „Voila!“ zvolal Marcel. „Tak jsme tady. Nechceš si promluvit s tím svědkem? Víím, kde bydlí.“

„Tak tam zastav. Myslím sice, že vám už všechno řekl, a nic nového se nedozvíme,“ odvětil Biggles.

Dveře domku otevřela žena a odpověděla, že jejího muže najdou někde na poli. Poděkovali a jeli dále. Marcel za chvíli odbočil na polní cestu a po několika minutách zastavil. Autem nemohli dále jet

a museli vystoupit. Ušli asi dvě stě kroků než uviděli louku, na které Bértie a Ginger přistáli.

Marcel zvolal překvapeně: „Kdosi tu byl!“

„Jak jsi to poznal?“

Marcel ukázal prstem. „Letoun stál tamhle. Teď jej vidím o kus dál pod stromy. Nechápu, proč. jej někdo odtáhl jinam.“

„Řekl bych, že ten někdo skryl letadlo pod stromy, aby nebylo vidět ze vzduchu,“ poznamenal Biggles.

„To jsi opravdu moudrá hlava, na všechno znáš odpověď,“ pochválil ho Marcel. Došli k letounu. Biggles si jej ze všech stran důkladně prohlédl a potom se zamyšleně rozhlédl po louce. „Nerozumím tomu. Stroj měl dost prostoru, aby bezpečně dosedl a nějaký ten krtinec nebo králíčí doupe mu nemohly být na překážku.“

„Pojďte se mnou. Něco vám ukážu,“ vybídl je Marcel. Odvedl je asi o tucet kroků dál a ukázal na zem. Ležel tam kotouč svinutého drátu a několik dřevěných kůlů se zaostřenými konci. Byly na nich ještě stopy hlíny. „Co je to?“ zeptal se.

Biggles povytáhl obočí: „To víš zrovna tak dobře, jako já.“

„Materiál na drátěný plot pro ovce? Ale žádné se tu nepasou. K čemu tedy byl?“

„Ten drát natažený přes louku měl znemožnit přistání. Konečně tedy víme, proč si auster natloukl čumák.“

Marcel přikývl. „Správně. Myslel jsem si to taky, ale chtěl jsem to slyšet nejdřív od tebe. A teď mi, ty vševěde, pověz, kdo past nalíčil a proč to dělal?“

„Patří ten pozemek hradu?“

„Ovšem.“

„Víme, tedy, kdo past nastražil. A teď se podíváme na hrad. Na lesní cestě jsem spatřil otisky pneumatik. Už začínám rozumět.“

Kráčeli přes les a když na jeho druhé straně vyšli ven, Biggles se zastavil. Uviděl mohutnou stavbu s dvěma rohovými válcovými věžemi a cimbuřími. Byla větší a starší, než si představoval. Hradební zdi obepínal vodní příkop. Biggles usoudil, že opevněné sídlo vzniklo v bouřlivých dobách raného středověku a zeptal se na to Marcela. Ten jeho domněnku potvrdil a dodal: „Mezi vesničany

má hrad velice špatnou pověst. Každý se mu radši vyhne na sto honu.“

„Pročpak?“ chtěl vědět Algy.

„Tekly tu potoky krve, vraždilo se tam. Nevím. Za německé okupace se asi událo všelicos.“ Marcel se nuceně usmál. „Zdejší lidé o tom nechtějí mluvit. Patrně mají sami mnoho těch obětí na svědomí. Pouze jsem se dověděl, že na hradě straší. Zjevují se tam duchové těch zavražděných.“

„Strašidel se obávat nemusíme,“ opáčil Biggles.

„Proč tady stojíme?“ otázal se Marcel. „Myslel jsem, že půjdeme na hrad.“

„Co se tam chceš dovědět?“

„Zeptám se, jestli neviděli letadlo přistát.“

„Vím předem, jak to dopadne,“ pravil Biggles. „Budou se tvářit překvapeně a odpoví, že žádné letadlo neviděli.“

„Ale tvoji přátelé jsou přece drženi na hradě, ne?“

„Jsem o tom přesvědčen.“

„Opatřím povolení k domovní prohlídce a oba najdeme.“

„Marceli, dobře mě poslouchej,“ řekl Biggles vážně. „Na hradě je podle mého odhadu aspoň sto místností. Myslíš, že je dokážeme všechny prohledat? Můžou vězně vodit z jedné komnaty do druhé. A zajisté na tom starém hradě budou tajné chodby a prostory, o nichž nemáme tušení, takže tam nemůžeme hledat. Máme co dělat s prohnanými protivníky. Proč je tedy upozorňovat, že je podezíráme? Nesmíme jednat ukvapeně.“

„Co tedy navrhuješ?“ otázal se Marcel.

„Ve vesnici jsem zahlédl hospodu.“

Marcel se udiveně na Bigglese podíval.

„Hospoda tam skutečně je, ale pochybuji, že v ní najdeš velký výběr jídel.“

„Nevadí. Madame bude jistě mít vajíčka, aby mi připravila omeletu. K tomu ještě si dám sýr, máslo a vaši výtečnou francouzskou baguette. Potom sklenku vína, a to mi bohatě postačí.“

Marcel pokrčil rameny. „Jak si přeješ, Jde o tvé blízké přátele, ne o moje.“

„To mi nemusíš připomínat. Jenomže s prázdným žaludkem se mi špatně přemýšlí.“

Zamířili do vesnice, kde jim v estaminetu nabídli sice prostý, ale výtečný oběd. Odpoledne už značně pokročilo, než dopili kávu a zvedli se k odchodu. Dlouhá diskuse definitivně problém nevyřešila. Marcel trval na svém původním záměru, že půjde na hrad. Biggles namítal, že jeho obyvatelé mu stejně nic neřeknou, pouze je upozorní, že se o ně zajímá policie. Vyslovil také své obavy o bezpečnost Bertieho a Gingera. Jediný chybný krok a své přátele živé už neužítí.

Nakonec uzavřeli kompromis. Marcel zazvoní u hradní brány a řekne, že dostal hlášení o letadle, které údajně nouzově přistálo někde tady v okolí. Tázaný uvidí policejní uniformu, takže žádost o informace nevzbudí podezření.

Všichni tři se vrátili k opuštěnému austcu, aby si jej znova prohlédli. Překvapilo je, když znenadání uslyšeli startovat letecký motor. Za necelou minutu poté spatřili nad vrcholky lesních stromů vrtulník. Nabíral výšku a potom zamířil k severu.

„Co ty na to?“ zamumlal Marcel.

„Řekl bych, že se vrací do Anglie na svou mateřskou základnu,“ odpověděl Biggles.

„Kdo jej pilotuje?“

„Jak to můžu vědět? Podle všeho Clarence, ale je možné, že mají ještě jiné piloty.“

„Tak teď se musím skutečně vypravit na hrad,“ pravil Marcel s důrazem. „Jsme ve Francii a mojí služební povinností je zakročit proti každému, kdo se proviní proti zákonným předpisům vztahujícím se k leteckému provozu.“

„Naprosto s tebou souhlasím,“ řekl Biggles. Když za chvíli došli na kraj lesa, odkud bylo vidět hrad, Biggles se zastavil. „Počkám tady,“ prohlásil.

„A bientot,“ rozloučil se Marcel a vykročil k hradu.

„Uvidíme, jak pochodí,“ zamumlal Biggles. Posadil se na pařez a zapálil si cigaretu. Algy si také zapálil.

Marcel mezitím došel na most přes hradní příkop a u brány zatahal za řetízek, visící venku. Hlas zvonku zalehl až k nim.

Oba muži nečekali dlouho. Než stačili dokouřit, Marcel se k nim připojil. Tvářil se mrzutě.

„Ty máš vždycky pravdu,“ obrátil se na Bigglese.

„Snažím se, ale moje předpověď pokaždé nevyjde,“ opáčil Biggles. „Dozvěděl ses něco?“

„Nic. O nějakém letadle, co tu prý přistálo, slyší poprvé.“

„Pochopitelně, co jiného mohli říct. Kdo ti otevřel?“

„Nějaký muž.“

„Popiš ho.“

„Takový škaredý, tlustý chlap s knírem.“

„Takže to nebyl Clarence, ani jeho bratr. Pozval tě dál?“

„Ne. Zůstal stát ve dveřích. Nikoho jiného jsem nezahlédl.“

„Jaké máš plány? Já se musím vrátit do Paříže, čeká mě tam naléhavá práce.“

„Já se ještě zdržím,“ řekl Biggles.

„Proč? Myslíš, že na něco přijdeš?“

„Budu pozorovat hrad, abych viděl každého, kdo jde dovnitř nebo vychází z brány. Budeme se v hlídání střídát s Algym, aby si ten druhý mohl odskočit na jídlo do hospody.“

„Můžeš se dostat do potíží. Máš pistoli?“

„Nevzal jsem si ji s sebou. K nošení stříelné zbraně nemám povolení francouzských úřadů.“

„Půjčím ti svou pistoli, asi ji budeš potřebovat.“ Vytáhl zbraň z pouzdra a podal ji Bigglesovi.

„Díky,“ pravil Biggles a pistoli schoval do kapsy saka. „Až odejdeš, zůstaneme bez auta a nedostaneme se na letiště v Bercku.“

„Ještě jsem tady neskončil,“ prohlásil Marcel. „Brzy se vrátím.“

„Kdy tě můžeme čekat?“

Marcel chvilku uvažoval. „Těžko říct, ale objevím se co nejdřív. Svůj vůz nechám stát před hospodou, máte jej tedv k dispozici. Najdu někoho ve vesnici, kdo mě svým autem doveze na nádraží. Je to jenom pár kilometrů.“

„Moc ti děkuji,“ řekl Biggles.

„Už musím jít,“ oznámil Marcel. Po několika krocích se otočil: „Dávej na sebe pozor,“ připomněl.

„Spolehni se. Víš přece, že jakživ se nevystavuju nebezpečí.“

Marcel se potutelně usmál a pokračoval v cestě.

Kapitola třináctá

LORD MALBOISE PŘICHÁZÍ S NABÍDKOU

V noci se sice ochladilo, ale oba letci uvěznění v kruhové věži netrpěli zimou. Dlouho diskutovali o situaci, v níž se octli, marně si však lámali hlavu, jak se dostanou zase na svobodu. Nezbyvalo než doufat, že pomoc přijde zvenčí. Neméně znepokojivé byly obavy, co přinesou nejbližší dny.

Nemohli očekávat, že je Clarence nechá běžet, věděli totiž o něm příliš mnoho. Na druhé straně ovšem je sotva možné, že by je tu držel do nekonečna. Nabízelo se tedy jen jediné řešení – že asi skončí na bahnitém dně hradního příkopu. Ginger sice namítl, že Clarence se neuchýlí k takovému krajnímu prostředku, jakým je vražda, ale Bertie o torn nebyl tak přesvědčen. „Vezmi si poučení z historie,“ řekl. „Všechno jde stranou, když někomu nemůžeš zavřít ústa jinak. Muži a ženy, o nichž bys řekl, že neublíží ani mouše, se dopustili těch nejbrutálnějších vražd.“

„To je pěkná útěcha!“ opáčil Ginger. „Sami jsme se do té šlamastyky dostali a musíme se taky sami dostat z ní ven.“

„Moje slova, kamaráde,“ souhlasil Bertie. „Ale jak? Přiznám se, že to nevím.“

„Vzpomeň si jen, co nám Biggles často opakuje – na každou otázku je nějaká odpověď, jenom ji najít.“

„Tak hledej, na něco snad přijdeš,“ zamumlal Bertie.

Ginger neodpověděl a Bertie se také odmlčel a zakrátko usnul.

Probudil se, protože ho ze spánku vyrušilo světlo. Ginger stál u okna, držel v ruce zapálenou svíčku a mával paží. „K čertu, co to provádíš?“

„Vysílám nouzový signál.“

„Komu, prosím tě?“

„Nevím. Komukoli. Třeba moje SOS zahlédne nějaký pytlák.“

„A ty samozřejmě předpokládáš, že taky zná morseovku?“

„Slabá naděje je lepší než vůbec žádná,“ opáčil Ginger. „Dělám alespoň něco. Možná, že už připlachtil Biggles.“

„To klidně pusť z hlavy,“ prohlásil Bertie. „Povím ti, kde teď je. Doma a spokojeně si pochрупává. Jestli nemůžeš spát, tak aspoň neruš mne.“

„Byl to prostě jen takový nápad,“ odvětil Ginger zkroušeně.

„Vymysli něco lepšího,“ odsekl Bertie.

Záhy zrána je probudily kroky za dveřmi. V zámku zarachotil klíč a vešli oba strážníci, které už znali ze yčerejška. Jeden postavil na stůl táč se snídaní: dva šálky kávy, talířky s máslem a zavařeninou a rohlíky.

„Jak dlouho tady ještě zůstaneme?“ otázal se Ginger.

Žádná odpověď.

„Kde je Clarence?“ zeptal se Bertie.

Oba muži beze slova vyšli ze dveří a zase za sebou zamkli.

„Možná, že jsou němí,“ zamručel Bertie.

Nespěchali s jídlem, stejně neměli co na práci. Po chvíli Ginger promluvil. „Biggles bude podle všeho na cestě sem.“

„Proč myslíš?“ chtěl vědět Bertie.

„To si snadno spočteš,“ odpověděl Ginger. „Když nedostal o pohřešovaném austeru. žádné hlášení, poohlídne se po něm v okolí Brindon Hall. A když letadlo nenajde tam, přijede sem.“ Ginger mluvil sebejistě, ale nepochybně by užasl, kdyby věděl, že Biggles skutečně do Normandie přiletí už za pár hodin.

„I kdyby se Biggles objevil, nedovedu si představit, co si počne,“ odvětil Bertie. „Když se zeptá na hradě, řeknou mu, že nás jakživ neviděli. A musel by opravdu mít kouzelný proutek, aby mu otevřel cestu do hradu a ukázal, kde jsme.“

„Ty dovedeš člověka potěšit,“ zabručel Ginger. „Musíme Bigglese informovat, že jsme na hradě a kde přesně nás má hledat.“

„Smím se zeptat, jak ho o tom zpravíš? Postavíme se k oknu a začneme ječet?“

Ginger bouchl, pěstí na stůl. „Ne. Mám lepší plán. Myslím, že již jsem našel kýženou odpověď. Můžeš mi půjčit nůžky na nehty? Víím, že je obvykle nosíš u sebe.“

Bertie vyndal skládací nůžky z náprsní kapsy.

„K čemu je potřebuješ? Jestli myslíš, že vyřízneš jimi díru ve dveřích, nebudou ti nic platné.“

„Kdepak! Hned uvidíš. Počítám, že Biggles nepůjde rovnou na hrad, aby se na nás poptal. Takový naivka on není. Pomalu a obezřele bude oťukávat situaci. Nejdřív si asi prohlédne hrad hezky zblízka, nejspíš jej bude pozorovat z lesa. A tam najde náš vzkaz.“

„Tobě přeskočilo!“

„Jen klid. Dívej se.“

Bertie velice brzy pochopil, co má Ginger za lubem. „Jsi skvělý!“ řekl s úsměvem. „Na nic lepšího jsi nemohl přijít.“ Za chvíli svraštil čelo. „Ovšem má to jednu vadu – dostane se náš vzkaz Bigglesovi do rukou?“

„To ovšem nemůžu garantovat,“ odpověděl Ginger. „Je to však naše jediná šance.“

Ginger si vzpomněl, jak si s jinými mladými piloty Královského letectva krátili čas ve chvílích volna; trochu vylepšili dětskou hru „pouštění vlaštovek“. Nyní vyndal z kapsy několik složených dopisních papírů a začal vyrábět letadýlko. To je docela jednoduché, pokud máte alespoň základní znalosti aerodynamiky. Když pustíte z výše kus papíru, chvíli se třepotá ve vzduchu a nakonec spadne na zem. Jakmile jej ovšem upravíme tak, aby dostal potřebnou stabilitu, uletí značný kus cesty. Předpokladem úspěchu je bezvětří. Z čím větší výšky „vlaštovka“ startuje, tím delší je trasa letu. Dokonce i letadýlko zhotovené z cigaretového papírku doplachtí až na konec větší místnosti.

Ginger papír nadvakrát přeložil a když se přesvědčil, že obě strany jsou stejně veliké, vzal nůžky a vyrobil malý model letounu s křídly, trupem a ocasioními plochami. Nato rozpůlil zápalku a těžší konec s hlavičkou zasunul do nastřiženého otvoru na „přídí“ modelu, aby jej zatížil. U skutečného letounu je totiž v přídí uložen motor, který dodává hybnost ve směru rychlosti.

„Když ji vypustím z této výše, doplachtí hodně daleko, pokud se nezvedne vítr,“ prohlásil Ginger, prohlížeje si vlaštovku. „Hlavně, aby Biggles naše letadýlko našel. Hned bude vědět, kde nás má hledat.“

„Co je na papíru napsáno?“

„Nic – prozatím. Je to náš čistý kancelářský papír, který nosím s sebou na poznámky. Biggles jej okamžitě pozná. Ale pro jistotu napíšeme na něj svoje iniciály a upřesníme adresu. Udělej další vlašťovku, zatímco si tuhle vyzkouším. Musíme jich vypustit co nejvíc, máme pak větší naději, že některou najdou.“

Ginger uchopil letadýlko za ocasní plochy, zvedl je do výše ramen a pak je pustil. Po krátkém klouzavém letu narazilo na protější zed’.

„Gratuluji!“ pochválil ho Bertie.

Ginger zvedl model z podlahy a přistoupil k oknu. Prostrčil ruku mezi mříže, nasměroval model a pak jej vypustil. Letadýlko zvolna plachtilo vzduchem, přeletělo hradní příkop a po chvíli zmizelo z dohledu mezi lesními stromy.

„Co tomu říkáš?“ triumfoval Ginger.

„Perfektně se ti to povedlo.“

„U další vlašťovky pravé křídlo trochu víc ohnu, aby doletěla blíž k lesní cestě. Ale dejme se do práce. Papíru máme ještě dost.“

Pustili z okna ještě několik papírových vlašťovek se vzkazem, kde jsou, ale když zaslechli zpoza dveří hlasy, rychle práci přerušili. Ginger právě ještě stačil zbylé ústřížky papírů strčil do kapsy, když se dveře otevřely. Glarence a jeho bratr vešli dovnitř.

„Dobrý den, pánové,“ pozdravil je lord Malboise vlídným hlasem. „Doufám, že je o vás dobře postaráno. Vyhovuje vám strava?“

„Zajisté,“ odvětil Bertie chladně. „Nás ale zajímá, jak dlouho nás tu ještě hodláte držet?“

„To záleží na vás,“ odvětil lord. „Přišel jsem, abych se s vámi dohodl.“

„Jak tomu máme rozumět?“

„Mám pro vás nabídku.“

„Posloucháme,“ pravil Ginger studaně.

„Instinkt mi říká, že vy oba jste lidé čestní, kteří neporuší dané slovo,“ pravil lord Malboise. „Proto jsem ochoten vám důvěřovat a pustit vás na svobodu. Musíte ovšem slíbit, že odejdete, sem se víc už nevrátíte a o tom, co jste se dověděli, nic neřeknete svým nadřízeným.“

„To myslíte vážně?“ Bertie se zatvářil překvapeně.

„Říkám to s plnou vážností.“

„Pak vás tedy váš instinkt oklamal. Co požadujete, je pro nás urážkou.“

Lord Malboise smutně potřásl hlavou. „Velice mě rmoutí, že odmítáte přijmout moji upřímně míněnou nabídku. Uvědomte si, že mě takto uvádíte do nepříjemné situace.“

„Vyjádřete se jasně.“

„Zbývá pak jen druhá možnost, která se mi oškliví. Zajisté je vám jasné, že bych jednal pošetile, kdybych vám dovolil, abyste pokračovali v činnosti, která může ohrozit a dokonce i zmařit mé plány.“

„Stejně je neuskutečníte. Je to pouze otázka času, než' vám je zatrhnou. Jakou druhou možnost nám tedy nabízíte?“

„Budu nucen vás zastřelit, či přesně vzato, dám vás zastřelit. Sám totiž nesnáším pohled na krev. Moji lidé ovšem tak choulostiví nejsou. Místem vašeho posledního odpočinku se pak stane vodní příkop, kdo vaše těla nikdo nenajde. Omlouvám se, že mluvím tak otevřeně, nechci ale nic zastírat.“

„I přesto vaši nabídku odmítáme,“ pravil Bertie s důrazem.

„Co jsem ti říkal?“ ozval se Clarence tiše.

Lord bratrovu poznámku ignoroval: „Bylo by tragické, kdyby dva příjemní mladí muži jako vy obětovali takto nerozvázně své mladé životy. Mohu vám dále nabídnout dostatečně vysokou peněžní částku, abyste mohli odejít ze služby a žít v pohodlí.“

„Nemáme zájem.“

„Opravdu si své rozhodnutí nechcete rozmyslet? Rozešli bychom se jako přátelé.“

„Ne.“

„Znáte důvody, které nás přiměly, abychom se zabývali touto činností. Nestačí vám k ospravedlnění?“

„Rozhodně ne.“

„Nuže, dobrá. Protože se nemůžeme dohodnout, nemá smysl, abychom rozmluvu protahovali. Domníval jsem se, že učiním dobře, když vám vyjdu vstříc. Někteří lidé to mohou považovat za projev slabosti. Nicméně ještě vám dávám čtyřiaadvacet hodin na

rozmyšlenou, abyste měli dost času své rozhodnutí znovu uvážít. Zítra se zase uvidíme. Na shledanou.“

Lord Malboise s Clarencem vyšli z místnosti. Dveře se za nimi zabouchly a v zámku zaharašil klíč.

Když kroky návštěvníků utichly, Ginger pohlédl na Bertieho. „Myslí lord svou výhrůžku vážně, co říkáš?“

„Jsem o tom přesvědčen,“ odvětil Bertie. „Hovoří sice uhlazeně, ale ve skutečnosti je to lotr. Cítí se ukřivděný a to mu vlezlo na mozek.“

„Já bych se na to nedíval tak černě,“ odvětil Ginger. „Mohl nás dát zastřelit hned na místě, ale poskytl nám ještě šanci.“

„Je to zločinec, kterému není co věřit,“ trval na svém Bertie. „I kdybychom mu dali čestné slovo, že na všechno zapomeneme, stejně nás oddělá.“

„Nesouhlasím,“ opáčil Ginger. „Proč nám potom dával na vybranou?“

„Nechme toho, nemá smysl se přít, co by udělal nebo neudělal. Jednou je jisté, že naše vyhlídky nejsou právě růžové.“

Ginger si povzdechl. „To je pravda. Biggles je naší jedinou nadějí.“

Bertie přikývl. „Musí si hodně pospíšet, jinak jeho pomoc přijde pozdě. Uděláme ještě pár vlaštovek a doplníme je zprávou, že nám zbývá jen čtyřicet hodin života.“

„Nemáme už papír,“ řekl Ginger.

„Potom nám nezůstává nic jiného, než vyprávět si veselé historky,“ ušklíbl se Bertie.

„K tomu mám zrovna náladu,“ odsekl Ginger.

Kdyby oba vězni věděli, že právě v této chvíli pozoruje Biggles hrad z nedalekého lesa, jistě by jim jejich situace nepřipadala tak beznadějná.

PŘEKVAPENÍ

Biggles s Algym se dívali za Marcelem, dokud se jim neztratil z očí. Čas ubíhal a slunce se už nížilo k obzoru, když Algy přerušil ticho: „Pořád se nic neděje. Měli bychom něco udělat.“

„Co navrhuješ?“

„Nu, prostě něco. Pořád sedíme na pařezu a koukáme na hrad.“

„Když jsi na pochybách, nedělej nic,“ opáčil Biggles. „Na tom úsloví opravdu něco je. Půjdem zabušit na bránu a požádáme, aby nás v pustili? Násilně vniknout dovnitř se nám sotva podaří, nemluvě o tom, že je to proti zákonu. Okna jsou malá, skoro ve všech jsou mříže a k vyražení hradní brány bys potřeboval beranidlo. A kdybychom se nějakým zázrakem dostali dovnitř, co potom? Dejme tomu, že Bertie a Ginger jsou opravdu na hradě, ač o tom nemáme žádný důkaz, jak najdeme místnost, kde jsou uvězněni? Budeme bloudit po chodbách a nakukovat do všech dveří? Proto nezbyvá nic jiného, než hrad dál pozorovat. Snad se něco stane, co nám pomůže rozhodnout, jaké další kroky učiníme.“

„A co když se nic nepříhoda?“

„Neztrácej trpělivost, jistě se dočkáme.“

„Už se stmívá, za chvíli bude tma.“

„Podle světél v oknech si můžeme udělat obraz, kde je obytná část hradu,“ pokračoval Biggles. „Ale jestli se nudíš, nemusíš tady sedět. Na hlídání docela postačí jeden pár očí. Zajdi si do hospody ve vesnici a pořádně se najež. Nemůžeme zůstat o hladu a jak situace nasvědčuje, budeme tady trčet ještě hodně dlouho.“

„A co ty?“

„Já tu zůstávám. Přines mi pár sendvičů nebo sýr s chlebem, prostě něco k snědku. A vezmi ještě balíček cigaret, pomalu žádné nemám. Tak plav. Kdybys mě tady nenašel, až se vrátíš, budeš vědět, že se něco přihodilo, co mě přimělo odejít. Pak se rozhodni sám, co uděláš.“

„Dobrá. Tak už běžím.“ Algy se pomalu zvedl, jako kdyby se mu nakonec přece jen nechťelo odejít.

Od jeho odchodu uplynulo sotva několik minut, když Biggles uslyšel dusot kroků a vzápětí se přihnál udýchaný Algy. „Jsou na hradě!“ zvolal.

„To jsme přece předpokládali,“ opáčil Biggles.

„Jenže teď to víme jistě. Podívej se na tohle! Poznáváš to? Kolikrát jsi Gingerovi říkal, aby nepouštěl papírové vlaštovky v kanceláři!“

Biggles vyskočil na nohy a zkoumavě si prohlížel letadýlko, co mu Algy podal. „Kdes je našel?“

„O kus dál na trávě u lesa. A pár kroků odtud ležela druhá vlaštovka.“

„Neviděl jsi v okolí žádné děti, které by si hrály,“ zamumlal Biggles. „Zdá se, že je to skutečně Gingerova práce. Letadýlko zřejmě pustil z vysokého okna na hradě, jinak by tak daleko nedoletlo. Zdá se, že je na něm cosi napsáno.“ Vyšel ze stínu lesa na louku, kde bylo více světla. „SOS. Naléhavé. Zadní věž nahore,“ četl.

„Podej mi ten druhý exemplář,“ řekl.

„Jsou na něm dvě velké iniciály, B a G,“ oznámil Algy. „Podle mne je to Bertie a Ginger.“

„Konečně máme nezvratný důkaz, že skutečně jsou na hradě,“ pravil Biggles zamyšleně. „To slovo naléhavé se mi nelíbí. Znamená, že jsou v tísní.“

„Musíme honem něco udělat, abychom je zachránili!“

„Máš pravdu, ale co? Do hradu nás nepustí. A jsme ve Francii, kde nemáme žádnou úřední pravomoc. Škoda, že Marcel odejel. Musíme ho sehnat.“

„Jenomže čas utíká!“

„Toho jsem si dobře vědom, ale bez jeho pomoci se neobejdeme.“

„Myslíš, že už dorazil do Paříže?“

„Bohužel nám neřekl, kterým vlakem pojede, asi to ani sám nevěděl. Snad ještě čeká na nádraží na rychlík, určitě nepojede nějakým osobákem. Říkal, že nám ve vesnici nechá svůj vůz. Pospěš si a pozeptej se, snad někdo má jízdní řád, a zaříd' se podle toho. Zavolej Marcelovi do Paříže a když ho tam nechytíš, nech mu vzkaz,

že je nezbytně nutné, aby se okamžitě vrátil do Molbaise. Tak už utíkej. Nehnu se odsud a budu na tebe čekat.“

„Všechno je mi jasné. Nashle,“ řekl Algj a spěchal pryč.

Biggles se zase posadil na pařez a zapálil si cigaretu. Jak soumrak houst, nabývala mohutná stavba stále hrozivější podoby. Ty věkovité hradby, pomyslel si Biggles, jistě byly němými svědky mnoha krvavých zločinů. Jenomže jeho nyní zajímala současnost. Proč zdůraznil Ginger ve svém vzkazu, že naléhavě potřebuje pomoc? Bigglese to znepokojovalo a lámal si nad tím hlavu, ale záhy pochopil, že tuto záhadu nevyřeší, dokud nebude vědět víc.

Čas se pomalu vlekl. Pojednou Biggles zahlédl světlo v nejhořejším okně západní věže, na kterou především zaměřil svou pozornost. Za mřížemi v okně se něco pohnulo. Okno zakryla temná postava, ale za okamžik se světlo objevilo znovu. Po několika sekundách se opět okno zatmělo. To se opakovalo víckrát a Biggles pochopil, že ty kratší a delší intervaly vlastně představují čárky a tečky Morseovy abecedy. Díky zprávě, která mu došla „leteckou poštou“, věděl s naprostou určitostí, že _ Bertie s Gingerem jsou uvězněni nahoře v této věži. Někdo z nich nyní vysílal světelný signál – Mayday, nouzové volání letadla o pomoc. Ještě několikrát se tento signál opakoval; občas jej vystřídaly tři tečky, tři čárky, tři tečky – SOS, tísňové volání, které má též význam jako mayday. Biggles se hněval, protože cítil svou bezmocnost. Sám nemohl dělat nic, jakýkoli pokus o záchranu byl předem odsouzen k nezdaru. Ještě víc ho zlobilo, že vězňům nemůže dát zprávu, že jejich signál zachytil.

Pojednou se mu rozsvítilo v hlavě. Nejraději by si vlepil pořádný pohlavek, že si na to nevzpomněl dřív. Auster! Letoun nepochybně stál ještě na místě, kde ho nedávno viděl. Jenže nyní ho nezajímal tolik stroj, ale pilotní kabina. K jejímu vybavení přece také patří elektrická kapesní svítilna! Ale má dost času, aby se včas vrátil, než se objeví Algj? Snad ho napadne chvíli počkat.

Rozhodl se riskovat. Pamatoval si, kterým směrem má jít, ale ve tmě se nedokázal dobře orientovat, a proto postupoval kupředu pomaleji než si přál.

Oddech si, když vyšel z lesa a opodál uviděl temnou siluetu letounu. Za chvíli se přesvědčil, že pilotní kabinu nikdo neprohledával; našel baterku na obvyklém místě.

Zabouchl dveře a vykročil na zpáteční cestu, když z temného stínu lesa uslyšel zvolání: „Stůj!“

Biggles rozsvítil baterku a spatřil robusní postavu v policejní uniformě. Byl to četník, ze zdejší vesnice, který chtěl vědět, co zde pohledává. Biggles mu velice stručně vysvětlil, že letadlo je jeho a že si přišel pro baterku, protože ji potřeboval k signalizaci. Samozřejmě, četník chtěl vědět proč a komu chce dávat signály. Bigglesovi nezbývalo, než podezřívavému strážci zákona vysvětlit, že na hradě jsou věznění dva britští policejní důstojníci. Vyslali nouzový světelný signál a Biggles jim chce oznámit, že jej přijal. Zdůraznil, že také on je policejním důstojníkem, třebaže nenosí uniformu.

„Půjdu s vámi,“ odvětil četník. Jakmile přijel monsieur Brissac z Paříže, pochopil, že jde o něco důležitého, a proto se rozhodl dohlédnout na letoun, aby se k němu nikdo cizí nepřiblížil.

Biggles nic nenamítal, i když o doprovod moc nestál. Po cestě se četník zeptal: „Když vaši přátelé jsou uvězněni na hradě, proč je nevyprostíte?“

Biggles mrzutě odpověděl, že hradní brána je zamčena, a jemu neotevřou.

Došli k pařezu na okraji lesa, kde se měl sejít s Algym, ale ten ještě nedorazil. Okno v západní věži bylo temné. Biggles vysvětlil četníkovi, že vyslal přítele, aby telefonoval do Paříže o pomoc.

„Měli jste o ni požádat mne.“

„Jak byste nám mohl pomoci vy?“ otázal se Biggles.

„Chcete se dostat dovnitř, m'sieur?“

„Samozřejmě, že chci.“

„Ale dostat se do hradu není vůbec obtížné, m'sieur.“

Biggles vykulil oči. „Comment?“

„Vede tam podzemní chodba. Un passage souterrain.“

„Jak to víte?“ otázal se Biggles.

Četník vyprávěl, že byl za války jedním z velitelů odbojového hnutí v této oblasti a hrad sloužil jako „bezpečný dům“ a skrýš pro droppage, zbraně a munici shozené ze spojeneckých letounů. Jeho

bratr, který tehdy pracoval na hradě, odbojářům ukázal passage souterrain, aby mohli z hradu uniknout, kdyby jim hrozilo nebezpečí.

„Já ale se chci dostat do hradu,“ řekl Biggles.

„Kudy vede cesta ven, vede i dovnitř,“ usmál se četník. „Pojďte, monsieur, je to jen kousek odtud.“

Vedl ho lesem a za několik minut došli k hustému podrostu. „Tady chodba končí,“ řekl, ukázal prstem na místo, kde leželo několik plochých kamenů, částečně porostlých mechem. „Je stará a vlhká, to nám ovšem nemůže vadit. Vlezeme tam?“

Biggles zaváhal. Neměl by radši počkat na Algyho a Marcela? Nebo měl využít této nenadálé možnosti, kterou mu ochotný četník nabídl? Jestliže se vrátí Algy a nenajde Bigglese na smluveném místě, kdoví zda se nedopustí nějaké nepředloženosti, která záchrannou akci ohrozí nebo znemožní. Biggles se proto rozhodl počkat, až se vrátí Algy.

„Nejdřív se pokusím oznámit svým přátelům, že jsem tady,“ řekl četníkovi.

„Jak myslíte,“ pokrčil tento rameny.

Vrátili se zase k pařezu. Algy se dosud neobjevil, zřejmě se mu ještě nepodařilo Marcela kontaktovat. Hrad byl ponořený v temnotu. Biggles několikrát zablikal baterkou, ale okno ve věži zůstalo temné. Oba vězni už patrně spali anebo byli přemístěni jinam, pomyslil si Biggles.

„Nemusíte tady čekat se mnou,“ řekl svému příjemnému společníkovi.

„Zůstanu,“ rozhodl se četník. „Mohl byste mou pomoc potřebovat.“

To je skoro jisté, pomyslel si Biggles.

Četník ještě dodal, že se jmenuje Antoine, Antoine Chariot. Biggles mu potřásl rukou a rovněž se představil.

Oba muži tušili, že je čeká ještě dlouhá noc.

PODZEMNÍ CHODBA

Krátce před čtvrtou hodinou ranní, když na východě už nebe začínalo jasnět, přišel Algy. Četník tvrdě spal a Biggles zmožený únavou podřimoval s hlavou v dlaních, když zaslechl kroky. Okamžitě se probal a vykročil Algymu v ústrety. „Jak jsi pochodil?“ zeptal se netrpělivě.

„Bohužel tě moc nepotěším,“ odvětil Algy. „Herdek, to byla noc! Pěkně jsem se zapotil, Marcela se mi však nepodařilo chytit.“ Ukázal hlavou. „Kdo je to?“

„Místní četník. Pomůže nám. Víc ti povím později. Tak honem vyprávěj, abych věděl, na čem jsme.“

„Hned to bude, jen co si chvilku oddechnu.“ Posadil se na pařez. „Ve vesnici jsem se dověděl, že Marcel nemá jinou možnost, než jet lokálkou do Amiensu a tam přestoupit na rychlík do Paříže. Nasedl jsem do jeho vozu, který stál před hospodou, a uháněl jsem na nádraží. Vlak už byl pryč. Zavola jsem tedy do Amiensu, jenže i tam jsem Marcela propásl. Rychlík odjel před několika minutami. Nemělo smysl, abych se pokoušel ten expres dohnat autem. Zavola jsem tedy do Marcelovy kanceláře. Řekl jsem, aby mu vyřídili, že se okamžitě má vrátit do Malboise. Je to naléhavé, protože jsme získali nové, konkrétní informace.“

„A vyřídili mu náš vzkaz?“

„To nevím. Ale chlápek, co bral telefon, slíbil, že jakmile se Marcel objeví, hned jej bude informovat.“

A co se zatím sběhlo tady? Kde jsi k tomu četníkovi přišel?“

„Hlídal auster, tam jsme se potkali. Šel jsem se podívat, jestli najdu v pilotní kabině baterku. Z okna věže kdosi vysílal SOS. Buď to byl Bertie nebo Ginger, z dálky jsem je v šeru nerozeznal. Potřeboval jsem baterku, abych jim vzkázal, že jsem jejich signál zachytil. Ale když jsem ji přinesl, okno bylo temné a na můj signál nikdo nereagoval.“

„Co tedy uděláme? I kdyby telefonát Marcelovi vyřídili, potrvá mu kdoví kolik hodin, než se sem dostane,“ povzdechl si Algy.

„Bud' na něj počkáme anebo vrazíme dovnitř hradu a pokusíme se Bertieho a Gingera osvobodit,“ řekl Biggles.

Algy otevřel oči údivem. „Cos říkal? Jakpak se chceš dostat dovnitř?“

„Můj přítel četník zná podzemní chodbu, která vede do hradu. Za války patřil k Resistance, odbojovému hnutí a hrad jim sloužil jako bezpečná skrýš.“

„Nač tedy čekáme?“

„Čekal jsem na tebe, abych se dověděl, jestli se ti povedlo Marcela kontaktovat. Jsme ve Francii a nemáme úřední moc si kamkoli vynutit vstup. On tu pravomoc má. Navíc, na hradě může být na tucet ozbrojenců. Myslíš, že na takovou přesilu stačíme, i když nám váš přítel pomůže? Mimochodem, jmenuje se Antoine Chariot.“

„Ví, jak se dostaneme na věž?“

Biggles se Antoina na to zeptal, a ten souhlasně přikývl.

„Byl jste někdy nahoře?“ chtěl vědět Biggles.

Četník odvětil, že tam sice ještě nebyl, ale ví, které schodiště na věž vede.

Bigglesovi nezbývalo než se spokojit s touto odpovědí.

Algy se znovu ozval: „Jestli chceš čekat na Marcela, budeme tu tvrdnout do večera,“ zamumlal.

„Zeptáme se Antoina na jeho názor,“ navrhl Biggles.

Antoine naslouchal jejich rozhovoru, Biggles ovšem nevěděl, zda rozumí anglicky natolik, aby pochopil, co si s Algym povídali. Biggles s četníkem až dosud hovořili francouzsky, a proto se ho zeptal, zda ví, o čem byla řeč.

Ukázalo se, že Antoine zná pouze několik málo anglických slov, které od britských vojáků pochytil za války. Biggles proto musel Antoineovi objasnit situaci v jeho rodném jazyce. Nakonec se ho zeptal, zda je doprovodí, jestliže se rozhodnou proniknout do hradu podzemní chodbou.

Antoine soudil, že když je doprovodí, sice překročí svou pravomoc, ale přesto se rád této výzkumné výpravy účastní. Tím

tunelem prošel naposled před mnoha lety, takže neví, jestli mezitím se někde nepropadl nebo není zatarasen.

„To jsou moc příjemné vyhlídky,“ poznamenal Algy.

„Víme, že naši přátelé jsou na hradě a známe přesně i místo, kde jsou věznění,“ řekl Biggles četníkovi.

„Říkáte, že nynější majitelé hradu jsou zločinci a lupiči?“ otázal se Antoine.

„Víme to naprosto jistě.“

„Takže můžeme narazit na odpor?“

„S tím musíme počítat, jestli nás přistihnou,“ odvětil Biggles.

„Na hradě je podle mne také někde ukrytý lup, který přepravili z Anglie vrtulníkem.“

„Několikrát jsem vrtulník zahlédl,“ pravil Antoine zamyšleně.

„Bylo mi divné, co v téhle končině pohledává.“

„Nyní to víte,“ řekl Biggles. „Jestli se nám podaří najít to skladiště uloupeného zlata, čeká vás povýšení. A když nic nenajdeme, máme na krku disciplinární řízení, protože jsme se dostali se zákonem do konfliktu.“

„Vypravíme se tam,“ prohlásil Antoine. Zazubil se. „Alors! Bude to napínavé. Tiens! Znovu si připomenu vzrušující válečné dny. Pojd'te se mnou, messieurs.“

Vedl je do hloubi losa a u hustého mláží se zastavil. Sklonil se, odvalil několik plochých kamenů pokrytých mechem a pravil: „Račte vstoupit, messieurs.“

Do zející černé díry se Biggles spustil první. Rozsvítil baterku a po několika krocích se zastavil, aby počkal na Algyho a Antoineho. Do nosu ho udeřil puch mokré hlíny a hnijící vegetace.

Na cestu podzemní chodbou jim nezůstaly vzpomínky, které by se daly označit jako příjemné. Nebyl to romantický zážitek, jak jej často líčí autoři historických románů. Divák, který sleduje dramatický příběh na televizní obrazovce, ví, že hrdina ze zoufalé situace vyvázne a všechno se nakonec v dobré obrátí. Jenomže tentokrát žádný ze tří odvážlivců si netroufl předvídat, zda jejich záchranná akce bude mít úspěch.

Tunel byl úzký, čvachtali se řídkým bahnem, na hlavu jim kapala voda. Podle všeho se už dostali pod hradní příkop, odkud

prosakovala do země. Chodba se pozvolně svažovala a mnohokrát se museli shrbit, než se zastavili před hlubokou kaluží. Biggles dlouho neváhal a vykročil jako první. Voda mu sahala do výše kolen, ale za chvíli byl na druhé straně, kde cesta stoupala. Algy a Antoine se nato přes tůňku také přebrodili.

Zatím nenarazili na překážku, která by jim zabránila v dalším postupu. Biggles se ovšem obával, že nedojdou na druhý konec chodby, protože nevěděli, zda se tunel někde nepropadl nebo východ na hradě není zazděn. Potom by jim nezbývalo než se vrátit s nepořízenou.

Zdálo se, že se jeho obavy splnily, když zanedlouho poté světlo jeho baterky dopadlo na omšelou zeď, u které tunel končil. Antoine si však věděl rady. Chvíli šátral, až zřejmě našel výstupek, co hledal. Když zatlačil, zeď se pohnula a vznikl dostatečně veliký otvor, aby se jím protlačili. Octli se v kamenném sklepení, odkud je Antoine vyvedl do mnohem prostornější místnosti. Varovně zvedl ruku. Ale všude bylo ticho, slyšeli jen svůj dech.

Antoine si od Bigglese vzal svítilnu a pokynul svým společníkům, aby ho následovali. Světlo baterky přeletělo po zdi a na chvíli se dotklo mohutné hradní brány. Biggles s Algym poznali, že jsou ve vstupní síni starobylého sídla. Antoine chtěl jít dále, ale Biggles ho zadržel. „Ještě moment. Vždy je dobře pamatovat na zadní kolečka.“ Vzal od něho baterku a tiše spěchal k masivní bráně. V jedné její polovině našel, co hledal – dvířka pro návštěvníky, aby se nemusela otevírat celá brána. V zámku vězel klíč, který při otočení znepokojivě zaskřípal. Ještě odtáhl závory a přesvědčil se, zda se dveře dají otevřít. „Může se stát, že budeme nuceni co nejrychleji vzít nohy na ramena,“ poznamenal. „A nemám chuť se znovu trmácet tím smradlavým tunelem.“ Podal baterku četníkovi. „Ved'te nás. Říkal jste, že cestu znáte.“

Opatrně našlapovali podél zdi, až se po chvíli zastavili před úzkými schody. „Voilà, messieurs,“ poznamenal Antoine chraplavým hlasem, který se od vysokého klenutého stropu vrátil ozvěnou jako povzdech ztracené duše. „Tudy se dostaneme na věž.“

„Pst! Ne tak nahlas!“ napomenul ho Biggles. „Půjdu první.“ Vzal zase baterku a opatrně vystupoval po schodišti.

Zatáčelo se proti směru hodinových ručiček, zprava doleva. Ve středověku to mělo svůj praktický důvod. Bojovník s mečem se mohl lépe bránit, protože měl dost prostoru, aby se mohl rozmáchnout pravou paží. Útočník se nemohl dobře rozpřáhnout k ráně, protože pravým loktem narazil o zeď.

Zastavili na odpočívadle, na které úzkým okénkem ve zdi dopadalo slabé světlo probouzejícího se dne. Chvíli naslouchali a zase se brali dále. Na druhém odpočívadle se opět zastavili a vyčkávali. Všude bylo hluboké ticho.

Biggles soudil, že polovinu cesty mají za sebou a když jim i nadále bude přát štěstí, zanedlouho jsou u cíle. Trochu si dělal starosti, jak otevrou dveře místnosti, v níž jsou Bertie s Gingerem uvězněni.

Stanul na třetím odpočívadle a Algy s Antoinem se vzápětí k němu připojili. Vtom zezdola zazněl výkřik a hned nato uslyšeli změt' mužských hlasů, zkreslených ozvěnou.

„Ani muk!“ zašeptal Biggles.

Kapitola šestnáctá

STŘETNUTÍ

Tři muži na odpočívadle znehybněli a naslouchali. Zezdola slyšeli rozčilené hlasy, kterým nebylo rozumět a dupot nohou. Kolik lidí se pohybuje ve vstupní hale, nedokázali odhadnout. Po chvíli nastalo ticho a jakýsi hlas řekl francouzsky: „Odkud to sem táhne?“ Vzápětí zazněl jiný hlas, který chladným, věcným tónem žádal o vysvětlení, co se to tu děje. „Domníváme se, že je kdosi v domě, monsieur,“ odpověděl jeden z mužů.

Biggles se nyní musel bleskurychle rozhodnout. Bylo jen otázkou času, než nezvané návštěvníky odhalí. „Zůstaňte tady, jdu najít vězně,“ řekl tiše. „Nedělejte žádný hluk.“

„Ale jestli tady zůstaneme, dostaneme se do pasti,“ namítl Algy.

„Myslím, že už v ní jsme,“ zasykl Biggles.

„Entendu,“ zamumlal Antoine a vytáhl pistoli z pouzdra.

„Střílejte jen v krajním případě,“ požádal Biggles. Rychle a tiše stoupal po schodech a za chvíli už stál na posledním odpočívadle. Ve zdi byl otvor, kterým pronikalo sluneční světlo, a proto zhasil baterku a zastrčil ji do kapsy, aby měl obě ruce volné.

Masivní dubové dveře pobité železnými hřeby odemkl klíčem, který visel na skobě na zdi. Stiskl kliku a se skřípotelem se dveře otevřely.

„Biggles!“ zvolal Ginger. „Nedovedeš si představit, jak rád –“

„Mlč!“ přerušil ho Biggles. „Hod’te sebou, musíme honem pryč! A to nebude žádná legrace.“

Bertie s Gingerem spali plně oblečení, takže stačilo, aby si obuli boty, které ležely u postelí. „Můžeme jít, kamaráde,“ řekl Bertie. „Přišels opravdu v poslední chvíli. Za pár hodin bychom s kulkou v hlavě leželi v tom hnusném hradním příkopu.“

„To nemyslíš vážně?“ vytřeštil Biggles oči.

„Smrtelně vážně, kamaráde. Naši popravu stanovili na dnešek.“

„Ale proč vás chtějí zastřelit?“

„Odmítli jsme spolupracovat,“ odvětil Ginger.

„S kým jste odmítli spolupracovat?“

„No přece s tím vznešeným lordem a jeho vypráskaným bráchou.“

„Oni jsou tady?“

„Myslím, že ano. Včera s námi hovořili. Jakým zázrakem ses dostal do hradu?“

„Dozvíš se to později. Větším problémem je, jak se dostaneme z hradu ven. Pojďte.“

Zakrátko se všichni tři připojili k dvojici na třetím odpočívadle. Zdola sem zalétal šum četných hlasů.

„Něco nového?“ zeptal se Biggles.

„Nic. Myslím, že nás pořád hledají. Právě se asi radí, co dál,“ odvětil Algy tiše.

Biggles chvíli naslouchal. „Stále ještě jsou v hale. Počítal jsem, že utečeme předními dveřmi, ale vidím, že to nepůjde.“

„A co podzemní chodba?“

„K té se teď taky nedostaneme. A nemám nejmenší chuť znovu lézt do té tmavé díry.“

„Prorazíme si cestu. Máš přece Marcelovu pistoli.“

„Ne, použiju ji jenom v krajním případě.“

„Rád bych věděl, co je vyburcovalo?“ zamumlal Algy.

„Podle všeho jsme uvedli do chodu nějaké poplašné zařízení. Nepředpokládal jsem, že ho tady mají,“ odvětil Biggles tiše.

„Tak co teď?“

„Počkáme, co se bude dít. Brzy jim asi dojde, že jsme někde tady nahoře. Půjdou se přesvědčit, zda oba věžňové jsou bezpečně pod zámkem. Doufám, že si nevšimli odsunutých závor u předních dveří. Můžeme se pokusit tudy –“ Biggles nedokončil větu, pouze varovně zasykl: „Pst! Někdo jde po schodech!“

Jeho slova se za chvíli potvrdila. Kroky se blížily a pak se za ohybem schodiště vynořila hlava, která okamžitě zase zmizela, když muž spatřil vetřelce. Slyšeli, jak pádí dolů po schodech.

„Tím to hasne,“ zamumlal Biggles. „Už nás objevili.“

„Já jsem toho muže poznal,“ ozval se Antoine. „Jmenuje se Gaston Marquet a bydlí ve vesnici. Byli jsme spolu u Resistance. Půjdu dolů a pohovořím si s ním.“

„Nyní spolupracuje s podzemním hnutím jiného rázu,“ opáčil Biggles mrazivě. „Zůstanete tady. Počkáme a vyslechneme jejich podmínky.“

„Jsem ozbrojen“ odpověděl Antoine.

„Pokud vím, smíte zbraň použít pouze v sebeobraně.“

„To je pravda, m'sieur.“

„I já mám pistoli. Půjčil mi ji monsieur Brissac. Jenže tam dole čeká jistě pět šest mužů.“

„Neodváží se na mne vystřelit.“

„Dovolím si o tom pochybovat,“ odvětil Biggles. „Ti lidé jsou v úzkých. I kdybychom se pokusili o rychlý výpad, neobejde se to bez ztrát na obou stranách. Proto ještě počkáme.“

Z dvorany k nim doléhal šum hlasů.

„Slyšíte? Zvažují situaci, právě tak jako my,“ poznamenal Biggles. „My nemůžeme dolů, oni se neodváží nahoru.“

Vtom zřetelně a hlasitě zezdola zazněla výzva: „Sejděte dolů. Víme, kde jste.“

„Přijďte si pro nás,“ zavolal Biggles.

„To hovořil náš drahý Clarence,“ řekl Bertie. „Včera se svým vznešeným bratrem nám učinil nabídku, kterou jsme nepřijali. Odmítli jsme spolupráci. Dali nám čtyřicet hodin na rozmyšlenou. A dneska nás čekala poprava. Je to pěkný párek syčáků!“

Biggles neodpověděl. Naslouchal hlomozu, který doléhal z dvorany. Zdálo se, že tam začali rozbíjet nábytek. Po několika minutách mlácení utichlo a znovu se ozval hlas, který pronesl anglicky: „Dávám vám poslední příležitost. Přijdete dolů?“

„Ano, když nám zaručíte volný odchod z hradu,“ odvětil Biggles.

„Jak si přejete,“ zazněla odpověď. „Až vás vytáhneme, budou z vás uzenáči.“

„Tomu nerozumím,“ ozval se Ginger. „Může mi to někdo z vás vysvětlit?“

Nikdo mu neodpověděl. Zaslechli slabý praskot a po chvíli ucítil Biggles kouř. „Je to tady,“ zachmuřil se. „Zapálili oheň a chtějí nás odsud vykouřit. Dlouho nevydržíme. Musíme pryč.“

Ginger se rozkašlal a přistoupil k úzkému otvoru ve zdi, aby se nadechl čerstvého vzduchu. „Někdo sem jde!“ zvolal.

Biggles ho odstrčil a podíval se ven. „To je Marcel! A nepřichází sám! Chválabohu, je už nejvyšší čas.“

Mezitím kouř zhoustl. Všichni měli potíže s dýcháním a pálily je oči.

„Jen aby se dostal do hradu!“ ozval se Algy.

„Vstupními dveřmi, pokud je mezitím neuzamkli. Patrně zahlédl kouř, ale pro jistotu mu dám znamení, kde jsme.“ Biggles vyndal z kapsy Marcelovu pistoli, zamířil do otvoru ve zdi a vypálil tři rány. Viděl, jak se tři policisté na okamžik zastavili a potom se dali do běhu. „Všechno teď záleží na tom, aby se dostali dovnitř,“ řekl. „Jdu dolů. Radši riskuji, že mě zastřelí, než abych se dal vyudit.“ Ústa a nos si zakryl kapesníkem a šmátral dolů ze schodů, protože v šedém dýmu neviděl na krok před sebe. Za ním šel Antoine a ostatní. Když Biggles zaslechl zařinčení zvonku, hned si domyslel, že Marcel stojí u brány.

Nato uslyšel výstřel. Střela proletěla nad jeho hlavou a naštěstí nikoho nezasáhla. Biggles také vypálil, ale střelbu už nikdo neopětoval.

S napřaženou pistolí došel k úpatí schodiště a skokem se přenesl přes zapálenou hranici, z které stoupal dým. Rozhlédl se kolem sebe, ale neviděl živou duši. Kam se všichni ti, co tu byli, tak rychle ztratili? ptal se v duchu. Vzápětí se rozlétly vstupní dveře a Marcel s pistolí v ruce vběhl do haly. Dva jeho lidé vešli v patách za ním.

„Kdepak jsou?“ zvolal, když uviděl Bigglose.

„Nevím. Před chvílí tu ještě byli.“

„Zahlédl jsem kouř a myslel jsem, že tu hoří,“ pravil Marcel.

„Ne. Věděli, že jsme ve věži, neodvážili se však k nám a my zas nechtěli dolů. Proto se nás pokusili vyhnat kouřem. Děkuji, že ses vrátil tak rychle. Zrovna včas, byli jsme na tom hodně zle.“

„Kam se mohli podít? Branou nemohli utéct, to by nám padli do rukou.“

„Je tu ještě jiná cesta ven. Tudy jsme se dostali na hrad.“ Biggles se otočil k četníkovi. „Zdá Gaston tunel?“

„Ovšemže. Byl přece také v hnutí odporu.“

„Podzemní chodba z hradu končí v lese,“ vysvětloval Biggles Marcelovi. „Antoine o ní věděl, a tak jsme se dostali dovnitř.“ Ještě než domluvil, zamířil ke sklepení, kde byl východ z tunelu. Zastavil se, když znenadání uslyšel neklamný zvuk startujícího leteckého motoru a vzápětí se rozběhl k předním dveřím, které zůstaly otevřené.

Od hradu se vzdaloval vrtulník a rychle nabíral výšku. „Podle všeho počítali s každou eventualitou,“ řekl Biggles Marcelovi, který se jen o několik sekund opozdil: „Helikoptéra čekala na bratry na střeše a když vás viděli přicházet, pochopili, že mají dohráno.“

„Jen klid, my je dopadneme,“ prohlásil Marcel, dívaje se za vrtulníkem, dokud se neponořil do mraků. „Daleko se nedostanou. Mám tu sice letadlo, ale tím je asi už nedostihnu. Zavolám z vesnice a dám příkaz leteckým hlídkám, aby zahájily pátrání po tom vrtulníku.“

„Slyšel jsem dobře? Máš tady letadlo?“

„Samozřejmě. Jak jinak bychom se dostali sem tak rychle? Jakmile jsem obdržel tvůj naléhavý vzkaz, chvátal jsem do Malboise. Ani jsem si nestačil vypít kávu. Dáme si ji ve vesnici. Tohle doupe lotrovské obrátíme vzhůru nohama. A taky si musím pohovořit s Antoinem. Vy se klidně vraťte domů, já už to tady dodělám.“

„Na hradě se snad ještě skrývají členové gangu.“

„Spolehni se, my je najdeme.“

„Dobrá,“ řekl Biggles. „Můj šéf si patrně dělá starosti, kam jsem se poděl. Musím mu podat hlášení, než mne doopravdy začne shánět. Počkáme na tebe ve vesnici. Pojd'te, kamarádi.“

U snídaně Biggles podrobně seznámil Marcela se všemi novými fakty, týkajícími se případu „vznešeného lorda“. Všichni čtyři příslušníci britské letecké policie pak srdečně poděkovali Antoineovi za jeho vydatnou pomoc, rozloučili se s Marcelem a zamířili k austeru. O necelé dvě hodiny později už kroužili nad Londýnem.

Co řekl Marcel Antoineovi po jeho odchodu, se Biggles nedověděl, ani jak četník vysvětlil Marcelovi tu skutečnost, že na

hradě nezůstala živá duše. Zřejmě všichni jeho obyvatelé uprchli podzemní chodbou. Biggles měl Antoinea v podezření, že tentokrát přimhouřil oko, protože alespoň jeden z lordových pomocníků byl jeho starým přítelem z Resistance. Nicméně francouzská policie našla na hradě tajnou skrýš s naloupenými poklady, které tam Clarence přepravil vrtulníkem z Anglie.

Kapitola sedmnáctá

ZÚČTOVÁNÍ

Bigglese velice mrzelo, že pátrání po vrtulníku se zastavilo na mrtvém bodě. Jakmile se vrátil do Londýna, neprodleně se postaral, aby Brindon Hall byl pečlivě hlídán. Helikoptéra se však na svou mateřskou základnu nevrátila.

Ani francouzská policie se nemohla pochlubit lepšími výsledky. Marcel a Biggles byli poslední, kdo vrtulník viděli. Marcel se domníval, že v kompaktních, nízko ležících mracích ztratil stroj orientaci a když mu došlo palivo, zřítíl se do moře. Nabízely se i další možnosti – uprchlíci zamířili do Španělska a ztroskotali v Pyrenejích nebo doletěli až do severní Afriky, kde snadno zmizí beze stopy. Zdálo se také pravděpodobné, že lorda a Clarence doprovázel Gaston Marquet, protože i pátrání po něm bylo také neúspěšné.

Po návratu do Anglie navštívil Biggles neprodleně svého nadřízeného, plukovníka Raymonda a podrobně ho informoval o průběhu a výsledcích pátrání. Nato zvláštní oddělení Scotland Yardu postavilo hlídky u Brindon Hall. Když uplynul týden a lord ani jeho bratr se nevrátili, byl vydán příkaz k domovní prohlídce. Detektivové našli veliké množství šperků a uměleckých předmětů, které byly na seznamu ukradených věcí. Rovněž zajistili vysokou peněžní hotovost, ale žádné zlaté pruty neobjevili. Biggles nevěřičně kroutil hlavou, neboť byl pevně přesvědčen, že je Clarence vrtulníkem neodvezl do Francie.

Biggles navštívil Brindon Hall, aby si konečně důkladně prohlédl budovu, která sloužila za hangár pro vrtulník. Když mu inspektor Gaskin referoval o výsledku domovní prohlídky, otevřel oči úžasem. „Já to nechápu,“ prohlásil. „To zlato je ukryto někde v domě. Clarence se sice zmínil Bertiemu a Gingerovi, že přivezl zlato, ale na hradě se potom našlo jen několik zlatých prutů. Kde tedy jsou ty ostatní?“

„To bych taky rád věděl,“ opáčil Gaskin jízlivě. „Třeba je zakopali někde tady na zahradě nebo v oboře. Můžeme je hledat celé měsíce, a nakonec stejně nic nenajdeme.“

Biggles ukázal palcem na hangár. „Tady určitě lup neschovali. Prohlédl jsem si celou stavbu centimetr po centimetru.“

„Ty zlaté pruty jsou vlastně takové cihličky, aby se lépe skladovaly a převážely,“ poznamenal inspektor.

„Říkáte cihličky? Něco mě napadlo. Pojd'te se mnou,“ řekl Biggles.

Oba muži vešli do domu. Biggles dovedl inspektora na terasu, kde před nedávným seděl a popíjel lordovo šery. Zamyšleně si prohlížel obílenou nízkou zídku a potom řekl: „Doneste mi kladivo, jistě ho někde v domě najdete.“

„K čemu potřebujete kladivo?“ otázal se inspektor. „Chystáte se postavit vyšší zídku?“

„Ne. Myslím, že bude užitečnější, když ji rozbourám. Přineste kladivo.“

Gaskin se kysele usmál a odešel. Za pár minut se vrátil s požadovaným nástrojem. Biggles beze slova přistoupil k zídce a několikrát prudce udeřil kladivem do cihly, kterou končila nedodělaná horní řada. Vyklouzla mu z ruky, když ji zvedal ze země. Odložil kladivo a chopil se cihly oběma rukama. „Zkuste, jak je těžká,“ vyzval inspektora Gaskina, když ji položil na stůl.

Ten také musel použít obě ruce, aby cihlu zvedl. „Zatraceně, copak je to možné!“ vytřeštil oči.

Bigglesova tvář se roztáhla širokým úsměvem. „Myslím, že stojíme před nejdražší zídou v Anglii,“ řekl. Kapesním nožem oškrábl trochu malty z cihly, až se žlutě zatřpytila. „Tady máte to zlato. Každému na očích, při ruce, jen je odvézt.“

Inspektor Gaskin stále ještě vyjeveně zíral. „To-tohle by mne ani ve snu nenapadlo,“ zakoktal.

„Dokázal byste vymyslet lepší úkryt? Říkal jsem, že máme co dělat s vychytralými zločinci. Zlato tu bylo bezpečnější než v bankovním trezoru.“

Inspektor si nácpal dýmku. „Nejde mi na rozum, jak k sakru jste na to přišel?“

Biggles se zazubil. „Mám na zlato dobrý čuch,“ prohlásil skromně. „Nebo instinkt. Asi jsem si zvolil nevhodné povolání, jako prospektor bych si vydělal víc.“

„Tak či onak, nemáte si nač stěžovat,“ zamručel inspektor. „Pojďte, tohle musíme zapít.“

Třebaže vůdci lupičského gangu nebyli dopadeni, díky Bigglesovi se našla valná část jejich kořisti. A jako každý jiný člověk, byl také Biggles trochu ješitný a lichotilo mu, že to byl právě on, kdo našel uloupené zlaté cihly tam, kde by je jeho kolegové kriminalisté jakživ nehledali.

U brány Brindon Hall už nestojí falešný zuluský válečník a ani dům není obydlen. Divoká zvířata byla z obory přemístěna do jiných zoologických zahrad. Nicméně Brindon Hall i s přílehlými pozemky zůstává v majetku lorda Malboise do doby, než uplyne zákonná lhůta, aby mohl být prohlášen za mrtvého.

Při pořizování soupisu lordova majetku naše! Biggles v jednom salóнку panského sídla porcelánové sousoší, které jim poskytlo první vodítko k řešení záhady. Stálo tam ve vitríně mezi jinými starožitnými uměleckými předměty.

Biggles a jeho přátelé nejednou vedli neplodné diskuse, zda by lord Malboise svou hrozbu uskutečnil. Jak Biggles nakonec suše konstatoval, každý má právo na svůj osobní názor, podstatné ale je, že Bertie s Gingerem zůstali naživu.

Biggles byl nespokojen, že pátrání po uprchlících nepřineslo žádoucí výsledky, v hloubi duše si však musel přiznat, že by Clarenca nerad viděl ve vězení. Statečný muž, který prokázal za války tak platné služby své vlasti, si jistě zaslouží lepší osud, než strávit nejlepší léta svého života v žaláři.

W.E. Johns: BIGGLES VE SLUŽBÁCH SCOTLAND YARDU

Z anglického originálu přeložil František Jungwirth

Vydalo nakladatelství RIOPRESS PRAHA jako svojí 65

publikaci.

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát

Náklad 10.000 výtisků

ISBN 80-85611-33-3